

Truy Lùng

Contents

Truy Lùng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	8
4. Chương 4	13
5. Chương 5	19
6. Chương 6	22
7. Chương 7	27
8. Chương 8	32
9. Chương 9	38
10. Chương 10	49
11. Chương 11	58
12. Chương 12	65

Truy Lùng

Giới thiệu

Trong cơn bão giạt điên cuồng, chiếc máy bay Silver Arrow Jet mười hai chỗ ngồi bị nhồi lên đội lên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-lung>

1. Chương 1

- Chú ý!

Phi công biết chắc rằng tất cả họ sẽ chết.

Trong cơn bão giạt điên cuồng, chiếc máy bay Silver Arrow Jet mười hai chỗ ngồi bị nhồi lên đội lên đội xuống như một thứ đồ chơi giữa đất trời vùng Appalachia. Phi công chính và phụ lái cố ráng sức giữ mũi

bay nhồi vượt thoát trận cuồng phong mãnh liệt. Chiếc Silver Arrow Jet quả là một chiếc máy bay tuyệt diệu, được thiết kế và lắp ráp hoàn hảo. Song, vào những giây phút cuối cùng, máy móc bị trục trặc. Một trong hai hành khách ngồi ở cabin sang trọng trên máy bay đứng dậy, tiến vào buồng lái và nói:

- Máy móc bị trục trặc, cánh quạt quay không đủ lực đưa máy bay thoát lên cao.

Thông thường, phi công đã bảo vị khách nợ quay về chỗ của ông. Nhưng điều đó không thể áp dụng vào trường hợp này. Vị khách nợ là ngài Yoneo Matsumoto, người sáng lập và chủ tịch một trong những tổ hợp công nghiệp lớn nhất thế giới.

Phi công vội đáp:

- Dạ thưa, kiệt lực rồi ạ.

Cả ba người đàn ông hiểu rõ ý nghĩa của câu nói đó. Hết hy vọng sống sót. Những ngọn núi nhấp nhô như lớp lớp tên nhọn chĩa cao chờ dịp là lao xô vào máy bay. Lực tàn sức cạn, nó khó bề thoát lên tránh hiểm họa.

Máy bay bắt đầu mất độ cao và lê lét như con thú bị thương. Yoneo Matsumoto quan sát một lát các thiết bị trong buồng lái, rồi quay về bên chỗ vợ ngồi. Qua nét mặt bình thản, không để lộ chút hoảng hốt của vợ, ông biết rằng bà không hề sợ hãi. Ông âu yếm nắm tay bà. Bà mỉm cười nhìn ông chan chứa yêu thương.

Yoneo Matsumoto sẵn sàng đón nhận cái chết. Ông đã sống một cuộc đời sôi động, đầy ý nghĩa, ông đã thành đạt hơn biết bao người khác. Từ hai bàn tay trắng, ông đã gây dựng nên nền công nghiệp Matsumoto, doanh nghiệp mà mọi ông chủ đều có quyền tự hào. Ông có hàng ngàn nhân viên làm việc trong cả trăm công xưởng nằm khắp thế giới. Họ tận tụy với ông và rất mực yêu mến, quý trọng ông.

Tâm trí ông quay trở lại những ngày đầu, khi ông còn rất trẻ, vừa tốt nghiệp trường đại học. Ông có năng khiếu bẩm sinh về ngành điện tử và mọi cửa đều rộng mở đón chào ông. Ông đã gặp Eiko và yêu bà say đắm. Bà tiếp thêm cho ông sức mạnh của lòng can đảm và nghị lực để xây dựng nên hãng công nghiệp của chính mình. Trong năm năm đầu, ông lăn lộn suốt ngày đêm, cố kiếm miếng ăn manh áo nuôi Eiko và Massao, đứa con trai nhỏ của hai vợ chồng. Con đường Yoneo Matsumoto lựa chọn thật chông gai, gian khổ, nhưng vốn là người trọng danh dự và có tài, ông không hề nao núng chùn bước trước bất kỳ khó khăn, trở ngại nào. Đường doanh nghiệp của ông mỗi ngày một thênh thang rộng lớn rồi từ một hãng sản xuất, nó phát triển thành một tổ hợp kinh doanh hùng mạnh. Nền công nghiệp Matsumoto dần dà thu hút các hãng và chi nhánh khác, và từ một cơ sở kinh doanh non trẻ, nó trở thành một công ty khổng lồ - một triều đại công nghiệp bao trùm thế giới chuyên sản xuất các loại máy bay và máy tính điện tử, các loại máy quay phim, máy ảnh, máy thu thanh, truyền hình và hàng trăm chủng loại khác nữa.

Một tiếng sét đột ngột dội lên dứt ông ra khỏi mọi suy tư. Tiếp ngay sau đó, một làn chớp sáng ngời rạch ngang bầu trời tựa hồ như vừa có một quả tên lửa khổng lồ điên cuồng lao vút vào khoảng không. Những người ngồi trên máy bay thấy rõ trong khoảnh khắc toàn bộ khung cảnh ngoài trời: quanh họ nhìn đâu cũng chỉ toàn vách núi hiểm trở. Ánh chớp tắt lặn, cảnh vật lại chìm trong bóng đen dày đặc.

Yoneo Matsumoto siết chặt tay người vợ thân yêu đã cùng ông chia sẻ mọi nỗi buồn vui, đã từng cổ vũ, động viên ông vượt qua bao sóng gió cuộc đời. Lúc này đây, giữa cảnh trời đất đảo điên trong cơn giông tố cuồng phong, bà lại ở bên ông hiền hậu, dịu dàng và bình tĩnh. Chỉ dăm phút nữa, cả hai ông bà sẽ xa lìa cuộc đời này. Nhưng họ còn đứa con trai Massao, nó sẽ tiếp tục sự nghiệp của họ. Massao sẽ thừa kế để chế Matsumoto và nó sẽ vững vàng cai quản đế chế mà hai vợ chồng đã cùng chung sức tạo dựng nên.

Ánh chớp khủng khiếp lại vụt loé và họ thấy rõ cảnh tượng bên ngoài như cảnh địa ngục: một đỉnh núi phủ đầy tuyết đùn lên những áng mây đen tựa chiếc vạc dầu sôi bốc khói nghi ngút và, ngay trước mặt họ, là sườn núi dựng đứng lởm chởm đá như những chiếc răng nhọn nhe ra chỉ chờ họ lao vào là phanh thây xé xác. Mấy giây sau, cả thế giới dường như bị nổ tung thành hàng ngàn tia lửa nhỏ.

Sau đó, cảnh vật lại chìm vào bóng đêm chết chóc rừng rợn, gió gào rú thê lương, vang vọng khắp một vùng đất cô đơn trải dài vô tận...

2. Chương 2

- Cậu uống thêm một chút cà phê nữa nhé?

- Đủ rồi. Cảm ơn.

Massao Matsumoto vừa ăn sáng xong tại một miền ngoại ô tuyệt đẹp, cách Tokyo bảy ngàn dặm. Anh là một thanh niên đang độ tuổi mười tám, vóc người cân đối tuyệt vời, cao lớn và trông thật trắng kiêu, khỏe mạnh. Anh có gương mặt hấp dẫn, dễ thương, cặp mắt ngời sáng, rất thông minh. Anh được thừa hưởng sức lực cường tráng của cha và sự hiền dịu của mẹ. Mỗi kết hợp hiền hoà này tôn anh vượt hẳn lớp người bình thường. Massao đã tốt nghiệp xuất sắc trường trung học. Anh là thủ quân đội bóng chày của trường và được bạn bè rất mực yêu mến. Massao rất mê khiêu vũ. Thỉnh thoảng, khi không phải bận rộn với bài vở, anh đến tiệm nhảy Shin Juku. Gia đình Matsumoto là một gia đình giàu có và hùng mạnh nhất thế giới, nhưng không vì thế anh trở nên kiêu căng, ngạo mạn. Anh đánh giá con người theo nhân phẩm, cá tính của họ và anh có rất nhiều bạn.

Massao được dạy dỗ theo đức tính coi mực thước và lòng trung thực là thước đo cao nhất những giá trị của cuộc sống.

Anh hết lòng ngưỡng mộ các võ sĩ Samurai là những người chiến đấu và sẵn sàng hy sinh cho lý tưởng của mình.

Massao đã nghỉ hè và làm việc tại công xưởng Matsumoto ở Tokyo trước khi bước chân vào trường đại học. Anh thừa kế được năng khiếu về ngành điện tử của người cha và có những ý tưởng riêng dự định sẽ thực hiện vào một ngày nào đó.

Vừa ăn sáng xong Massao thấy chú Teruo Sato và cô Sachiko bước vào phòng. Anh lễ phép đứng dậy chào:

- Cháu kính chào chú Teruo và cô Sachiko.

Bà Sachiko vuốt nhẹ cánh tay anh và dịu dàng bảo:

- Cháu Massao bé bỏng của cô!

Massao mến cô Sachiko, cô là em gái của cha anh. Cô có vẻ mặt không hấp dẫn lắm, nhưng là một người đàn bà biết điều và đáng yêu. Cô tháo vát, nhanh nhẹn và luôn quan tâm đến mọi người. Đã có lúc Massao thầm nghĩ: “Cô Sachiko cần cù và năng động như con ong mật”.

Massao không ưa ông chồng cô lắm. Teruo Sato cao lênh khênh, gầy gò. Tóc ông ta đen nhánh, người mỏng dính, gương mặt mỏng quẹt, đôi môi mảnh như hai sợi chỉ vắt qua miệng. Massao thầm nghĩ có lẽ tâm hồn ông ta cũng chỉ mỏng không hơn một tờ giấy.

Ông chú Massao có cái vẻ lạnh lùng đầy tính toán, gần như tàn nhẫn, khiến anh thấy khó chịu. Anh nghe bàn dân thiên hạ đồn rằng chú Teruo lấy cô Sachiko Matsumoto chỉ với mục đích được gia nhập vào gia đình Matsumoto hùng mạnh. Dần dần, cha Massao đã giao cho ông em rể một vị trí quan trọng là người quản lý tài chính của hãng, song dường như Teruo vẫn chưa mãn nguyện, tham vọng của ông ta như nước đổ vào một chiếc thùng không đáy. Ông ta quả là một người thông minh, nhưng Massao nghi ngờ trí thông minh của ông ta. Cha anh luôn luôn tự hào về chất lượng sản phẩm ông làm ra, còn đầu óc chú Teruo xem ra chỉ tập trung đo đếm những lợi nhuận sản phẩm ấy sẽ đem lại.

- Cô chú đã dùng bữa điểm tâm chưa? - Massao hỏi.

- Rồi, cháu Massao ạ, - Một nét lo buồn lộ trên nét mặt Teruo - Chú e rằng phải báo với cháu một tin chẳng lành.

Massao suy nghĩ một thoáng nhanh, tim anh thất lại.

- Dạ... thưa chú tin gì vậy?

- Chú vừa nhận được tin báo cha mẹ cháu đã qua đời trong tai nạn máy bay tối hôm qua.

Massao sững sờ nhìn ông ta, anh không tin những lời chú Teruo vừa nói. Một cảm giác hư hư thực thực xâm lấn anh. Cha mẹ anh không thể chết được, không thể! Cả hai vẫn sống! Đó chỉ là một cơn ác mộng mà anh sẽ thoát ra khỏi vào bất cứ giây phút nào.

Teruo nói tiếp:

- Theo như chú hiểu, cha mẹ cháu đã chết ngay lập tức, không hề cảm thấy đau đớn gì.

Nhưng Massao thấy lòng mình xót xa đau đớn. Anh cảm nhận được sự kinh hoàng và sợ hãi mà cha mẹ anh đã trải qua trước khi chết.

- Cháu... - Massao suýt ngất xỉu, rồi cố hít mạnh một hơi gắng lấy lại sức: - Chuyện xảy ra ở đâu ạ?

- Ở trên vùng Appalache, miền Đông nước Mỹ. Cha cháu đang trên đường bay đến nơi khai trương một công xưởng mới, - Teruo quàng tay lên vai người cháu. - Ngày mai, cháu và cô chú sẽ cùng bay sang Mỹ. Chúng ta sẽ mang di hài cha mẹ cháu về chôn cất cho thật xứng đáng.

Massao gạt đầu, cổ họng tắc nghẹn không thốt nên lời.

Massao không còn nhớ cô chú anh đã ở đây và thuyết phục anh bao lâu. Họ đã nói biết bao lời yêu thương, an ủi, nhưng Massao chỉ thấy ừ ả tai, chẳng hiểu gì. Cha mẹ anh vẫn sống trong trái tim anh, vẫn yêu thương, dịu dàng anh đi như ngày nào.

- Con có biết vì sao công việc của chúng ta tiến triển nhanh như thế không, Massao? Vì chúng ta khác hơn tất cả những người khác, công nhân bãi công liên tục. Ở Nhật Bản, tất cả chúng ta là một gia đình, một người được hạnh phúc là tất cả được hạnh phúc.

Massao chợt nhớ lại hồi mười hai tuổi, một lần tập chạy với cha, anh đã khoe:

- Cha ơi, con có một sáng kiến hay lắm.

- Gì thế, con?

- Như cha đã biết, một làn gió nhẹ làm chuyển động một cối xay gió và sản sinh ra dòng điện.

- Đúng thế!

- Vậy thì, nếu một chiếc ô tô chạy với một tốc độ 90 hay 100 km một giờ sao ta không lợi dụng luồng gió tạo ra khi xe chạy để làm quay các bánh răng cửa qua đó mà tiết kiệm xăng?

Cha anh chăm chú lắng nghe.

- Một ý kiến rất hay đấy!

Massao đã kiên nhẫn trình bày các nguyên tắc vật lý: lực nhân với tốc độ, cùng các quy luật cơ học. Ý kiến của anh không hiện được nhưng cha bảo anh đã nghĩ ra một cái gì đó rất tuyệt diệu.

Kunio Hikada là tổng giám đốc điều hành tất cả các công xưởng Matsumoto ở Mỹ. Lúc bấy giờ ông đang ở Tokyo. Trong bữa ăn tối hôm ấy, cha Massao đã kể cho ông nghe sáng kiến của anh. Massao thấy mình đã trưởng thành một bước dài.

Vóc người Kunio Hidaka cao lớn, tính hòa nhã, ông luôn quan tâm tới Massao và các ý kiến của anh. Mỗi lần về Tokyo ông đều mang quà về tặng Massao, những món quà hấp dẫn gợi cho anh trí tưởng tượng và những ước mơ đẹp. Ông bỏ hàng giờ nói chuyện với Massao về ngành công nghiệp Matsumoto.

- Một ngày kia, hãng này sẽ thuộc về cháu. Cháu phải học để biết tất cả mọi công việc của nó.

Nhưng chú Teruo đều gạt đi:

- Anh đừng có phỉnh phờ nó. Nó phải học xong đã, nó chỉ có mỗi việc ấy thôi.

Cha Massao mỉm cười bảo:

- Các anh nói đúng đấy. Trước hết Massao phải học xong đã, sau đó nó sẽ làm việc trong hãng Matsumoto.

Ngay trước hôm quay trở lại Mỹ, Kunio Hidaka nói với Yoneo Matsumoto:

- Anh chuẩn bị để đưa cả Massao cùng sang Mỹ với nhé.

Ông Yoneo Matsumoto gật đầu:

- Tôi cũng đã dự định như vậy. Khi cháu mười tám tuổi, tôi sẽ cho cháu sang cùng...

Đó là trước đây một năm. Còn giờ đây, Massao cay đắng nghĩ: ta đã tròn mười tám tuổi, vậy mà ta lại sang Mỹ lần đầu tiên để nhận di hài cha mẹ... Anh khóc nức lên...

Sáng sớm hôm sau, Massao cùng chú Teruo và cô Sachiko ra sân bay. Mười lăm phút sau, máy bay cất cánh bay sang New York. Lẽ ra Massao đã rất háo hức và vui mừng được thấy nước Mỹ. Cha anh đã kể cho nghe nhiều về xứ sở này: “Ở đây có rất nhiều đô thị, nhà máy, núi non, sông, hồ. Con biết không, nó giống như năm mươi châu Âu nhỏ. Mỗi bang có vị trí độc lập riêng và không bang nào giống bang nào”.

Nhưng lúc này, khi cuối cùng, Massao lên đường sang Mỹ thì cậu chẳng hề thấy hồi hộp, náo nức. Một nỗi đau buồn, mất mát tràn ngập tâm hồn. Anh chẳng có anh chị em, chẳng có ai gần gũi để chia sẻ nỗi đau này. Anh biết cuộc đời mình sẽ không bao giờ được như trước đây nữa. Anh nhìn lên hàng ghế trước, nơi ông chú, bà cô ngồi. Anh cảm ơn họ đã giúp anh. Ít ra, anh đã hoàn toàn không cô độc.

Khi máy bay hạ cánh trên sân bay John F. Kennedy, họ tiến đến bên chỗ hải quan. Một cảnh tượng khác thường đập vào mắt Massao.

Toà nhà lớn đầy ắp người, biết bao khách du lịch và người Mỹ đang trở về nhà. Họ ồn ào, huyên náo trao đổi với nhau bằng một ngôn ngữ lạ lùng khiến Massao rất ngạc nhiên.

Nhưng rồi anh hiểu ra họ nói tiếng Anh. Kể cũng kỳ thật! Ở trường, Massao đã học tiếng Anh, vậy mà anh chẳng hiểu một chữ nào. Họ nói như những tràng súng máy, hỗn loạn khôn tả. Giá mà họ nói chậm lại một tí thì hay biết mấy!

Cuối cùng ba người đã vượt qua chỗ hải quan và bước ra ngoài sân bay. Bên lề đường, một chiếc Limousine sang trọng của hãng Matsumoto đang chờ họ. Gã tài xế trông rất lưỡng. Tên gã là Higashi. Gã có thân hình một đô vật.

Khi hành lý đã được chuyển vào sau xe, Teruo nhìn cháu và bảo:

- Chúng ta sẽ đi xa một chút ra ngoại ô. Ở đó, hãng ta có một biệt thự nhỏ nằm bên hồ, không xa nơi xảy ra tai nạn mấy. Ngày mai chú sẽ làm mọi việc cần thiết để thu lượm di hài cha mẹ cháu.

“Di hài cha mẹ cháu”. Mấy tiếng đó thốt ra thật lạnh lùng, đanh gọn. Massao rùng mình.

Higashi lái xe qua cái mê cung rộng lớn của sân bay rồi vòng ra xa lộ cho xe chạy về phía Bắc. Đó là một buổi chiều mùa xuân êm dịu, cảnh quan tuyệt đẹp. Không khí thoáng mát, những hàng cây bên đường rực lên một màu xanh mướt điểm nụ hoa đủ màu. Nhưng, tất cả những vẻ đẹp ấy chỉ càng làm Massao thêm trĩu nặng đau buồn. Cuộc sống như ngưng đọng. Đường như hoa vẫn nở, mọi người vẫn cười nói, ca hát trong chính cái chết... Lòng Massao quặn đau.

Họ đi khoảng hai tiếng đồng hồ, qua các triền núi đẹp như tranh vẽ, làng mạc, cánh đồng và mấy khu rừng thẳm thẳp ngủ.

Khi xe lọt vào một thành phố nhỏ có hàng chữ Wellington nồng nhiệt đón chào, Teruo nói:

- Chúng ta sắp đến nơi rồi!

Mười lăm phút sau, xe dừng lại.

Biệt thự nhỏ của hãng Matsumoto là nơi dành cho các vị khách quan trọng. Đó là một tòa nhà bốn tầng lộng lẫy, nằm lọt trong núi, nhìn ra một vùng hồ nước mênh mông.

- Chú sợ rằng chẳng có ai ở đây cả, - Teruo nói, có vẻ có lỗi. - Chúng ta đến đây đột ngột quá. Nhưng có lẽ ta sẽ tự thu xếp lấy được trong vài ngày thôi, phải không cháu?

- Dạ thưa chú, vâng ạ.

Higashi mang va li vào nhà và dẫn Massao lên phòng anh ở tầng hai. Đó là một biệt phòng rộng thênh thang, có thêm riêng nhìn ra hồ và toàn bộ khung cảnh xung quanh. Trong phòng ngủ có một lò sưởi lớn bằng đá và những đồ gỗ cổ kính. Chiếc giường thật êm và dễ chịu.

Khi Massao đang lấy những thứ để trong va li chuẩn bị xếp vào tủ, Teruo và Sachiko đến chúc anh ngủ ngon.

Teruo bảo:

- Ngày mai chú sẽ giải quyết xong mọi việc, ngày kia chúng ta sẽ quay về Tokyo.
- Cảm ơn chú!
- Cháu gắng ngủ đi một chút nhé!
- Dạ vâng ạ.

Sachiko đặt nhẹ tay lên vai Massao dịu dàng nói:

- Cha mẹ cháu chắc hẳn đã mong ước sao cháu đừng cảm hơn!
- Dạ, thưa cô cháu sẽ cố gắng, - Massao hứa.

Anh phải đừng cảm vì cha mẹ.

Sachiko dặn lại:

- Cháu cần gì thì gọi cô chú ở ngay phòng bên nhé!

Nhưng Massao cần lúc này là sự yên tĩnh. Anh muốn để tâm trí được ở gần bên cha mẹ, muốn nhớ lại những kỉ niệm êm đềm đã buột khỏi cuộc đời anh. Anh thức trắng đêm và hồi tưởng.

Anh đang ở trên thuyền và đi câu với cha. Đó là một ngày nắng đẹp, bầu trời trong vắt không một gợn mây, một luồng gió nhẹ, mát mẻ, thoảng hương thơm dịu ngọt. Cha kể lại anh nghe những ngày thơ ấu của ông, khi còn là một đứa con trai một gia đình nghèo. Cha quyết chí phải thành đạt, con ạ. Cha không nghĩ đến tiền bạc hay công danh. Cha chỉ nghĩ sẽ những gì có ích nhất cho đời.

Trong căn bếp ấm áp, chăm chú xem mẹ chuẩn bị bữa tối. Anh vùi mẹ kể lại câu chuyện anh ưa thích về một cơn bão. Mẹ kể: con ra đời vào giữa trời đông giá lạnh, cha mẹ không có tiền mua than sưởi. Một tối nọ, một trận bão tuyết khủng khiếp nổi lên. Con khóc thét trong nôi. Mẹ đắp thêm chăn cho con, hết chăn, cha mẹ phải dùng thảm. Trời càng trở rét hơn cha mẹ đem tất cả mọi thứ đắp lên người con, nào là áo măng tô, khăn choàng, gối, đủ thứ... mà kể cũng lạ thật, trời thương nên con không bị chết ngạt dưới cái đông ấy.

Anh như nghe rõ tiếng cười ấm áp, hiền hậu của mẹ và giọng nói trầm trầm nghiêm nghị của cha. Cha mẹ đã thức trắng đêm bên đứa con trai thân yêu.

Anh sẽ chẳng còn bao giờ gặp lại cha mẹ nữa nhưng anh biết rằng cả hai sẽ sống mãi trong lòng anh.

Những tia nắng ban mai đầu tiên vừa ló rạng, Sachiko bước vào phòng Massao. Bà thấy chiếc giường vẫn nguyên chăn nệm, nhưng không hề hé răng trách mắng cháu. Bà âu yếm bảo:

- Massao thân yêu, cô đã chuẩn bị bữa điểm tâm cho cháu rồi đấy!

Massao lắc đầu:

- Cảm ơn cô, cháu không thấy đói.
- Cháu phải ăn một chút cho khoẻ chứ!
- Thôi được, cháu xin nghe lời cô.

Massao sang một phòng ăn lớn có Teruo đang ngồi đợi.

- Cháu chọn món gì được chút nào không?
- Dạ cảm ơn chú, cháu ngủ được tí chút.

Thực ra suốt đêm qua cậu không chợp mắt.

Massao ngồi vào bàn. Cô Sachiko đưa cà phê cho anh. Anh ngạc nhiên thấy mình đói như một con sói. Anh cảm thấy có lỗi khi ăn ngon miệng, nhưng biết làm sao được.

Teruo nói:

- Sáng nay chúng ta sẽ có khách đây.

Massao kinh ngạc hỏi:

- Sẽ có khách à? Dạ thưa chú, ai sẽ đến thăm chúng ta?

- Ông Tadao Watanabe.

Massao nghe cái tên có vẻ quen quen. Sau đó, anh chợt nhớ ra. Ông Watanabe là trạng sư riêng của cha anh.

- Dạ thưa chú, ông ta đến đây để làm gì?

- Ông ta mang tới đây di chúc của cha cháu, - thoáng nhận thấy nét mặt Massao để lộ chút vẻ phản đối, Teruo vội nói tiếp: - Chú biết cháu nghĩ gì? Nhưng Matsumoto là một đế chế kinh doanh lớn, cần phải có người đứng đầu. Bản di chúc của cha cháu sẽ cho biết người đó là ai.

- Dạ vâng, tất nhiên!

Massao cố nắm bắt lời Teruo, nhưng tâm trí của anh không để ý tới đế chế Matsumoto. Anh đang nghĩ tới người đã sáng lập và xây dựng nó, một con người rất đáng tự hào.

Đúng mười một giờ, ông Tadao Wanabe tới. Thật khó đoán được ông ta bao nhiêu tuổi. Trông ông khô quắt như một cái xác ướp. Ông trạng sư trông đến là trịnh trọng. Ông nói vài lời chia buồn rồi đi ngay vào việc. Ông mở bản di chúc.

Cả bốn người quần tụ trong thư viện. Watanabe bắt đầu đọc di chúc. Massao hiểu rằng anh phải lắng nghe, nhưng sao tâm trí anh vẫn cứ bị mê sảng. Anh chẳng quan tâm đến di chúc. Giọng nói đều đều của ông trạng sư làm anh mê mụ. Anh díp mắt lại vì cơn mệt rã rời. Bàn tay khô mồng của ông trạng sư đập mạnh xuống bàn làm anh giật mình choàng tỉnh.

- Đó là toàn bộ nội dung. - Ông trạng sư vẫn rành rọt nói tiếp:

- Tóm lại, hãng công nghiệp Matsumoto, cùng toàn bộ các công xưởng và phân chi nhánh của nó, thuộc quyền cai quản của Massao Matsumoto. Trong trường hợp Massao qua đời sớm, hãng được chuyển thành sở hữu của Teruo Sato.

Massao chợt bừng tỉnh. Anh ngợp thở khi nghe những lời vừa nói. Một trong những đế chế công nghiệp lớn nhất trên thế giới thuộc quyền cai quản của anh. Thật khó tin. Dĩ nhiên là chú Teruo sẽ đảm đương công việc cho đến khi Massao đủ sức tự kiểm soát lấy. Nhưng dù sao thì cũng thật ghê gớm. Lúc này, chú Teruo đang căn dặn cậu điều gì đó, Massao phải ráng hết sức để khỏi sao lãng.

Teruo nói:

- Cha cháu đã quyết định thật sáng suốt. Cháu sẽ tiếp tạo sự nghiệp của cha cháu. Trong thời gian đó, chú sẽ cố gắng làm tất cả mọi việc thuộc quyền hạn của chú để hướng dẫn và giúp đỡ cháu.

Massao gật đầu có vẻ biết ơn:

- Cháu cảm ơn chú. Không có chú cháu chắc chẳng thể làm gì nổi.

Ngài Watanabe đứng dậy:

- Bây giờ tôi phải trở về thành phố. Tôi sẽ cho thực hiện di chúc ngay lập tức.

Sachiko nhìn Massao lắc đầu lo lắng:

- Trông cháu mệt mỏi quá, cháu có muốn ngủ thêm một chút nữa cho khoẻ không?

- Thừa cô, có lẽ cháu xin phép cô về phòng ngủ thêm chút nữa, - Massao đứng dậy. Anh lảo đảo vì quá căng thẳng. Anh từ biệt ông trạng sư rồi về phòng mình. Quá mệt mỏi, Massao cứ để nguyên cả quần áo mà lăn ra giường. Anh chìm ngay vào giấc ngủ.

Căn phòng tối như mực khi Massao tỉnh. Anh đã ngủ cả một ngày thì phải. Anh những định giúp chú Teruo chuẩn bị chôn cất cha mẹ. Nhưng lúc này quá muộn rồi, anh muốn gặp Teruo và xin lỗi chú. Massao trườn khỏi giường và mò ra ngoài hành lang. Nửa mê nửa tỉnh, anh lần theo cầu thang đi xuống. Ngày mai, cả ba đã bay về Tokyo rồi. Nếu bạn bè anh hỏi về nước Mỹ, có lẽ anh chỉ có thể kể vắn vắn về một sân bay của Mỹ, một tòa nhà và một cái hồ mà thôi. Được rồi, một ngày nào đó, khi đã đứng đầu đế chế Matsumoto, anh sẽ quay trở lại nơi đây và sẽ thực sự tìm hiểu kỹ nước Mỹ, như cha mẹ anh đã từng mong mỏi.

Massao chợt nghe có tiếng nói trong thư viện. Anh rón rén đến gần. Anh nghe có tiếng chú Teruo và cô Sachiko đang cao giọng tranh luận một chuyện gì. Massao định bước vào thư viện đúng lúc nghe thấy hai người nhắc đến tên mình. Nhưng anh vội bỏ ngay ý định đó. Lúc này anh không muốn xen vào giữa chuyện hai người. Cô Sachiko nói một câu gì đấy Massao nghe không rõ, rồi giọng chú Teruo tức tối rít lên:

- Thật chó đẻ! Tôi đã bỏ biết bao công sức xây dựng nên hãng này, tôi đã mất bao năm trời vì nó, chính tôi mới là người có quyền thừa kế nó.

- Anh Yoneo đã luôn ưu ái ông, Teruo. Anh ấy đã...

- Anh bà chưa bao giờ bằng lòng về tôi đâu, nếu không thì đời nào hắt lại cho Massao thừa kế!

- Massao là con trai anh ấy!

- Nó còn vất vả chưa sạch, cai quản thế quái nào được hãng của ta?

- Tất nhiên bây giờ cháu nó chưa đủ khả năng. Nhưng rồi một ngày nào đó cháu nó sẽ đủ sức đảm đương chuyện đó! Với sự giúp đỡ của ông.

- Thôi đi, đừng u mê mù người nữa, Sachiko. Việc quái gì tôi phải giúp Massao để nó nâng mất cái đế chế của tôi? Không thể có chuyện vô lý như thế được.

- Nhưng còn vấn đề...

- Chẳng còn có vấn đề quái gì cả!

3. Chương 3

Massao kinh hoàng đứng sững ngoài cửa thư viện. Anh không thể tin được những lời vừa nghe. Phải chăng chú Teruo đang mưu toan gạt bỏ anh? Massao đã có ý định chạy xộc vào gặp chú. Nhưng anh chợt nhớ tới Higashi, tên tài xế lực lưỡng trông cứ như một tên đồ tể và lời chú Teruo nói chiều qua: “Chẳng có ai ở đây cả, chúng ta đến đột ngột quá...”. Trong một tòa nhà như ngôi biệt thự này thì quanh năm lúc nào chẳng phải có người! Ông chú anh đã tổng cổ tất cả mọi người đi. Ông hẳn đã biết trước nội dung bản di chúc. Ông ta đã bố trí đưa Massao vào đây và quanh anh sẽ chẳng có một ai để giải thoát cho anh. Như vậy anh đã nằm gọn trong tay ông ta như cá nằm trên thớt. Tên lái xe lực lưỡng là một phần của âm mưu này...

Tim Massao đập rộn như trống làng, anh sợ ông chú bà cô có thể nghe rõ. Anh lặng lẽ len lén rời khỏi thư viện và nhanh chóng lẩn về phòng ngủ. Anh cần suy nghĩ trăn trọng. Anh không được phép điên rồ. Nhưng phải chăng anh là vật cản trở duy nhất khiến chú Teruo không chiếm được đế chế Matsumoto rộng lớn? Phải chăng chú Teruo tưởng lầm rằng ông ta đã bị lừa dối? Massao biết rõ không phải như vậy. Chính cha anh là người đã sáng lập và xây dựng hãng. Cha anh đã nhận ông em rể vào chỉ vì cô Sachiko, và ông đã luôn luôn đối xử rất tốt với Teruo. Thế mà giờ đây, Teruo lại mưu toan giết hại anh hay sao?

Căn não Massao căng như dây đàn. Ông chú sẽ giết anh bằng cách nào? Tất nhiên, ông ta sẽ tạo ra một vụ tai nạn, hay dàn dựng một vụ tự sát chẳng hạn. Động cơ tự sát thì đã quá rõ. Chính Massao đã nghe thấy ông chú nói với cảnh sát:

- Thằng bé khốn khổ quá, tuyệt vọng về cái chết bi thảm của cha mẹ nó, nó sẽ tự sát mất!

Massao nhìn qua lan can xuống mặt hồ sâu thăm tối đen, đột nhiên anh chợt hiểu ra tất cả. Chú Teruo sẽ chìm anh xuống hồ. Ông ta sẽ lôi anh ra giữa hồ, một cái thuyền nhỏ, rồi ông ta và Higashi sẽ...

Teruo đã nói ngày mai ba người sẽ trở về Tokyo. Điều đó có nghĩa là vụ giết người sẽ được hoàn tất vào đêm nay. Anh phải trốn ngay lập tức khỏi đây. Nhưng đi đâu? Anh biết cầu cứu ai bây giờ? Anh chẳng có lấy một xu, cũng chẳng quen biết một ai ở cái nước Mỹ này. Thậm chí anh cũng chẳng biết liệu anh có hiểu được người ta sẽ nói gì hay không. Anh nhớ lại lúc ở sân bay Kennedy, anh chẳng hiểu một từ nào trong cái mớ hỗn độn, huyên não ấy.

Thôi, chuyện để mai hẵng hay, Massao quyết định. Cái chính là bây giờ phải trốn ngay lập tức khỏi đây và tìm người giúp đỡ đã. Biệt thự nằm đơn độc giữa các triền núi. Massao chẳng thấy một ngôi nhà nào khác gần đây để gõ cửa. Bỗng nhiên Massao nhớ tới thành phố nhỏ anh đã đi qua trước khi đây. Tầm biển dề chợt loé lên trước mắt Massao: Wellington. Ở đó nhất định phải có đồn cảnh sát. Anh sẽ đến đó và kể mọi mưu đồ của ông chú, cảnh sát sẽ bảo vệ anh.

Nhưng trước hết anh phải trốn thoát khỏi nơi này. Massao nhón chân rời khỏi phòng ngủ và đóng tai nghe. Xung quanh không một tiếng động. Anh mở cửa. Không có ai ở ngoài hành lang. Anh phải chú ý hết sức để không chạm chán với gã Higashi. Anh rùng mình ớn lạnh nhớ tới hai cánh tay khổng lồ của gã.

Massao rón rén lần từng bước xuống cầu thang, cố không gây tiếng động. Anh vẫn nghe có tiếng người trong thư viện vọng ra, nhưng lúc này là hai giọng nói. Teruo đã gọi Higashi vào. Massao chẳng thèm nghe họ nói gì. Anh quay xuống phía nhà bếp. Cửa không khoá. Mấy giây sau, anh đã ra tới ngoài vườn. Anh đã an toàn. Bây giờ phải chuồn thật nhanh, phải biến nhanh để mà sống sót.

Anh chạy qua cổng vườn to tướng rồi vòng ra con đường dẫn về thành phố. Anh dừng lại một chút và đóng tai nghe xem có báo động trong nhà không. Không có gì cả. Không ai biết anh đã bỏ trốn.

Massao lần theo con đường dài dằng dặc về Wellington. Anh luôn sẵn sàng lẩn trốn mỗi khi nghe có tiếng ô tô lại gần, nhưng anh chỉ nghe thấy những âm thanh của đêm vắng ; tiếng ếch kêu, tiếng cào cào sột soạt trong cỏ, tiếng thở dài của cỏ, tiếng thở dài của cỏ trong các lùm cây.

Massao tự hỏi không biết chuyện gì đang xảy ra trong ngôi biệt thự. Có lẽ họ đã bàn xong. Họ đang hoảng lên khi thấy anh đã chuồn tuốt khỏi tay họ. Massao đã xem trên truyền hình nhiều bộ phim Mỹ. Anh biết cảnh sát Mỹ rất giỏi, họ sẽ giải quyết xong với Teruo và sẽ trừng phạt ông ta.

Mất gần một giờ mới tới được thành phố Wellington trông giống như một làng quê. Một siêu thị nhỏ, một cửa hàng rau cỏ, một hiệu giặt và một cửa hàng dược phẩm, tất cả nằm sát bên nhau trên trục đường chính. Tất cả các cánh cửa đều đóng im ỉm. Massao tiếp tục rảo bước cho đến khi thấy một tòa nhà mái ngói đỏ có biển đề: Đồn cảnh sát.

Tim Massao như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh đã đến nơi cần đến. Anh chạy nhanh lên cầu thang và lại thấy một căn phòng ẩm mốc, đầy bụi bặm. Một viên cảnh sát đang viết hí hoáy cạnh bàn. Khi Massao bước vào, anh ta ngẩng lên nhìn:

- Chào anh! Tôi có thể giúp gì anh?

Chuỗi âm thanh tuôn ra như một tràng súng máy, Massao đứng ngậy ra nhìn viên cảnh sát. Anh chẳng hiểu lấy một từ.

Viên cảnh sát cất giọng sột ruột:

- Tôi có thể giúp gì anh?

Massao nuốt khan trong cổ rồi từ tốn nói:

- Thưa ông, xin ông nói chậm lại để tôi hiểu.

Viên cảnh sát gật đầu:

- Được, có chuyện gì xảy ra thế? - Anh ta nói chậm, nhấn từng từ, Massao đã hiểu ra.

- Người ta đang định giết tôi.

Viên cảnh sát lầm bầm nói một câu gì nghe không rõ, đại loại loáng thoáng như là: Tất cả mọi người xô vào tường. Nhưng Massao biết không phải như vậy. Anh theo dõi viên cảnh sát nhắc ông nghe và nói vào máy. Rồi anh ta đặt máy xuống quay lại nhìn Massao nói thật chậm rãi:

- Đi qua hành lang này xuống dưới nhà, đến cửa đầu tiên phía bên phải. Ngài trung úy thanh tra đang chờ anh ở đấy.

Massao nghĩ, có lẽ lúc ấy anh ta bảo:

- Tôi gọi viên trung úy thì phải.

- Xin cảm ơn ông!

Massao thở phào nhẹ nhõm. Anh chạy xuống theo hành lang, gõ cánh cửa thứ nhất rồi bước vào. Một viên cảnh sát có mái tóc xám đang ngồi sau bàn điền vào các bản mẫu. Ông ta có bộ mặt nhàu nhĩ và mặc bộ quần áo cũng nhàu nát chẳng kém. Trên mặt ông lộ rõ vẻ mệt mỏi của một người làm việc quá sức.

- Anh ngồi xuống đây, - Ông ta nói không ngẩng lên.

Massao đứng ngậy như phỗng.

Người đàn ông to lớn giương mắt nhìn rồi hỏi:

- Anh biết tiếng Anh chứ?

- Thưa ông, tôi biết nói chút ít.

Viên trung úy dịu giọng:

- Nào, thế thì ngồi xuống đi.

Massao ngồi xuống ghế. Anh biết rằng anh chỉ có thể hiểu được người Mỹ nếu họ nói thật chậm và dùng chữ ra cả tràng dài.

Vài phút sau, viên trung úy đẩy đồng giấy tờ sang một bên và chăm chú nhìn Massao.

- Nào, ta bắt đầu. Tôi là trung úy Matt Branigan. Có chuyện gì thế, con trai của ta?

- Cháu... - Massao không biết nên bắt đầu từ đâu. Có quá nhiều điều cần phải kể. - Một tai hoạ đã xảy ra. Chú của cháu định giết cháu. Bây giờ thì lời lẽ đã tuôn như thác chảy: Tên lái xe hỗ trợ ông ta. Họ định dìm chết cháu dưới hồ và làm ra vẻ như một vụ tự sát. Họ...

Viên thanh tra gờ tay chặn lại:

- Khoan đã! Anh nói ại từ đầu đi, tôi chẳng hiểu gì cả!

Giờ thì Massao đã rõ là vẫn bị cái hàng rào ngôn ngữ ấy ngăn cản, nhưng lúc này tình thế lại đổi khác. Anh đã cố gắng nói thật rõ và chậm rãi:

- Ông hãy cứu cháu. Chú cháu đang định giết cháu.

- Tôi hiểu rồi. Hẳn đã dọa dẫm anh à?

- Dạ, không. Chú cháu không hề nói một lời đe dọa nào, nhưng ông ta dự định dìm chết cháu rồi làm ra vẻ như cháu tự tử...

- Anh có nghe thấy hẳn nói về chuyện ấy không?

- Không, cháu không nghe thấy trực tiếp nhưng ông ta...

- Vậy là ông ta không định nói dìm chết anh chứ gì?

- Ông ta không nói như vậy, nhưng cháu biết là ông ta có ý đồ đó, - Massao bắt đầu hấp tấp nói vì quá lo lắng.

Trung úy Brannigan bảo:

- Từ từ đã, cậu chàng! Ta tóm tắt rõ thế này nhé: Anh cho rằng chú anh định giết anh, nhưng ông ta không nói gì về điều này cả, phải không nào?

- Ông ấy không nói thẳng ra như vậy, thưa ông!

- Vậy thì ông ấy nói cụ thể như thế nào?

- Ông ấy bảo cháu cản trở ông ấy!

Viên thanh tra chăm chú dò xét Massao:

- Ông ấy nói với anh như vậy à?

- Không ông ấy nói với cô cháu, rồi lại nói với gã tài xế nữa.

- Ông ấy nói gì với gã tài xế?

Massao lưỡng lự:

- Cháu... cháu không biết.

- Cháu không nghe lắm được họ nói gì ư?

- Dạ, thưa không ạ. Nhưng cháu biết là họ nói về cháu và muốn giết cháu, vì thế cháu đã bỏ trốn đến đây.

- Cháu trốn từ đâu đến đây?

- Dạ, từ biệt thự Pháp ở trên núi phía Bắc kia kìa.

- Thế chú anh hiện giờ ở đó chứ?

- Dạ, vâng. Cùng với cô cháu và gã tài xế Higashi, cháu không tin hẳn là tài xế, cháu cho rằng chú cháu thuê hẳn để giết cháu.

- Anh tin là thế à?

- Dạ, vâng.

- Đó là một lời kết tội nặng lắm đấy nhé!

- Dạ, vâng, thưa ông. Xin ông hãy bảo vệ cháu!

- Cháu bao nhiêu tuổi?

Massao cảm thấy câu hỏi thật là lạ.

- Dạ, mười tám tuổi ạ.

Viên cảnh sát gật đầu, dường như câu trả lời của Massao đã giải đáp sự phân vân của ông ta.

- Tốt rồi! Tôi tin rằng sẽ giúp được anh đấy! Tên chú anh là gì?

- Dạ, Sato. Teruo Sato!

Viên thanh tra ghi điều đó vào một tờ giấy.

- Chờ ở đây nhé! Tôi sẽ quay lại ngay. Anh uống cà phê chứ?

- Dạ không, thưa ông! - Massao chẳng mong muốn gì hơn là sớm thoát khỏi cơn ác mộng này.

Trung úy Brannigan đi khoảng mười phút rồi quay lại:

- Anh yên tâm, mọi chuyện ổn cả rồi.

Massao như trút được gánh nặng:

- Xin cảm ơn ông trung úy. Nếu ông kiếm được cho cháu một vé bay về Tokyo thì khi đến nhà cháu sẽ gửi tiền sang hoàn lại ông ngay lập tức.

- Chẳng cần đâu! - Viên trung úy nói. - Chúng tôi đã có quỹ chi cho việc ấy rồi!

- Dạ, thế còn chú cháu thì sao ạ? Ông ấy sẽ bị tổng vào tù ngay chứ?

- Chúng tôi sẽ lưu ý đến ông ấy. Trước hết cần phải mở phiên tòa đã chứ, anh hiểu không?

Massao hiểu quá đi chứ. Anh đã xem Perry Mason qua vô tuyến. Luật ở Mỹ rất cứng rắn. Massao biết rằng anh chẳng còn phải lo lắng gì nữa, anh đã an toàn.

- Dạ vâng, cháu rõ rồi ạ!

Ngoài hành lang chợt vang lên giọng ai đó. Cửa bật mở, Teruo và Higashi lao bỏ vào phòng. Massao chết lặng nhìn chúng.

- Massao! - Teruo nói. - Cô chú lo cho cháu quá! Cô chú tưởng cháu gặp tai nạn rồi, - ông ta quay lại viên trung úy - Cảm ơn trung úy Brannigan đã gọi điện cho tôi.

Té ra, viên cảnh sát đã không tin câu chuyện của Massao, ông ta chỉ làm cho anh tưởng lầm rằng ông ta ủng hộ anh.

Ôi! Ta thật là điên rồ mới tưởng rằng ông ta tin những điều ta nói. - Massao cay đắng thầm nghĩ. Teruo là một nhà doanh nghiệp có tiếng, là giám đốc điều hành một doanh nghiệp lớn, còn mình thì lại đi kiện hãm tội giết người. Đến cả Perry Mason cũng chẳng thể tin nổi mình nữa!

Trung úy Brannigan nói:

- Tháng tháng, chúng tôi phải tìm kiếm có đến hàng tá người bỏ trốn, nhất là bọn trẻ bây giờ.

Teruo gật đầu đầy vẻ thông cảm:

- Tôi hiểu. Massao lại còn bị cơn sốc nữa, nó có kể cho ngài nghe về cha mẹ nó bị tai nạn máy bay không?

Trung úy Brannigan gật đầu:

- Có. Anh ta còn kể cho tôi nghe câu chuyện điên rồ về một gã tài xế nào đó định đâm chết anh ấy!

Teruo trừng mắt nhìn Massao về trách móc:

- Ôi, đứa cháu khôn khổ của tôi, nó cần đến bác sĩ khám bệnh thôi, tôi bảo đưa nó đi ngay! - Hắn tiến đến bên Massao.

- Đừng động vào tôi! - Massao hét lên vì sợ hãi.

Anh quay về phái viên trung úy:

- Ông trung úy, họ sẽ giết cháu đấy!

Viên thám tử lắc đầu:

- Chẳng có ai định giết cháu đâu. Chú cháu sẽ chăm sóc cháu. Cháu thấy tất cả rồi sẽ ổn cả. Về với chú cháu đi!

Gã tài xế lực lưỡng bước lại túm chặt Massao và ra lệnh:

- Đi!

Massao cố gắng một cách tuyệt vọng:

- Ông trung úy, họ không giúp cháu đâu. Xin ông đưa cháu về Nhật Bản.

Teruo an ủi:

- Cô chú sẽ đưa cháu về Nhật Bản, cháu sẽ được chăm sóc cẩn thận.

Hắn nhìn viên trung úy:

- Cảm ơn ngài đã giúp đỡ!

- Dạ, không dám! Cầu trời cho anh chàng chóng khỏi bệnh!

- Tôi sẽ hết lòng chăm sóc cháu! - Teruo khẳng định.

Matt Brannigan nhìn theo hai người đàn ông lôi Massao đi. Ông thấy ái ngại cho Massao: trông thì chừng chặc, không có vẻ bị tâm thần, chỉ trừ cái ý nghĩ điên rồ là chú anh ta định giết anh. Ngài Sato thì rõ ràng là một nhà doanh nghiệp đáng kính. Có lẽ anh ta uống phải một loại thuốc gì đó, LSD hay loại gì đó. Còn ông chú thì miễn chê rồi.

Bên ngoài, Teruo và Higashi dẫn Massao đến chiếc Limousine. Bàn tay vạm vỡ của Higashi nghiền vào vai anh đau nhói. Chẳng hy vọng chạy thoát được.

Teruo giận dữ rít lên:

- Đồ chết dẫm, mày làm thế mà không biết xấu hổ à?

Massao bị đẩy vào hàng ghế trên, ngồi giữa Higashi và ông chú. Đầu óc anh quay cuồng bao ý nghĩ. Anh sẽ không để chúng giết một cách dễ dàng. Khi ô tô dừng bánh bên biệt thự, anh sẽ bỏ chạy ngay lập tức, hai người kia khó lòng mà rượt theo anh được...

Bỗng nhiên Massao cảm thấy bị nhói buốt ở cánh tay. Anh nhìn xuống thấy ông chú đang nhanh tay giấu mũi kim tiêm. Massao hốt hoảng:

- Chú làm gì thế?

Teruo ngọt ngào:

- Chú chích cho cháu liều thuốc để cháu hết cơn chấn động. Cháu đang bị ốm, chú lo cho cháu lắm, thật đấy, cô chú cứ luôn luôn bảo rằng chỉ sợ cháu quẩn trí làm những điều dại dột.

Giọng ông chú như xa dần, rồi mặt ông ta cũng nhoè đi. Massao thấy đầu nặng trĩu: Chúng đã vây chặt anh, chúng không để cho anh thoát, chúng sẽ giết anh trong lúc hôn mê.

- Chú... - nhưng lưỡi anh đã rú lại. Massao chìm vào giấc ngủ. Tất cả mọi vật đều biến mất.

4. Chương 4

Massao dần dần tỉnh dậy. Anh đang ở trong một căn phòng lạ. Đầu anh nặng trĩu, đau buốt. Anh không biết đã hôn mê bao lâu. Anh cố gắng lấy lại tự chủ và tránh hoang mang. Anh cố nhớ lại xem đã rơi vào đây như thế nào. Anh đã nói với viên cảnh sát, ngài trung úy Brannigan, thế rồi chú anh và Higashi đến lôi anh ra xe, tiêm cho anh một mũi thuốc mê. Rồi sao nữa nhỉ? Massao ngồi dậy trên tấm phản hẹp, đầu óc anh bắt đầu dần tỉnh, cho tới lúc anh hoàn toàn trở lại bình thường.

Anh thận trọng đứng dậy quan sát căn phòng. Không hề có cửa sổ. Cái mái dốc trên đầu chứng tỏ anh đang ở trên lầu thượng tòa biệt thự. Anh tiến đến cửa, rút then. Cửa bị khoá chặt từ bên ngoài. Không còn lối thoát. Massao chợt nhận thấy trên người anh chỉ còn chiếc áo phông và chiếc quần thể thao: chúng đã lột sạch quần áo ngoài của anh!

“Vậy là ta chịu chết ở đây” - Massao nghĩ. Một nỗi lo lắng vụt đến, anh rung mình ớn lạnh. Có lẽ chúng đã để quần áo của anh bên bờ hồ, nơi cảnh sát sẽ tìm đến, cùng với một lá thư tuyệt mệnh giả. Teruo sẽ chẳng để sơ hở một điểm nào. Ôi, thằng cháu khốn khổ của tôi, nó không thể gượng nổi trước cái chết của cha mẹ nó...

Một tiếng động ngoài hành lang cắt đứt luồng suy nghĩ của Massao. Có ai đang mò đến. Chắc chắn đó là Higashi, hẳn đến để bắt anh đây. Massao không còn hy vọng để thoát khỏi tay tên lực sĩ to lớn, hung dữ này. Massao nhìn quanh định tìm một vật gì đó để làm vũ khí, nhưng chẳng thấy. Anh tự hỏi không biết Teruo đã trả cho tên lái xe bao nhiêu tiền để thuê giết anh. Có thể là cả một tài sản. Nhưng không thấm vào đâu so với những của cải Teruo sẽ chiếm được sau khi hạ sát anh. Tiếng chân đã đến gần. Massao nghe rõ tiếng chìa khóa xoay trong ổ và cánh cửa từ từ mở ra. Higashi bước vào. Trong một khoảnh khắc, Massao định lao thẳng vào gã, nhưng tên lái xe to lớn hơn anh rất nhiều, có lẽ gã phải nặng hơn một trăm pao.

- Đi! - Higashi gầm gừ. - Chúng ta đi dạo chơi bằng thuyền một lát nào!

Massao đã đoán đúng. Anh đã hiểu chính xác âm mưu của lão chú. Chúng sẽ quăng anh xuống giữa lòng hồ sâu thẳm, có thể chẳng ai tìm được xác của anh nữa.

Higashi xô tới tóm lấy bả vai Massao, bàn tay gã cứng như thép.

- Đi! - Gã dẫn Massao qua một hành lang trống vắng. Họ đang ở trên lầu tư, ngay dưới mái nhà. Những ngón tay sắt của Higashi siết vào vai Massao làm anh đau điếng.

Massao tuyệt vọng cầu xin:

- Thưa ông, nếu ông thả tôi ra, tôi sẽ trả cho ông hơn gấp nhiều lần số tiền của chú tôi. Nếu tôi được trở lại Tokyo thì...

- Câm mồm! - Higashi gầm gừ.

- Tôi sẽ...

Higashi siết chặt vai Massao hơn và đẩy anh xuống cầu thang.

Lúc này cả hai đã xuống tới lầu ba. Qua thành ban công, Massao nhìn thấy mặt hồ ở phía xa, trông thăm thẳm, ghê rợn như địa ngục. Massao thoáng nghĩ chẳng bao lâu nữa anh sẽ bị chìm xuống và thế là đi đứt. Không, anh quyết không chịu.

Một ý nghĩ táo bạo, tuyệt vọng và điên rồ chợt vụt đến khi Massao trông thấy một cành thông từ trên ngọn cây rủ xuống. Một hy vọng mong manh, nhưng đó là tất cả những gì anh có thể bám víu vào lúc này. Nếu lao lên không bám được tới cành thì anh sẽ chết. Mà đằng nào thì cũng phải chết, thà chọn con đường ấy còn hơn.

Tim Massao đập dồn dập. Đúng lúc sắp đi ngang gần chỗ ban công có cành thông sà xuống sát thành, anh liền giả vờ vấp ngã, Higashi lập tức cúi xuống tóm lấy anh lôi dậy. Chỉ chờ có vậy, anh liền dùng hết sức bình sinh xô bật gã ra, nắm tay sắt vừa rơi lỏng, anh vùng chạy ra ban công. Ban công cao khoảng mười mét so với mặt đất. Nếu trượt chân, anh sẽ rơi xuống nền xi măng cứng và chết tươi. Nhưng không còn lối thoát nào khác. Cây thông là con đường duy nhất sẽ cứu anh.

Massao nhào người túm cành thông. Anh nhún mình định vọt sang phía thân cây.

Tên lái xe Higashi vội túm chặt chân anh và kéo giật lại. Massao vùng vẫy, nhưng vô hiệu. Cánh tay đồ vật của Higashi đã vòng lấy cổ anh rồi siết mạnh.

Massao dùng hết sức bình sinh, vặn người cố vùng khỏi tay Higashi. Anh há mồm thở dốc, nhưng gã lái xe đã chồm lên người anh, mặt méo đi vì tức giận.

- Đến nước này tao phải bóp chết mày ngay đây, - gã rít qua kẽ răng.

Gã vùng tay tóm cổ Massao. Anh vùng vẫy cố thoát. Anh biết cánh tay ghê gớm kia thừa sức vặn gãy cổ anh.

Massao từ từ lách người sang phía phải, lợi dụng lúc Higashi rời tay do phải trườn theo, anh bắt thần hất người vùng bật dậy, thoát ra, rồi nhảy vọt lên lan can và lại lao lên cành cây. Thật là khủng khiếp! Higashi lập tức điên cuồng lao theo, tóm chặt anh, kéo giật lại. Massao đang cảm thấy từng ngón tay đang buột khỏi cành cây. Thế là hết!

Cả Higashi cũng biết rõ như vậy, gã đã thắng. Nhưng do hăng máu, gã nhảy vọt lên lan can để túm Massao cho chắc hơn. Không chịu nổi sức nặng, chiếc lan can đã bắt thần lở bung dưới chân gã. Massao cố bám cành cây và kinh hoàng nhìn Higashi lộn nhào rơi xuống mặt sân sâu thẳm. Gã thét lên một tiếng man dại rồi cầm bật, thân hình hằn nằm gãy gập một cách kỳ quặc trên mặt đất.

Massao gần như nghẹn thở. Anh tuyệt vọng bám vào cành cây rồi hít mạnh một hơi để tự trấn an. Giữa anh và mặt đất là khoảng không giết người. Chỉ cần trượt tay, anh sẽ rơi xuống và chết tươi như Higashi. Chậm rãi và hết sức thận trọng, Massao ôm chặt cành cây, rồi anh trườn dần. Anh chuyển từ cành này sang cành khác. Tuy rất vội, nhưng anh hết sức thận trọng. Chú anh có thể nghe thấy tiếng kêu của Higashi và có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Anh phớt lờ lơ lửng giữa trời như thế này thì quả là một cái bìa quá ngon lành. Rất thận trọng, Massao trườn tiếp xuống dần. Anh nắm thử từng cành một trước khi bám vào. Cuối cùng, mặt đất ở ngay sát dưới chân, anh có cảm giác thời gian vừa trôi qua dài đến cả thế kỷ.

Massao nhún mình nhảy xuống. Anh nằm lặn trên cỏ, thở dồn dập. Toàn thân anh đau nhức. Anh ao ước được nằm ngủ một lúc. Nhưng anh thấy phải vọt khỏi nơi này ngay lập tức.

Đi đâu? Massao không biết đi đâu bây giờ. Không thể quay lại chỗ viên trung úy Brannigan. Ông ta sẽ lại gọi điện cho Teruo đến bắt anh về. Và cái xác chết nằm lù lù ở đây, họ sẽ buộc vào cổ anh cái tội này.

Massao đứng run rẩy giữa đêm đen giá lạnh. Anh chẳng có xu dính túi, không áo quần, đang trong tình thế nguy ngập. ánh đèn trên tầng nhà bỗng bật sáng. Massao vội cầm đầu chạy ra đường cái, anh cầm đầu chạy nhưng không biết chạy về chốn nào.

Trăng sáng vàng vạc khắp trời. Massao chạy dọc theo lề đường. Anh tự hỏi không biết lúc này ở biệt thự ra sao. Teruo đã phát hiện ra xác Higashi chưa, hẳn bắt đầu truy đuổi anh chưa. Dường như để trả lời anh, tiếng động cơ từ nơi xa khê dội lại chỗ anh. Massao vội nấp vào bụi cây. Một lát sau, chiếc Limousine quen thuộc từ từ vòng theo đường rẽ. Teruo ngồi sau tay lái đảo mắt tìm kiếm khắp hai bên đường. Massao nằm im trong bụi cây chờ cho đến lúc chiếc xe chạy vọt qua. Khi tiếng động cơ đã tắt hẳn, anh mới ra khỏi chỗ nấp và tiếp tục chạy dọc theo đường cái. Mười phút sau, anh lại nghe thấy tiếng xe, anh vội tìm chỗ nấp. Chiếc xe của Teruo quay về hướng biệt thự và mất hút sau chỗ rẽ. Chắc hẳn nghĩ rằng Massao vẫn còn đang quanh quẩn trong khu vườn của biệt thự. Massao liền rảo bước thật nhanh.

Tới Wellington, Massao đi vòng một đoạn để không ai phát hiện ra anh. Anh sẽ không lặp lại sai lầm lần trước là tìm đến đồn cảnh sát. Anh cố vắt óc suy nghĩ xem nên đi về hướng nào. Thật còn tai hại hơn cả lạc đường: anh không biết lần bước về nơi nao.

Cuộc chống cự với Higashi làm Massao kiệt sức, anh rất cần nghỉ ngơi một lát. Nhưng không được. Nếu dừng lại anh sẽ bị bắt ngay và thế là hết. Anh buộc mình phải đi tiếp, đi suốt đêm. Mỗi bước sẽ đưa anh rời xa khỏi lão chủ và cứu anh khỏi cơn nguy nan.

Lòng căm giận Teruo tiếp cho Massao sức lực đi tiếp chặng đường dài. Lão ta đã chẳng hề bận tâm đến việc chôn cất tử tế cho cha mẹ anh, lão chỉ lo nghĩ cách chiếm đoạt doanh nghiệp lẽ ra thuộc về Massao.

Nhưng Massao đã quyết định phải chôn cất cha mẹ thật xứng đáng với công lao của hai người. Anh sẽ tìm cách mang bằng được di hài cha mẹ về Nhật Bản. Anh không biết sẽ thực hiện như thế nào, nhưng anh biết chắc mình sẽ làm được việc đó hoặc sẽ chết.

Trời về đêm càng giá lạnh, Massao run lên trong chiếc áo phong mỏng. Lúc này không thể kiếm đâu ra quần áo mặc cho đỡ rét. Anh đi qua những trang trại đang thiêm thiếp trong giấc ngủ yên lành và chạnh lòng thấy ghen với những người đang chần êm nệm êm. Anh không biết sẽ còn phải đi bao lâu nữa ; tương lai thật mù mịt. Cho dù anh có gặp được ai chịu nghe anh thổ lộ mọi nỗi niềm, cuối cùng anh cũng phải đối đầu với Teruo - một người có danh tiếng và địa vị cao sang trong thế giới kinh doanh.

Theo cách nói của người Mỹ, lão ta có cái vẻ đáng kính. Trung úy Brannigan đã không tin anh, sẽ chẳng có ai tin anh. Massao như sa vào cơn ác mộng không lối thoát.

Sáng sớm hôm sau, Massao đến vùng ngoại ô một thành phố lạ. Một rừng người đang chen chúc trên đường, Massao hoảng hốt tưởng bọn người kia đã đuổi kịp anh. Nhưng anh thấy đám đông vui vẻ cười nói ồn ào, hình như nơi đây đang có cuộc vui. Massao tò mò, rụt rè trà trộn vào dòng người đứng ngoài. Anh muốn biết họ chăm chú xem gì.

Giữa đám đông có ít nhất hơn hai mươi người đàn ông mặc quần thể thao và áo phong giống hệt anh. Họ đứng dưới lòng đường, trong khi đó nhiều người khác trang phục bình thường đang tiến đến bên họ. Massao kinh ngạc không hiểu họ đang làm trò gì. Một người đàn ông rẽ đám đông bước vào và buộc sau lưng một người mặc quần áo thể thao một tấm biển số. A thì ra họ chuẩn bị thi chạy việt dã. Mỗi lúc này Massao mới vỡ lẽ ra. Anh khoái quá định nhập cuộc. Anh ăn mặc giống hệt họ, nếu trà trộn vào đấy thì thật đắc sách. Nhưng anh đã kiệt quệ về thể xác lẫn tinh thần. Anh cuộc bộ cả đêm qua, bây giờ phải chờ đến khi họ xuất phát hết mới có thể tìm cách trà trộn được.

Nhưng lúc ấy xảy ra một sự cố khiến Massao phải thay đổi ý định. Trên đường cái, chiếc Limousine của lão Teruo bỗng thình lình xuất hiện. Biết lẩn vào đâu bây giờ để không bị phát hiện.

Massao nhảy ngay vào đám đông mặc quần áo thể thao. Người phụ trách số áo nhìn Massao và bảo:

- Sao anh đến muộn thế, mọi người sắp chuẩn bị xuất phát rồi!

Rồi Massao cũng được khoác một biển số. Các vận động viên khom mình chuẩn bị chạy. Massao lách vào giữa đám người, anh hoàn toàn không có ý định tham gia chạy, anh chỉ tìm cách trà trộn vào dòng người chờ cho đến khi lão Teruo đi khỏi. Nhưng đúng lúc người ra hiệu giơ súng lên chuẩn bị ra lệnh xuất phát Massao thấy chiếc Limousine tiến thẳng về phía đám vận động viên. Khẩu súng hiệu phát hoả, anh liền chạy hoà vào giữa dòng người. Anh bị kiệt sức từ đêm qua, nhưng do sợ bị phát hiện anh cố chạy lẫn vào giữa đám vận động viên do đó anh bị cuốn luôn vào cuộc đua. Anh chạy hồi hã. Với sức trẻ của tuổi mười tám, chẳng mấy chốc anh đã bắt kịp nhịp đua. Anh quan sát các vận động viên khác. Một số có vẻ lớn tuổi hơn, còn đại đa số cũng chạc tuổi anh. Không biết người ta tổ chức cuộc chạy như thế này mấy lần trong một năm, rồi còn cái gì sau đây nữa? Nhưng tất cả đều không quan trọng. Cái cần nhất là: chừng nào còn chạy cùng đám người, Massao còn có cơ thoát chết. Đám đông đã bảo vệ và che giấu anh.

Dần dần, Massao thấy sức lực được phục hồi lại, anh chạy như bay. Anh bắt đầu vượt một số người. Anh không biết phân bố sức lực như thế nào vì chưa rõ đoạn đường đua dài bao nhiêu. Có thể là năm hay mười kilômét. Lúc này chẳng cần biết. Massao cố sức vượt lên, cả một đám người đã tụt sau anh. Luồng gió sớm mai mát rượi làm anh cảm nhận rõ sức lực tràn trề trong cơ thể. Anh liếc sang bên và nhận thấy còn khoảng một số người chạy trước. Anh lại dồn sức vượt lên. Chỉ còn năm người, bốn người, ba người,... Massao vượt lên chạy ngang hàng với hai cùng với hai người nữa. Họ tăng tốc độ, Massao ráng sức không tụt lại. Tim anh đập tưởng vỡ tung lồng ngực, phổi anh bỏng rát. Anh không biết có chạy nổi nữa hay không, mà cũng chẳng biết tại sao phải cố thắng cuộc. Nhưng anh biết phải giữ vững bước chạy, đó là lòng tự hào của anh. Một khi đã tham dự thì anh phải cố chiến thắng.

Massao chạy băng băng cố bứt lên phía trước, chân tay anh vung lên đập xuống như cái máy. Sau mấy giây, anh đã ngoi lên hàng đầu. Con đường lượn cong ở đoạn trước, một làng quê hiện ra trước mắt. Ngang qua mặt đường sừng sững một dãy chấn và tấm biển đề: đích.

Massao cảm thấy đã vượt hai người bên cạnh, anh dốc sức chạy vọt lên mấy bước cuối cùng. Cả đám đông ồa vào vây lấy anh, ai cũng hoan hỉ reo hò. Người ta nắm tay anh chúc mừng ; nhưng họ nói quá nhanh nên anh chẳng hiểu lời nào.

- Nhìn đây! - Giọng một ai đó rống lên bảo Massao vừa đúng lúc bắt gặp một ống quay máy tuyến hình đang xè xè quay.

Thật như trong mơ. Người ta vỗ lưng, ôm vai Massao khen ngợi:

- Anh có thể ghi tên dự thi Thế vận hội đấy...

- Tổ cam đoan anh sẽ phá kỷ lục là cái chắc!

- Anh ở vùng này à?

Họ bàn tán về Massao như một vị anh hùng. Xem ra đây là một cuộc đua lớn. Mà quả nó quá lớn đối với anh, nó đã cứu sống anh. Anh chỉ ước sao mọi người nói chậm lại để anh hiểu được.

Một người ăn mặc lịch sự, đường bệ tiến đến cầm một tay anh giơ lên cao:

- Hôm nay là một ngày tuyệt vời với tất cả chúng ta. Địa phương ta tự hào đã tham gia chương trình khoẻ của tổng thống. Đây là năm thứ ba chúng ta đã tổ chức chạy thi. Các bạn thanh niên chúng ta...

Massao thầm nghĩ có lẽ đây là ông thị trưởng ở vùng này. Anh tự hào nhìn mọi người. Anh không hiểu người đàn ông trang trọng kia nói gì, nhưng anh lễ phép đứng nghe và chờ cho đến khi ông thị trưởng nói xong rồi tìm cách lẫn trốn sau. Tiếp đến lại xảy ra sự cố bất ngờ. Vừa dứt lời, ông thị trưởng quay lại phía Massao:

- Bây giờ, thay mặt các công dân ở đây, tôi xin tặng anh một cái séc để kỷ niệm ngày vui lớn này, - nói xong ông ấn vào tay Massao tấm séc một trăm đô la.

- Xin cảm ơn ông! - Massao lắp bắp nói - Cháu... cháu... - Anh không nhớ được từ vui mừng. Cháu rất vui lòng...

Từ đám đông nổi lên tiếng cười và tiếng vỗ tay, rồi mọi người dần dần tản đi các ngã. Massao nắm chặt tờ séc trong tay. Việc đầu tiên là phải mua ngay quần áo mặc. Anh quay sang một thanh niên chạc tuổi anh, anh ta mặc quần bò và áo sơ mi sặc sỡ. Massao giơ tấm séc lên và nói chậm từng lời:

- Xin lỗi, làm ơn chỉ cho tôi biết tôi có thể... Massao dừng lại giữa chừng vì không nhớ ra từ đổi tiền, anh thậm chí nghĩ mình đã không chú ý đến môn tiếng Anh ở trường.

Nhưng Massao đã gặp may. Anh thanh niên hiểu ngay.

- Anh muốn đổi lấy tiền à? Ngay góc đường bên kia có một ngân hàng. Đi với tớ!

- Ồn rồi!

- Anh ở đâu đến?

- Tokyo.

- Tuyệt! Tớ là Jim Dale, còn cậu?

- Massao... - Anh vội ngừng lại. - Massao Harada.

- Rất vui được làm quen với cậu!

Họ đã đến cửa hàng ngân hàng. Massao nhớ ra anh không hề có căn cước, chẳng có giấy tờ gì cả. Có lẽ họ sẽ không cho anh lĩnh tiền. Massao giàu có như một đế vương, nắm trong tay bao nhiêu ngân hàng trên thế giới, vậy mà anh không thể moi nổi lấy một xu từ đồng tài sản của mình. Tờ séc một trăm đôla này là cái duy nhất anh có trong lúc này.

- Tớ sẽ cùng vào với cậu, - Jim Dale bảo.

Anh thanh niên tóc vàng khoát một cử chỉ đùa vui, như thể đang hãnh diện với thành tích của bạn. Họ cùng vào toà nhà, Jim Dale dẫn Massao đến quầy lĩnh tiền.

Anh ta nói với người đàn bà ngồi bên trong:

- Chào bà Perkins, bà cho anh bạn tôi đổi tấm séc!

- A! Đây là anh bạn đã thắng cuộc phải không?

Massao ngẩng người nhìn. Ôi, lại cái thứ tiếng chết tiệt này!

- Dạ... sao ạ?

Bà ta nhắc lại:

- Anh là người thắng cuộc chạy đua phải không?

Massao chợt hiểu ra, bà ta hỏi:

- Anh là người thắng cuộc chạy đua phải không?

Massao vội gật đầu:

- Vâng, đúng ạ!

Bà thủ quỹ cầm tờ séc rồi đếm năm tờ hai mươi đô la đưa Massao:

- Một trăm đô la của anh đây!

Massao sung sướng nhận tiền:

- Cảm ơn bà!

Bây giờ thì ít nhất anh cũng có thể mua được quần áo và đi ăn hiệu. Quay sang Jim Dale anh bảo:

- Tớ cần mua áo quần để mặc, anh hiểu không?

Jim gật đầu:

- Dễ thôi, theo tớ!

Mấy phút sau, Massao và Jim đã đến một cửa hàng:

- Đây là cửa hàng lớn nhất đấy! - Jim Dale tự hào bảo.

- Ôi hay quá! - Massao lễ phép nói.

So với những cửa hàng lớn ở Nhật Bản thì nó quá nhỏ, nhưng chắc nó sẽ đáp ứng đầy đủ mong muốn của Massao. Jim dẫn Massao vào quầy bán quần áo. Quần bò, áo sơ mi treo đầy trên dây. Massao tìm một vài chiếc quần bò và áo sơ mi thể thao rồi vào phòng thử. Chúng không thật vừa khít nhưng khá ổn. Ít nhất là lúc này anh đã có cái mặc.

- Tôi mua những thứ này! - Massao nói với người bán hàng.

Còn bây giờ phải đi ăn.

- Ở đây có các cửa hàng ăn nấu các món theo kiểu Ý nào không?

Jim Dale trở mắt:

- Gì cơ?

Massao nghĩ có lẽ câu phát âm không chuẩn. Anh nhắc lại thật chậm:

- Một cửa... hàng ăn... nấu các món theo kiểu Ý.

Jim đỏ mặt:

- Tất nhiên, có một cửa hàng hết ý! Nhưng tớ cứ tưởng... thế các anh không ăn các món ăn Nhật Bản à?

Massao phá lên cười:

- Có chứ! Nhưng tớ cũng thích cả thịt băm và món Mỳ ống của Ý.

- Tuyệt! Ta đi thôi!

Cửa hàng Luigi thật huyền ảo. Các học sinh trung học cười nói ầm ĩ. Tự nhiên Massao thấy nhớ nhà da diết. Anh thật lẻ loi, chẳng có ai để cười nói, tâm sự. Jim Dale tò mò nhìn cậu:

- Sao thế?

Massao gượng cười:

- Có gì đâu, mọi cái đều ổn cả, món mỳ ống nấu theo kiểu Ý ngon thật!

Anh thanh niên tóc vàng nói cái gì đó, Massao giật mình:

- Gì cơ, tớ không hiểu?

- Tớ bảo rằng anh ăn như thường luồng ấy, đúng như lúc cậu chạy đua.

Hai tiếng chạy đua làm Massao sực tỉnh. Trong một chốc lát, anh đã quên phất mất cảnh ngộ của mình, bây giờ thì cái bóng đen ấy lại đổ sầm xuống đầu anh như một ngọn thác. Lát nữa Jim sẽ trở về với gia đình anh ấy, nơi Jim được che chở, yêu thương, còn Massao thì biết đi đâu? Anh lại phải tiếp tục lẩn tránh, càng xa cái biệt thự giết người ấy càng tốt. Ở thị trấn nhỏ này anh dễ bị lộ quá. Phải tìm đến một thành phố lớn để lẩn vào biển người mênh mông mới mong thoát chết

- Đi đến New Yord hết bao lâu?

- Đi tàu hỏa chỉ mất vài giờ thôi, - Jim nhìn vào đồng hồ, - Hai mươi phút nữa sẽ có một chuyến đấy!

Massao sẽ đi chuyến tàu này. Đó là điều chắc chắn.

5. Chương 5

Sachiko tình cờ ngó xem mục tin tức buổi chiều trên vô tuyến và thấy Massao trong buổi nhận lễ phần thưởng sau cuộc chạy đua. Bà ta vội gọi chồng vào và cả hai theo dõi Massao trên màn hình.

Teruo lập tức nhớ lại sáng nay, hẳn đã đánh xe qua chỗ các vận động viên chạy đua. Hóa ra Massao đã trốn trong đám ấy. Suýt tí nữa thì Teruo đã tóm được thằng cháu. Hẳn không ngờ nó lại trốn được lâu đến thế. Thằng cháu hẳn không một xu dính túi, chẳng có áo quần, cũng chẳng có bè bạn, không thể trông cậy vào ai. Việc bắt nó chỉ còn là vấn đề thời gian. Nhưng Teruo không thể để mất thì giờ, cần phải thanh toán ngay Massao, đã đến lúc phải thuê người giúp rồi. Teruo Sato biết một tay thám tử tư. Một tên Sam Collins láu cá, rất thạo nghề đào bới, sẵn sàng làm mọi việc miễn là được trả công. Gã rất tàn bạo và luôn luôn quyết giành được mục đích. Gã đúng là một mẫu người Teruo ưa thích. Teruo nhấc máy quay số điện thoại riêng của Sam Collins.

Massao đã tưởng rằng mình sẽ chìm mất dạng ở Manhattan, nhưng may sao anh lại thấy mình quen thuộc thành phố này. Các toà nhà lớn, tiếng ồn ào, dòng người chen chân trên đường trong tiếng tài xe lao rầm rập làm anh tưởng nhớ Tokyo. Nhờ xem nhiều phim Mỹ trên đài truyền hình nên Massao nhận ra ngay được Radio City Music Hall, toà nhà Ampire State và trung tâm Rockefeller. Lần đầu tiên kể từ khi trốn khỏi tay ông chú anh mới thấy yên tâm một chút. Ở cái thành phố khổng lồ này anh có thể tìm được chỗ ẩn náu chắc chắn. Anh biến mất tăm trong dòng người hỗn độn, đang hối hả trên đường tới nơi làm việc, đi thăm bạn bè hay xuống tàu điện ngầm.

Massao lang thang trên đường, ngạc nhiên ngắm nhìn những hàng chữ lập lòe ánh điện trên mặt tiền các tòa nhà, các quầy kính đầy ắp hàng hóa. Anh phát hiện ra trong các quầy kính có rất nhiều máy móc được sản xuất từ Nhật: Máy thu thanh, máy quay phim, máy ảnh, máy truyền hình, máy ghi âm,... tất cả đều do hãng Matsumoto làm ra. Một niềm tự hào dâng lên trong lòng Massao, cạnh nỗi sợ hãi còn rập rình ám ảnh.

Anh lắng nghe những người xung quanh nói chuyện. Hình như họ nói bằng nhiều thứ tiếng khác nhau. Anh đã nghe nói nước Mỹ là nơi tụ hội của các dân tộc, và quả đúng như vậy. Người từ khắp nơi trên thế giới đổ đến đây, với tiếng nói, phong tục tập quán riêng của họ. Trong các quầy hàng la liệt các biển quảng cáo bằng tiếng Tây Ban Nha, tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Italia và tiếng Nhật.

Trời sắp tối mà Massao vẫn chưa tìm ra được nơi trú ngụ. Anh nép bên một chiếc cổng vào lớn và đếm số tiền còn lại: chỉ còn có sáu mươi đô la, cần phải thật tiết kiệm mới được. Trước hết phải kiếm được việc làm đã, rồi sau đó sẽ tính toán từng bước đi thận trọng. Song anh biết trông cậy vào ai bây giờ?

Cuối cùng, Massao nhớ ra Kunio Hidaka, giám đốc một phân nhánh của hãng Matsumoto tại Mỹ. Nhưng văn phòng của ông ở tận Los Angeles, bang California, tại góc bên kia lục địa. Massao phải tìm cách đi tới đó. Ông Hikada là một người bạn tốt, ông ấy sẽ tin anh và giúp đỡ anh. Ông rất yêu mến cha anh và rất trung thành với gia đình anh. Những ý nghĩ ấy làm Massao phấn chấn hẳn lên. Anh sẽ ở lại New York làm việc cho tới khi kiếm đủ tiền đi tới California. Tìm việc chắc không khó khăn lắm vì anh có thể làm bất cứ cái gì: rửa bát, lau sàn nhà, chạy giấy,... Cái quan trọng nhất lúc này là có cái ăn để sống. Mỗi một ngày trôi qua anh lại thấy an toàn hơn. Ở nơi nào đó chắc ông chú Teruo đã hoài hơi tìm kiếm anh và chắc đã bỏ cuộc.

Teruo là người không dễ chịu thất bại. Đa nghi như một kẻ cờ gian bạc lận, hẳn tính toán từng bước chơi và hoàn toàn chưa chịu bỏ cuộc vào lúc này.

Teruo đã gọi điện gọi Sam Collins tới. Tên thám tử tư hết lòng hưởng ứng mọi ham muốn của hắn. Collins có đôi vai lực lưỡng và bản tính kiên nhẫn với đôi mắt nhỏ đảo nhanh như mắt cáo và một bộ mặt gồ ghề, gầy khúch của một võ sĩ đấm bốc. Tai gã đã hoàn toàn biến dạng, nũi gã đập gãy nhiều lần đến nỗi các bác sỹ đành bó tay không chịu mổ nữa.

- Tôi được nghe giới thiệu về anh và rất ưng ý! - Teruo nói - Tôi cần một người biết giữ mồm giữ miệng.
- Đó là nguyên tắc của tôi. Tôi hành nghề và không bao giờ tiết lộ điều gì.
- Anh phải tìm một thằng bé trai, cháu tôi. Nó bị loạn óc. Tôi muốn tìm ra nó và mang nó về đây.

- Nó đã bỏ trốn ư?
 - Anh không cần biết chuyện ấy!
 - Tôi chỉ nghĩ rằng... Đó là một thông tin để biết...
 - Tôi sẽ cho anh một tấm ảnh. Nó không quen biết ai ở đây và không có một xu dính túi. Nó không thể chạy đâu xa được!
 - Chẳng khó gì mà không tìm được ra một anh thanh niên Nhật Bản chạy rong trên đường phố.
- Teruo thầm đánh giá Sam Collins: chớ sai lầm mà đánh giá thấp nó, nó có thể lẩn trốn đấy!
- Được rồi,. Có lẽ tôi cần một chút thời gian. Trong trường hợp nó...
 - Không. Tôi muốn tìm thấy nó càng nhanh càng tốt. Tôi sẽ trả công cho anh gấp đôi, ngoài ra còn có một món thưởng năm mươi ngàn đô la, tìm thấy nó thật sớm.

Tên thám tử nuốt nước bọt:

- Năm mươi...?
 - Đúng thế. Còn một điều nữa anh cần biết: Thằng cháu tôi đã giết chết một người đàn ông. Nếu vì tự vệ mà phải giết nó... - Teruo ngừng lại một chút rồi tiếp tục, - thì sẽ không có ai vạ vạ gì anh đâu. Món thưởng vẫn sẽ thuộc vào tay anh!
- Sam Collins suy nghĩ một giây lát:
- Tôi cần ứng trước một ngàn đô la.
 - Tất nhiên! Anh bắt tay vào làm việc ngay đi thôi!
 - Xin ông hãy tin tôi!

Nhưng Teruo chẳng biết tin ai cả. Sau khi tên thám tử tự đi khỏi, gã ngồi thừ trên ghế đẩu chìm trong suy tư. Hắn tính toán bước tiếp theo. Hắn đặt mình vào tình thế người cháu. Nó sẽ trốn ở đâu nhỉ? Ở Manhattan, tất nhiên rồi, ở đây có đến mười triệu dân. Hắn sẽ phải tìm anh thanh niên ấy. Chỉ một viên thám tử tư, dù cho có giỏi đến mấy, cũng chưa chắc đã tìm thấy, hoặc không thể tìm nhanh được. Phải tính thêm nước cờ nữa. Massao phải kiếm việc làm, tất nhiên rồi. A, tấm thẻ bảo hiểm lao động! Teruo là bậc thầy trong nghề chơi cờ và hắn đã nghĩ đến khả năng này. Hắn nhếch mép cười. Thật là một kế hoạch thần diệu, đơn giản mà lại chắc như đinh đóng cột.

Hắn là chỉ trong vòng vài giờ nữa, Massao sẽ bị tóm cổ.

Vào ban đêm, Manhattan thật hấp dẫn. Hàng ngàn ánh đèn lấp lánh như sao sa. Ánh đèn đường, đèn hiệu, những dòng chữ quảng cáo bằng đèn neon rực rỡ chiếu sáng trưng các quây kính, rồi lại còn ánh đèn pha ô tô muôn màu trên các ngã đường.

Massao đang mãi mê ngắm nghía một nghệ sĩ trượt pa-tanh trước trung tâm Rockefeller, anh đi qua Theater-District, nơi người ta đang trình diễn bao nhiêu trò vui. Anh ngắm Sacdi nổi tiếng, nơi các ngôi sao sân khấu nổi tiếng thường ăn tối, anh thán phục Public Library, thư viện lớn nhất thế giới, và những con sư tử đá trên quảng trường phía trước tòa nhà. Anh kinh ngạc trước những quây kính lớn của những cửa hàng thời trang đắt tiền trên Five Avenue với những cái tên nổi tiếng như Lord & Taylor, Bergdorf Goodman và Saks. Anh chạnh nhớ đến mẹ đã từng nhiều lần vui đùa bảo rằng có lúc sẽ đến nơi này mua hàng một đồng cho thoải thích. Nhưng mẹ đã vĩnh viễn đi xa rồi, cũng như cha vậy. Một cảm giác cô đơn ghê rợn làm đau buốt trái tim Massao. Anh cần phải sống, nếu không vì anh thì ít nhất cũng vì cha mẹ.

Anh thấy đói và chợt nhận ra đã quá giờ ăn ở hiệu từ lâu. Trên Seven Avenue có hàng ngàn hiệu ăn, Massao có thể đến đó. Anh tiến vào cửa hàng McDonald's với chữ "M" bằng vàng ngoài cửa. Cửa hàng gần giống như ở Tokyo.

- Cho tôi món thịt băm.
- Loại gì?

Ồ, lại không giống như ở Tokyo. Massao nhìn cô nhân viên:

- Sao cơ ả?

- Anh muốn loại gì?

Massao hoàn toàn không hiểu cô ta nói gì. Anh nhìn sang một chú bé đang chén thịt băm ở bên cạnh và bảo:

- Tôi... tôi muốn cái này!

- Được, - Cô ta quay lại gọi vào trong bếp: - Một thịt băm mềm!

À! Thì ra cô ấy muốn hỏi Massao muốn loại thịt băm rán mềm hay tái.

- Fritz?

Massao lại ngó người ra. “Fritz” là cái gì? Một đĩa bày ra trước mặt anh. Massao gọi:

- Fritz!

Massao đã đoán đúng. Anh gọi thêm một chiếc bánh Sanguyech rồi thông thả nhấm nháp bữa tối.

- Xin lỗi cô! - Massao nói với cô bán hàng - Tôi cần một khách sạn, loại rẻ tiền, chị có thể mách giúp tôi được không?

- Ô, Thethiro Khoi

Massao ngắt lời cô:

- Xin lỗi, xin cô nói chậm lại một chút, tôi chưa hiểu!

- Ô, phải rồi. Có vô khối khách sạn như vậy ở đây, nhưng một vài nơi khá nguy hiểm đấy. Có thể tốt nhất là anh nên đến khách sạn East Side!

- Xin cảm ơn cô!

Massao tìm đến khách sạn East Side. Các quầy sách nhan nhản trên đường, nhưng Massao không dám dừng lại. Thành phố thật hấp dẫn, biết bao nhiêu cái đáng xem, đến nỗi Massao gần quên mất nguy hiểm đang lơ lửng trên đầu. Anh nghĩ sẽ phải cần đến hàng năm trời để tìm hiểu thật kỹ càng New York. Ngày mai anh sẽ đi tìm một việc làm. Đến khi Teruo đã quên anh rồi thì anh sẽ tìm cách quật lại hắn.

Bên lề đường đại lộ Lexington, Massao tìm thấy một khách sạn nhỏ sạch sẽ và quyết định thử vào xem sao. Ở Manhattan có đến hàng ngàn khách sạn, chú anh không thể kiểm soát hết được. Trong khách sạn này chắc anh sẽ được an toàn. Massao bước vào. Hành lang vắng ngắt. Ngồi bên bàn đón khách là một người Nhật Bản, Massao đã định quay ra. Ôi, phải chăng Teruo đã chăng lưới khắp nơi để rình anh? Có lẽ ở New York này có cả một mạng lưới khổng lồ của người Nhật có thể đưa tin nhanh như chớp! Ta đã quá khổ vì cuộc truy đuổi này rồi, - Massao nghĩ. - Song không có lẽ ai cũng là kẻ thù của mình hay sao?

Anh tiến đến bàn đón khách:

- Tôi muốn thuê phòng một đêm!

Massao nói tiếng Nhật, người trực bàn cũng trả lời bằng tiếng Nhật, Massao thấy cộm lên nỗi nhớ và niềm tự hào về ngôn ngữ của đất nước mình, một ngôn ngữ thật văn minh, dễ hiểu biết bao.

Massao lấy một cái tên giả và nhận một phòng thuê, tội gì mà lại rước lấy nỗi nguy hiểm vào thân.

Căn phòng nhỏ và hẹp, nhưng cũng đủ tiện nghi, vả lại giá cũng rẻ. Massao đi nằm và điểm lại những sự cố diễn ra trong những ngày qua. Nào là tai nạn máy bay làm cha mẹ anh lìa đời, nào là cuộc hành trình sang Mỹ, những sự kiện khủng khiếp trong biệt thự sản người, cái chết của gã tài xế Higashi. Rồi cuộc trốn chạy trong bộ quần áo lót thể thao, cuộc chạy việt dã và buổi lễ phát phần thưởng.

Cho đến lúc này thì anh đã gặp may, nhưng không biết cái may mắn ấy còn gắn bó với anh bao lâu nữa. Anh nghĩ miên man rồi ngủ thiếp đi.

Khi Massao tỉnh dậy, mặt trời đã chiếu rực rỡ qua cửa sổ. Anh mở choàng mắt và cảm thấy hoàn toàn khỏe khoắn. Anh nhìn đồng hồ: đã mười một giờ trưa! Anh đã ngủ mê một gần mười hai giờ đồng hồ. Anh đi tắm rồi mặc lại bộ quần áo ngày hôm qua, đó là tất cả những gì anh có. Giá như đã kiếm được việc làm thì anh đã mua thêm quần áo mới. Nhưng thôi, giờ thì đi ăn trưa đã.

Massao ăn ngon lành bữa ăn sáng của người Mỹ: nước cam, bánh bột trắng với trứng, bánh ngọt. Tối hôm qua anh đã phát hiện ra một tiệm cà phê nhỏ cách khách sạn hai góc phố. Bây giờ anh sẽ đi đến đó, có thể họ sẽ giao cho anh làm mấy việc gì đấy, anh có thể làm được mọi việc.

Anh đi đến góc phố và chờ đèn hiệu. Lúc này một chiếc xe tải vòng đến rồi đỗ lại bên quầy bán báo. Một người đàn ông trên xe quảng một bọc báo xuống vỉa hè. Đèn hiệu bật màu xanh và người bộ chen chân nhau sang đường. Nhưng Massao đứng sững lại như trời trồng: trên trang nhất tờ báo anh nhìn thấy chính ảnh mình với dòng chữ lớn:

Cảnh sát đang truy tìm: Một thanh niên phạm tội giết người.

6. Chương 6

Chỉ trong khoảnh khắc, tất cả mọi người xung quanh biến thành kẻ thù của Massao.

Anh có cảm giác như đang đứng trần truồng trước ánh đèn pha. Giờ đây, anh không còn là kẻ vô danh trong đám người lạ nữa, anh đang là một tấm bia, một kẻ bị săn đuổi và cảnh sát đang theo dõi anh. Mọi người chăm chú nhìn anh, dường như họ đang so sánh anh với tấm hình trên báo. Massao choáng váng trong cơn sốc do mấy chữ "Phạm tội giết người" gây ra. Cái chết của Higashi là nguyên nhân nổi bật hạnh của anh. Teruo biết rõ sự thật việc này, song, ông ta lại bẻ quặt đi để sập bẫy bắt anh. Massao có thể bị ra tòa, bị tù chung thân, thậm chí bị kết án tử hình. Khi đó thì Teruo tha hồ rửa tay mà vợ vét hăng doanh nghiệp.

Một viên cảnh sát lại gần, Massao bắt buộc dĩ phải quay bước sang phía khác. Đường phố không còn an toàn cho anh nữa, người ta nhận ra anh quá dễ trong đám người da trắng. Massao sức nghĩ tới một khu phố dành riêng cho người Nhật ở New York, anh phân vân không biết có nên đến đó ẩn náu hay không. Nhưng chắc chắn cảnh sát sẽ lùng sục ở đây trước tiên, có lẽ họ đã phân phát ảnh của anh khắp khu phố đó và sục sạo trên khắp các ngã đường, tiệm ăn, khách sạn rồi. Không, không thể đến đây được, không đâu an toàn cho anh nữa rồi. Anh không dám quay trở lại khách sạn vừa thuê nữa. Viên cảnh sát dừng bước nhìn theo Massao. Massao chậm rãi thả bước tiếp, nhưng trong đầu vùn vụt bao suy tính. Tình cảnh của anh thật tuyệt vọng, tính mạng anh thật mỏng manh. Tất cả mọi người đều tìm kiếm anh, nếu không cảnh sát thì Teruo. Mạng lưới của doanh nghiệp Matsumoto vây bủa khắp nơi, hãng có uy tín rất lớn, Teruo sẽ lợi dụng nó để tiêu diệt Massao. Massao chợt nảy ra một ý nghĩ. Có một nơi sẽ không ai đến để tìm anh kể cả Teruo. Lần đầu tiên Massao thấy loé lên một tia hy vọng. Anh đi tới buồng điện thoại tự động, gỡ cuốn danh bạ điện thoại dày cộp tìm một hàng số.

Phân nhánh Matsumoto ở New York nằm trên một khu công nghiệp chạy dài suốt dãy phố Queen street, gần sân bay La Guardia. Đúng hai giờ trưa, Massao bước vào phòng điều phối nhân lực của phân nhánh. Từ ô tô buýt bước xuống trước tòa nhà khổng lồ của hãng Matsumoto, Massao ngẹn ngào nhìn tấm biển đề tên cha mình, và cũng chính là tên anh. Trước đây, đã có lần anh đọc thấy câu chuyện về một người đàn ông. Ông ta đã giấu một bức thư quan trọng trong đồng hồ từ bình thường và để hờ hênh ngay trên mặt bàn. Không ai nghĩ đến việc tìm bức thư ở đó. Vậy thì cũng không ai nghĩ đến việc tìm Massao ở đây. Xưởng Matsumoto sẽ là nơi cuối cùng cảnh sát để mắt tới.

Massao đã báo qua điện thoại và ông Watkins, trưởng phòng điều phối nhân lực đang chờ anh.

Cô thư ký đưa cho anh một tờ khai xin việc để điền vào các chỗ trống. Anh đọc và lặng người đi.

Tên: Anh không được phép nói tên thật của mình.

Địa chỉ: Anh không có địa chỉ

Nghề nghiệp: Kẻ đang lẩn trốn

Lẩn trốn trong hàng trăm công nhân xưởng Matsumoto quả là một ý hay. Nhưng...!

Cô thư ký nhìn Massao:

- Có chuyện gì thế?

- Không! - Massao vội nói. Anh lại cúi mũi vào tờ mẫu. Anh phải kiểm được việc này, nếu không sẽ hết đường. Anh phải được đủ tiền để đến được California và tìm Kunio Hikada. Bất gặp ánh mắt cô thư ký vẫn chăm chú nhìn mình, Massao vội cúi xuống viết.

Trong bản mẫu, Massao ghi tên là Massao Harada, sinh tại Chicago, bang Illinois, nghề nghiệp hiện thời là thợ giỏi về điện tử. Bên cột các nghề nghiệp từ trước đến nay, Massao ghi một lô một lốc tên các hãng giả với các địa chỉ bịa đặt ở Chicago, Detroit và Deuver. Phải mất hàng tuần lễ mới kiểm tra hết được các số liệu này, khi đó thì anh đã cao chạy xa bay rồi.

Mười phút sau anh có mặt ở trong phòng Watkins. Ông trưởng phòng điều phối nhân lực là một người to béo ở tuổi trung niên, ông có đôi môi dày đỏ mọng và một... trông tựa tựa một chòm râu?

Ông ta xem xét tờ Massao khai rồi nói:

- Anh còn trẻ thế thì sao đã làm việc ở nhiều nơi như thế này?

Massao hoang mang một lát. Phải chăng anh đã khai quá nhiều công việc? Watkins lắc đầu nghi ngại:

- Tôi chưa bao giờ nghe tên các hãng này cả!

Dĩ nhiên rồi, vì chúng làm gì có thật.

- Thưa ông, đó là những xí nghiệp rất nhỏ!

Watkins lầm bầm:

- Rất tiếc, chúng tôi chỉ nhận những người có tay nghề lâu năm thôi.

Massao không thể chấp nhận tình thế này, cuộc sống của anh phụ thuộc vào cả đây. Anh thốt lên đầy thất vọng:

- Tôi là thợ lành nghề, thưa ông. Xin ông cứ cho tôi được thử tay nghề!

- Tôi không biết...

Đúng lúc này, cửa bật mở, một người đàn ông bước vào tay ôm một bọc giấy tương:

- Thưa ông, ông có thể chuyển gói này cho Tony được không?

- Tất nhiên rồi! - Watkins trả lời - À này, anh chàng trai trẻ đây đang tự nhận là một thiên tài về ngành điện tử. Anh có muốn hỏi anh ta vài câu không? Người đàn ông quay nhìn Massao:

- Được thôi!

Watkins liền bảo:

- Đây là ông David, kỹ sư trưởng của chúng tôi.

David bảo:

- Anh đã làm việc ở ngành điện tử rồi à?

- Vâng, thưa ông!

- Anh có thể lắp được một mạch điện không?

- Tất nhiên là được ạ! - Massao cảm thấy vững tâm hẳn: đây là việc anh rất thạo và ưa thích. Anh nói chậm rãi và cố gắng dịch một cách chính xác các thuật ngữ kỹ thuật từ tiếng Nhật sang tiếng Anh:

- Thoạt đầu lấy một tấm bảng trống, đặt hình mẫu mạch điện cần mắc rồi lắp ráp các linh kiện vào bảng. Đây là các mạch bán dẫn, các điện trở và các vi mạch. Sau đó ngâm tấm bảng vào axit để khử các chất bẩn...

- Được đấy! - Ông David giơ tay lên ngắt lời rồi quay sang nói với Watkins - Anh chàng này khá đấy! Một vài tháng nữa cậu ấy sẽ nắm được nghề đấy! Chúc anh may mắn nhé! Rồi ông ta đi khỏi phòng.

Watkins bảo:

- Xem như anh được tuyển rồi đấy!

Tim Massao đập rộn lên:

- Cảm ơn ông!

- Chúng tôi cần một người làm ở băng chuyền lắp ráp. 250 đô la mỗi tuần cho người mới vào!

Massao nhắm tính số tiền sang đồng Yên, vậy thì chỉ cần một tuần thôi là anh kiếm đủ tiền để đi California.

Watkins cắt dòng suy nghĩ của anh:

- Anh cho tôi xem phiếu bảo hiểm lao động!

Massao sững sờ nhìn ông ta. Anh bối rối ra phiếu bảo hiểm.

- Tôi... tôi... kh...

Đầu óc Massao quay cuồng như cơn lốc.

- Cha tôi giữ phiếu bảo hiểm của tôi, ông vừa đi công cán ở một nơi xa. Chừng nào cha tôi đi về, tôi xin mang nộp ngay!

Watkins nhún vai:

- Thôi được! Anh đi theo tôi, tôi dẫn anh đến chỗ làm! - Ông ta chăm chú theo dõi nét mặt Massao - Anh chưa bao giờ làm ở hãng chúng tôi à, hay là...?

- Ồ chưa!

- Quái lạ! - Watkins lẩm bẩm - Tôi trông mặt anh quen quen!

Một cơn sợ hãi choán lấy Massao.

Ở bên trong, xưởng Matsumoto thật rộng lớn và sạch sẽ. Không khí làm việc thật khẩn trương.

Bình thường thì Massao rất tự hào vì tất cả các xưởng này đều của cha anh. Mọi người đều mang ơn Yoneo Matsumoto vì được nhận vào làm việc; nhưng lúc này Massao không được nghĩ tới điều đó. Đối với anh, đây không phải là một công xưởng, mà là chỗ ẩn náu tạm thời.

Khoảng một trăm công nhân đang làm việc bên dây chuyền lắp ráp, trong đó có nhiều người là người Nhật. Đàn ông và đàn bà làm việc bên nhau. Người ta dẫn Massao đến gặp viên tổ trưởng băng chuyền, một gã đàn ông thấp bé với gương mặt quá dễ ghét. - Heller - tên của tổ trưởng - Massao thấy khó chịu khi nghe giới thiệu cái tên này.

Heller dẫn Massao vào phòng thay quần áo và ném cho anh một chiếc áo choàng trắng:

- May ra làm ở chỗ kia! Tao không khoái đứa nào lười biếng đâu nhé! Nghe rõ chưa? - Thừa ông, rõ!

- Thế thì làm đi!

Massao nhìn theo tên tổ trưởng đi khệnh khạng trong xưởng và dừng lại dò xét một cô gái từ phía sau. Khi cô gái né mình giận dữ nói cái gì đấy, Heller chỉ cười khẩy rồi lại đi tiếp. Massao giận điên người. Sao người ta lại tuyển cái hạng người ấy làm tổ trưởng nhỉ? Anh mà can thiệp vào thì thằng khốn ấy sẽ khùng lên cho mà xem. Nhưng, ở đây anh không được phép nói một câu nào. Anh mừng vì đã tìm được việc làm.

Massao bắt đầu xem xét dây chuyền lắp ráp. Thật giống hệt như trong một công xưởng ở Tokyo. Đây là một lợi thế của phương thức sản xuất hàng loạt. Anh có thể đi đến bất cứ một công xưởng Matsumoto nào trên thế giới và luôn luôn biết rõ công việc ở đó.

Anh quan sát các mạch điện đúc sẵn được đưa vào tấm bảng rồi được chìm vào axit để khử chất bẩn. Sau đó, người ta khoan các lỗ vào bảng điện và lắp kính liên vào. Cuối cùng, tấm bảng được phủ một lớp chất cách điện. Toàn bộ quá trình sản xuất này Massao đã chứng kiến đến hàng ngàn lần.

Chỗ làm của Massao bên dây chuyền chen vào giữa người đàn ông trung niên phía bên trái và một cô gái trẻ phía bên phải, cả hai đều là người Nhật.

Người đàn ông quay sang Massao cười:

- Chào cậu!
- Cảm ơn ông!

Đáp xong Massao quay sang phía cô gái: tìm anh như ngừng đập. Đó là một cô gái đẹp mà anh chưa bao giờ được thấy. Cô có gương mặt trái xoan xinh xắn và cặp mắt thông minh, dịu dàng. Cô ta trạc tuổi anh.

Nhận thấy Massao nhìn mình, cô gái dịu dàng nói:

- Chào anh!
- Cảm ơn chị!
- Tên em là Sanae Doi - Giọng cô nghe thật em ái, thánh thót.
- Tên em là Massao - Anh ngập ngừng rồi nói tiếp - Massao Harada.

Massao nhìn lên và thấy Heller đang chăm chăm nhìn anh qua gian xưởng. “Hắn sẽ gây khó dễ cho mình đây” - anh thầm nghĩ.

Sanae thì thầm:

- Anh làm việc đi. Heller sẽ điên lên khi phát hiện ra người nào đứng chơi đây. Có cần em hướng dẫn cho anh không?
- Cảm ơn chị! Tôi rõ cả rồi!

Dưới ánh mắt chăm chăm theo dõi của Sanae, Massao nhặt các linh kiện trước mặt và lắp ráp lại. Anh làm việc một cách thành thạo bẩm sinh, mọi cử chỉ nhanh nhẹn, chính xác. Sanae kinh ngạc, cô chưa bao giờ thấy ai như vậy:

- Anh... anh giỏi quá!
- Cảm ơn!

Massao thấy vui vui. Nhưng anh biết rằng sẽ có lúc công việc này làm anh buồn. Lúc này, dĩ nhiên là đối với anh thì làm việc gì cũng được, vì ở đây anh được an toàn, anh ngại trạng kín trong đám công nhân công xưởng của chính mình. Anh máy móc lắp ráp các linh kiện, trong khi tâm trí còn mải nghĩ đến các chuyện khác. Anh sẽ gặp khó khăn nếu không kiếm được tấm thẻ bảo hiểm. Lại còn việc ăn ở, trú ngụ nữa. Anh còn lại rất ít tiền trong số một trăm đô la được thưởng trong cuộc chạy đua. Một tuần nữa mới được lĩnh tiền công, chỉ còn một vài đô la thì tiêu sao đủ.

Trong xưởng được nghỉ một vài lần vào buổi sáng để uống cà phê và một lần vào buổi chiều. Massao tận dụng giờ nghỉ trưa để xem xét toàn bộ xí nghiệp. Họ tỏ ra rất chăm chỉ và yêu thích công việc. Qua các câu hỏi thăm, anh được biết họ rất tự hào và hài lòng được làm việc ở đây. Massao nghĩ - Nếu cha còn sống, chắc cha sẽ vui lắm. Điều duy nhất làm anh không vui là tên tổ trưởng - Heller. Hắn là một tên chuyên hành hạ công nhân, mọi người đều sợ hắn và cố tránh cơn giận dữ của hắn. Massao tự hỏi không biết tại sao mà người ta lại cho hắn làm tổ trưởng. Cứ mỗi lần nghe thấy tiếng hắn quát nạt một phụ nữ chỉ vì những lỗi nhỏ, Massao lại muốn xông ra bênh vực, nhưng rồi anh lại cố nén giận để giấu kín tung tích.

Chuông đã điểm năm giờ chiều, công nhân được nghỉ. Họ ùa vào phòng thay quần áo để được trút bỏ chiếc áo choàng trắng và mặc bộ đồ của mình. Massao quan sát Sanae mặc áo măng tô: trông cô thật đáng yêu. Massao quyết định sẽ có lúc tìm hiểu cô rõ hơn.

Massao hoà cùng dòng người bước ra cổng nhà máy. Nhưng mọi người đều có nơi có chốn để về, còn Massao không biết đi đâu bây giờ. Anh không dám liều lĩnh lang thang ngoài đường trong đêm. Cảnh sát đang truy tìm anh, lão chú Teruo tìm anh. Anh phải tìm một phòng ngủ mới được. Massao cuốc bộ nốt các ngã đường cho tới lúc dừng chân trước một khách sạn nhỏ tồi tàn với tấm biển treo cầu thả trên cửa ra vào. Massao bước vào trong. Căn nhà có vẻ như vắng khách đã hàng năm nay, đầy mùi ẩm mốc và lạnh lẽo. Ngồi chồm chồm sau quầy là một gã tiếp viên trông phát ốm. Gã đang đọc một cuốn sách nhỏ có hình một người đàn bà trần truồng in ngoài bìa.

Massao đến trước mặt gã:

- Xin lỗi, ông còn phòng cho thuê không?

Gã tiếp viên gật đầu không thèm nhìn lên:

- C... ó... o!

- Giá bao nhiêu ạ?

- Anh định trả theo ngày, theo tuần hay cả tháng?

Massao tự hỏi làm sao người ta có thể trú ngụ được cả tháng trời ở cái nhà thảm hại như thế này.

- Tôi trả theo từng tuần.

Gã tiếp viên gật đầu đồng ý:

- Mười đô la một đêm, sáu mươi đô la một tuần, trả trước toàn bộ!

Massao thấy ngay là anh sẽ chẳng còn lại được lấy một xu, nhưng anh không còn cách nào khác. Ban ngày thì anh an toàn rồi, nhưng anh cũng phải có chỗ ẩn náu vào ban đêm chứ.

- Vâng, tôi đồng ý!

Gã tiếp viên lấy một chiếc chìa khoá trên tấm bảng đưa cho Massao:

- Có hành lý gì không?

- Không!

Gã tiếp viên lộ vẻ ngạc nhiên. Massao tự hỏi không biết những người nào thường trú ngụ ở đây, chắc họ đều là những kẻ lang thang cơ nhỡ, bị bỏ rơi, bị bạc đãi!

- Phòng 217, tầng một.

- Cảm ơn ông!

Massao xoay người bước lên cầu thang. Tấm thảm đã rách mướt, trên tường nhem nhuốc ghi nguệch ngoạc những dòng chữ bằng than chì: Kilroy đã ở đây, nhưng lại phải chuồn ngay. Không chịu nổi mùi hôi hám... Mardy yêu John ; John yêu Bruce... Cứu tôi với! Thật là kinh tởm... thế giới của những con gián đen!

Massao chẳng buồn liếc nhìn căn nhà thảm thương. Anh đã từng có cả một căn phòng riêng rộng thênh thang, sạch sẽ và tràn đầy ánh sáng, với cửa sổ nhìn ra một khu vườn đẹp đẽ và một miền đất nên thơ. Còn cái căn phòng này chẳng lớn hơn một cái tủ, bẩn thỉu và lạnh lẽo, với một vài thứ đồ gỗ rẻ tiền sứt sẹo và một cửa sổ rệu rã nhìn ra một bức tường gạch hoang vắng. Nhà tắm bé xíu với buồng tắm nhem nhuốc, một cái ghế nhựa gãy và cái vòi nước thấp lè tè đến nỗi Massao phải cúi lom khom mới tắm được. Chiếc giường như có vẻ hàng tuần lễ chưa được thay vải. Massao nhìn gian giường ngao ngán nghĩ thầm không biết anh sẽ còn phải ở đây bao lâu. Thôi được, sẽ phải tìm cách tháo gỡ dần dần thôi.

Anh chẳng còn tiền để mua thức ăn ; mà anh cũng chẳng muốn ra đường vì sợ có người nhận ra. Thế là anh nằm lại trong cái xó này và thảo kế hoạch cho tương lai. Anh viết ra giấy rõ những việc phải làm:

1 - Tôi không có tiền.

2 - Tôi không có bạn bè quen biết.

3 - Tôi đang ở trên một đất nước xa lạ.

4 - Cảnh sát truy tìm tôi vì một vụ giết người mà tôi không phải là thủ phạm.

5 - Chú tôi đang tìm tôi để sát hại.

Thật là cay đắng, đến mức suýt nữa thì Massao phải bật cười. Là một người khác thì chắc đã ngã lòng nản chí rồi. Nhưng anh là Massao Matsumoto, con trai của Yoneo Matsumoto, anh không bao giờ chịu đầu hàng.

Không bao giờ, chừng nào anh còn sống.

7. Chương 7

Sáng hôm sau, Massao lại đi làm. Anh ráng cố thật nhanh để khỏi phơi mặt ra giữa đường. Vừa đến xưởng, anh đã chui ngay vào chiếc áo choàng trắng và ngồi vào chỗ làm việc. Sanae đã có mặt ở đó.

- Chào cô!

- Chào anh!

Bằng chuyện lần đến, Massao cố gắng tập trung lắp ráp các linh kiện đang được chuyển qua trước mặt. Nhưng anh không thể nào tập trung nổi, vì anh đang rơi vào một trạng thái chưa bao giờ xảy ra: anh đang đói lả. Đã ba mươi sáu giờ qua anh không có miếng nào vào bụng, anh không còn biết người ta ăn như thế nào nữa. Số tiền cuối cùng anh đã trả cho khách sạn, và phải chờ đến tuần sau mới được lĩnh tiền công. Massao chưa bao giờ hình dung mình bị đói. Một người sống đầy đủ không bao giờ nghĩ đến cái ăn cái uống, nhưng một khi bị đói thì anh ta chỉ nghĩ đến một điều duy nhất là ăn.

Chuông réo vang báo hiệu giờ nghỉ trưa, Massao đang nhìn theo dòng người đang tản về phía nhà ăn. Một vài người mua thức ăn trưa tại quán ăn nhẹ lưu động do một chiếc xe chở tới, ở đó có súp, bánh xăng-úcch, cà phê và bánh ngọt. Một số khác mang bữa ăn trưa từ nhà đi. Phía ngoài xưởng là một vườn hoa xinh xắn, tràn đầy ánh sáng với những dây ghề dài cho công nhân nghỉ ngơi. Hôm nay là ngày nghỉ ngơi. Hôm nay là ngày nắng ấm, nhiều người ăn ngoài trời, Massao đứng nép một bên nhìn họ mà ghen tỵ.

Một giọng ai đó cất lên bên cạnh:

- Anh không đi ăn à?

Massao quay lại thấy Sanae:

- Không... tôi... tôi ăn sáng ở nhà đủ rồi...

Anh thà chết còn hơn chịu thú nhận là không có tiền mua đồ ăn. Sanae nhìn thăm dò một lát rồi lễ phép nói:

- Nếu anh không từ chối thì em còn một chiếc bánh xăng-úcch mời anh.

Lòng tự hào buộc Massao phải từ chối:

- Không, tôi không đói, xin cảm ơn cô.

Anh không phải là một kẻ ăn mày, anh là con trai của Yoneo Matsumoto.

Sanae quay lại ngồi cùng các bạn bên chiếc ghề dài. Chưa bao giờ Massao lại gặp một cô gái tuyệt diệu như thế. Anh thấy một người đàn ông trẻ tiến đến và ngồi xuống bên Sanae. Bỗng nhiên, trong lòng Massao dâng lên một cảm giác ghen tuông, anh biết điều đó thật ngớ ngẩn. Anh là một kẻ tội phạm đang bị săn đuổi, phải sống chui lủi từng ngày, anh không được phép nghĩ tới bất cứ cái gì khác ngoài sự trốn tránh để thoát chết. Đây là xí nghiệp của anh và mọi người đang làm việc cho anh, thế mà thật trớ trêu thay, anh không có đến một xu để mua cái ăn. Có ai đó lơ dềnh để một nửa chiếc bánh xăng-úcch trên chiếc ghề dài, Massao phải cố kiềm chế để khỏi chạy đến vồ lấy mà nuốt chửng. Chuông lại réo lên gọi mọi người vào chỗ làm việc.

Sanae cảm chắc có một cái gì đó không ổn. Cô đã để ý ngay tới Massao khi anh vừa đến làm. Ở anh có một cái gì đó thật đặc biệt, giống như một niềm tự hào, làm cho anh khác với những người xung quanh.

Rõ ràng anh không phải là một công nhân chuyên nghiệp. Anh am hiểu công việc một cách lạ thường. Cô quyết định phải tìm ra cái làm cô khó hiểu về người thanh niên này. Anh giống như một người đã quen với phương tiện tốt hơn, vậy mà hai ngày nay anh vẫn chỉ mặc độc một bộ quần áo xoàng xĩnh. Sanae nóng lòng sốt ruột vì tò mò.

Rồi lại còn cái chuyện kỳ quặc là không thấy anh ăn trưa. Sanae đã để ý lúc anh nhìn mọi người ăn và lộ rõ sự thèm muốn qua vẻ mặt. Cô thật sự muốn biết rõ anh là ai.

Massao cảm thấy Sanae đang bí mật để ý anh, nhưng mỗi lần anh quay sang thì Sanae lại nhìn ngay đi hướng khác. Ba giờ chiều, mọi người lại nghỉ tay đi đến quán ăn nhẹ. Massao lê bước đến một chiếc ghế dài không có người ngồi. Anh cố quên đi cái đói đang cào xé ruột gan và chờ đến lúc chuông gọi về làm việc. Một thoáng sau, Sanae đã đến bên anh. Cô mang theo hai tách cà phê và hai chiếc bánh ngọt trên một chiếc khay.

- Chúng ta có thể uống cà phê với nhau một chút được không? - Cô hỏi.

Massao trầm mặc nhìn cô. Anh muốn từ chối, song thật là khó.

- Rất cảm ơn!

Anh nói rồi cầm một tách cà phê và một chiếc bánh. Anh chờ đến khi Sanae ăn rồi mới nhấm nháp chiếc bánh của mình.

Đó là món ăn ngon nhất trên đời anh từng được thưởng thức. Anh chỉ muốn nuốt chửng nó ngay, nhưng lại phải cố kiềm chế. Anh uống một ngụm cà phê, chất nước nóng bỏng trong cổ làm anh ngây ngất.

Họ ngồi cạnh nhau, cùng ăn, cùng uống với nhau. Sanae nhìn Massao vẻ dò hỏi: Ở anh có một tính cách mạnh mẽ mà Sanae không hề thấy ở người khác. Anh hoà nhã, chân thật, nhưng đồng thời cũng có vẻ hết sức kín đáo.

- Anh từ đâu đến thế? - Sanae hỏi.

Massao lưỡng lự một thoáng rồi đáp:

- Từ Tokyo!

Massao nói xong và thầm nghĩ rằng chắc chẳng bao giờ cô ấy thấy được tấm thẻ anh đã khai ở Chiacago!

- Cha mẹ em cũng sinh ra ở Tokyo!

- Em đã ở Nhật Bản bao giờ chưa?

- Chưa ạ

Massao thở dài. Một nỗi nhớ nhà chợt dâng lên trong lòng anh.

- Đó là một đất nước tuyệt diệu! - Nói xong Massao tự hỏi không biết mình có còn được thấy lại nước Nhật Bản nữa hay không.

Sanae xúc động nói:

- Em cũng nghĩ là như vậy. Em hy vọng sẽ có ngày được về Nhật Bản.

Cô lại hỏi:

- Gia đình anh cũng ở đây cả chứ?

Massao lưỡng lự. Anh không muốn phải nói dối, nhưng nói ra sự thật thì lại quá nguy hiểm.

- Vâng!

Anh trả lời. Một nỗi ám ảnh sâu thẳm lại gợn lên trong lòng anh. Cha mẹ anh đã yêu thương anh, đã hết lòng tin vào anh. Cha mẹ sẽ chẳng bao giờ được thanh thản dưới tuổi vàng nếu anh không chôn cất được ông bà cho xứng đáng.

Massao đưa mắt nhìn Sanae và kính cảm rất rõ họ sẽ là những người bạn rất tốt với nhau. Không! Trong thâm tâm Massao biết rõ còn hơn thế nữa. Nhưng lúc này anh không được phép bộc lộ. Những giấc mơ đẹp ấy là dành cho người khác chứ không phải cho anh. Anh chỉ được phép nghĩ đến một điều duy nhất: phải cố dành lấy cuộc sống.

Chuông lại réo vang báo hiệu hết giờ nghỉ.

Cũng trong buổi tối hôm ấy, Massao đã tìm được cách để có tiền. Ở một phố nhỏ nằm sát bên khách sạn anh thuê có một hiệu cầm đồ, được trang trí bằng ba quả cầu kim loại treo chơi vơi trên cửa. Vật báu duy nhất Massao có trong tay lúc này là chiếc đồng hồ mạ vàng cha anh đã tặng nhân dịp kỷ niệm Massao đúng mười tám tuổi. Chiếc đồng hồ mạ vàng 21 ca-ra, nhưng đối với Massao, giá trị của nó là ở chỗ nó là tặng vật của cha anh để lại. Ngay cả trong giấc mơ cũng chẳng bao giờ nghĩ đến việc xa rời nó, nhưng lúc này thì anh không còn cách nào khác. Anh do dự một thoáng rồi bước vào hiệu, đặt chiếc đồng hồ lên mặt quầy:

- Tôi muốn đặt để cầm tạm ít tiền! - Massao nói - Một ngày gần đây tôi sẽ đến chuộc lại!

Nếu như mọi sự tốt đẹp, anh thầm nghĩ. Còn nếu không thì hoặc là anh sẽ ngồi tù, hoặc anh sẽ chết, chẳng nào cũng thế thôi. Ông chủ tiệm cầm đồ nhắc hiếc đồng hồ và xem kỹ bằng một chiếc kính lúp kim cương. Ông gật đầu về hài lòng:

- Đẹp đấy. Anh lấy bao nhiêu?

- Năm trăm đô la!

Người đàn ông nọ lắc đầu:

- Nhiều quá!

- Ba trăm đô la!

- Hai trăm rưỡi!

- Thế cũng được.

Quá đủ để đi đến California. Massao đã nghĩ mãi phải làm gì bây giờ, và câu trả lời vẫn luôn nằm ở Los Angeles, ở ông Kunio Hidaka.

Ông chủ tiệm đếm tiền và trao cho Massao một mẫu giấy:

- Đây là chứng từ cầm đồ. Sau sáu tháng anh không quay lại lấy thì tôi sẽ bán chiếc đồng hồ đấy!

Sáu tháng! Massao thậm chí không chắc anh có sống nổi đến sáu ngày không.

- Cám ơn ông! - Tôi sẽ quay lại! - Massao nói.

Anh nhìn lại chiếc đồng hồ lần cuối, nhét tiền vào túi rồi rời khỏi tiệm.

Massao đến một tiệm ăn Nhật Bản cách khách sạn không xa mấy. Anh phải cố kìm nén để không chạy cuống lên. Nghĩ đến các món ăn mà nước miếng anh đã ứa ra đầy miệng. Massao ngồi xuống ghế vì đói và gọi thức ăn. Anh ăn ngẫu nhiên bao nhiêu là súp, cơm, rau, thịt rán và hai suất cua tấm bột... sau đó ăn tráng miệng bằng hoa quả tươi. Ăn xong, Massao thấy mình như biến đổi thành một người khác, tràn trề sức lực, sẵn sàng thách thức cả thế gian này.

Những ngày kế tiếp trôi qua yên ổn đến nỗi Massao gần như quên cả mối hiểm nguy đang rình rập quanh mình. Ngày ngày anh chăm chú theo dõi báo chí. Câu chuyện kể Massao giết người rồi bỏ trốn đã biến khỏi trang đầu để sang trang sau, rồi cuối cùng chỉ được đăng ở một mục trên báo. Massao thở phào nhẹ nhõm. Anh không còn cái cảm giác trần trụi giữa ánh đèn pha truy đuổi. Cảnh sát còn bận làm việc khác, còn Teruo chẳng bao lâu sẽ chán không muốn lung sục anh nữa.

Sáng sáng, Massao dậy sớm, ăn sáng trong một tiệm cà phê nhỏ cạnh khách sạn rồi đi làm. Mỗi lần bước chân vào xưởng Matsumoto, anh lại thấy tự hào. Anh cảm thấy như luôn được gần bên cha. Nhưng cũng còn một lý do nữa khiến anh thấy vui: đó là Sanae. Anh nghĩ đến cô các buổi chiều tối, khi phải xa cô. Anh thích được đứng cạnh cô bên đây chuyện và ngắm cô làm việc.

- Chào anh!

Đối với Massao, câu chào buổi sáng của cô là sự mở đầu đáng yêu nhất cho một ngày. Hai người chuyện phiếm với nhau mỗi khi tên tổ trưởng không lăm lăm soi mói họ; họ đã thường xuyên cùng ăn trưa và uống cà phê trong giờ nghỉ. Càng tiếp xúc nhiều với Sanae, Massao càng thấy mến cô. Cô kể cho Massao nghe về gia đình mình:

- Cha mẹ em đến Mỹ được một thời gian ngắn thì em ra đời.

- Cha em làm nghề gì?

- Là họa sĩ - Sanae chữa lại - Trước đây là họa sĩ.

- Đây là nguyên do khiến em phải đi làm ở đây sao?

- Vâng, cha mẹ em chỉ có mình em. Chính ra thì em định theo học ngành y. Có thể một ngày kia em sẽ vào học ở trường đại học - Giọng cô không hề đượm chút mặc cảm.

- Em có thích làm ở đây không?

Massao tò mò hỏi.

- Em rất thích. Chỉ trừ... - cô hất đầu về phía tên tổ trưởng - Hắn là một người không tốt. Anh cũng nghĩ như vậy. Không có hắn thì mọi việc ở đây sẽ dễ chịu hơn.

- Kể cho em nghe về anh đi!

Sanae đề nghị, một đề nghị chân thật, nhưng cũng lại nguy hiểm làm sao. Một giây phút xúc động khiến Massao định kể hết sự thật. Anh ao ước có ai đó thật tin cậy để kể tất cả. Nhưng anh biết không thể làm như vậy được. Anh thận trọng nói:

- Có nhiều chuyện kể lắm. Anh thích ngành điện tử học, anh nghĩ rằng ở đây có thể học tập được ít nhiều.

Sanae kinh ngạc nhìn Massao:

- Em đã quan sát anh rất nhiều đấy!

- Ồ! Thế ư?

Cô nhìn sâu vào ánh mắt Massao:

- Anh không cần phải học nữa đâu!

- Anh...

Massao đã định kể cho cô nghe sự thật, nhưng rồi hiểu rõ anh không được phép nhượng bộ. Như vậy cũng là vì cô. Nói ra thì nguy hiểm quá. Mặt khác, anh cũng còn chưa biết phải xử sự như thế nào với Teruo.

Bây giờ lại một rắc rối mới. Massao rất thích dạo chơi với Sanae, đưa cô đi ăn, đi xem phim hoặc đi nhảy. Nhưng anh lại sợ ra trước đám đông, vì lúc nào anh cũng có thể bị phát hiện. Anh không muốn lôi kéo Sanae vào vòng nguy hiểm.

Sanae thấy bối rối khó hiểu. Massao có vẻ rất muốn cô làm bạn, và rõ ràng là rất thích gần gũi cô. Nhưng anh ta lại không hề hò hẹn cô. Anh ta đã biết rõ là cô chưa có người yêu, cô cũng biết rõ là anh ta không hề đi chơi với ai.

Nhưng hình như anh không muốn gặp gỡ cô ngoài giờ làm việc, anh là người thanh niên kỳ quái nhất mà cô chưa từng thấy. Tình huống rắc rối này bỗng nhiên được tháo gỡ nhờ trận đấu giữa hai đội bóng chày New York Mets và Philadelphia Phillies.

Có một nơi Massao cảm thấy có lẽ anh toàn đó là sân đấu bóng chày. Ở đó có đến hàng vạn người, Massao có thể lẫn vào đó. Anh vốn là một tay mê bóng chày cuồng nhiệt. Khi trên báo đăng có trận đấu giữa hai đội bóng chày Mets và đội Philadelphia Phillies ở sân vận động Shea thì anh không thể cưỡng lại được phần kích. Trong hai đội có một số cầu thủ anh yêu mến, Massao không được phép bỏ lỡ cơ hội xem họ thi đấu.

Sáng hôm sau, anh dậy thật sớm đi xếp hàng mua một chiếc vé. Hàng người rồng rắn bám lấy nhau chờ đến lượt. Khi rốt cuộc đã tới được trước quầy và nghe người bán vé hỏi:

- Anh mua mấy vé?

Massao bỗng buột miệng:

- Hai!

Massao trả tiền rồi đi. Anh tự hỏi: quái lạ, không biết mình nghĩ thế nào mà lại mua hai vé. Song, anh chợt nhận ra anh muốn rủ Sanae cùng đi. Rồi Massao lại tự dằn vặt với ý nghĩ: Nhờ Sanae không đồng ý thì sao? Nhờ cô ấy không thích xem bóng chày hay đã có hẹn với ai đó thì sao? Massao cứ khổ sở với những ý nghĩ đó suốt cả buổi sáng.

Giờ nghỉ trưa, Massao ngồi cùng Sanae dưới bóng cây trong vườn và cùng ăn trưa. Massao quyết định mở đầu câu chuyện, nhưng thay cho những dự định thận trọng, anh lại nói tuột luôn:

- Anh có hai vé xem đấu bóng chày vào giữa chiều mai. Em có thích bóng chày không?

Sanae ghét bóng chày, nhưng cô nói:

- Ôi! Hay quá!

Cô quan sát nét mặt Massao thấy nở một nụ cười rạng rỡ:

- Tuyệt lắm cơ, đội Mets chơi với đội Philadelphia Phillies. Tuy Graw là người ném bóng. Lê Mazzilli lần đầu tiên chơi cho đội Mets.

Sanae thấy dường như Massao đang kể cho cô nghe về Sao Hoả vậy:

- Ôi! Thật là kỳ thú!

Đối với Sanae thì Massao muốn đưa cô đi đâu cũng được. Cô chỉ biết mình rất muốn đi cùng anh, anh là người con trai hấp dẫn nhất cô đã được biết. Nhưng trong con người anh có một điều cô không hiểu được. Một sự căng thẳng, một sự thận trọng đầy âu lo không phù hợp với bản chất anh. Anh như luôn luôn đề phòng một chuyện gì hay một ai đó. Đôi lúc, Sanae cảm thấy hình như anh sợ hãi. Cô biết có một điều gì đó giấu vò anh, cô hy vọng một ngày nào đó anh sẽ tin cậy kể cho cô biết. Còn lúc này thì cô sẵn sàng đi xem tất cả mọi trận đấu bóng chày với anh nếu việc đó làm anh vui sướng.

Sân vận động Shea chật cứng người. Massao không nhớ lần nào trong đời anh thấy nhiều người như thế. Các sân vận động ở Nhật Bản cũng rất rộng, nhưng so với ở đây thì chẳng là gì. Tên tuổi tất cả những cầu thủ nổi tiếng Massao đã từng nghe thấy đều được ghi trên bảng. Anh chỉ cho Sanae:

- Em có thấy cái anh chàng cao lớn vừa ở ca bin bước ra không? Steve Hendesson đấy! Anh ta là trung phong của đội Mets.

Sanae nhiệt tình:

- Có, em có thấy!

- Trông kia, đó là Frank Taveris anh ta là một trong những trung vệ giỏi nhất đấy!

Sanae gật đầu đầy vẻ hiểu biết:

- A! Đúng rồi!

Bây giờ đến Craig Swann. Anh ta là người đầu tiên ném bóng cho đội Mets.

Trận đấu bắt đầu. Massao không rời mắt khỏi quả bóng. Sanae nhìn Massao không chớp mắt, cô chưa bao giờ thấy mọi người nồng nhiệt chân thành như thế.

Massao gọi ré lên:

- Trông kia. Greg Luzinski kia kia!

Sanae mỉm cười:

- Ôi! Tuyệt quá!

Từ Fan bắt nguồn từ chữ cuồng nhiệt. Sanae đã biết nhiều cổ động viên bóng chày cổ vũ cuồng nhiệt cho đội mình cổ động. Nhưng Massao nồng nhiệt với cả hai đội, anh không phân biệt ai thắng ai thua. Điều anh thích là hoạt động thể thao trên sân cỏ, là ném, là đập, là chạy trên sân.

Một tình thế bất ngờ khác thường xảy ra trên sân vào cuối hiệp chín làm Sanae sửng sốt. Tỷ số đang là 2: 2. Đội Mets được giao bóng, cả hai bên đều hết lượt và đang đứng ngoài vạch. Dù rất ít hiểu biết về bóng chày, Sanae cũng hiểu đây là một khoảnh khắc gay cấn. Steve Hendesson bước ra đập bóng. Cả rừng người bắt đầu nháo nhác chuyển động, rồi họ nhảy bung lên, hò hét, khích lệ chàng cầu thủ để anh ta đập cú quyết định ghi bàn ta hững cho đội nhà.

Vào đúng giây phút hồi hộp ấy, Massao bỗng nhón nhác quay tìm Sanae, mặt anh hoàn toàn biến sắc:

- Đi ngay em, chúng ta rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Sanae đã bị lôi xềnh xệch ra cửa. Cả biển người bỗng nhảy bật lên reo hò, có điều gì đó đã diễn ra trên sân. Sanae hỏi:

- Massao, anh không muốn xem nữa ư?

- Không, không, mau lên!

Mặt Massao lộ vẻ cương quyết đến tái nhợt, anh chạy và lôi Sanae theo. Sanae ngoảnh lại nhìn, cảnh sát mặc sắc phục đang vây bọc chỗ hai người vừa đứng và rẽ đám đông đi lách vào.

Giây lát sau, Massao và Sanae đã ở dưới đường ngầm dẫn đến cửa ra, Massao gọi ngay một chiếc tắc xi. Sanae hỏi:

- Sao anh không chờ xem trận đấu kết thúc?

- Đội nào thắng cũng thế thôi.

Nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt Massao, Sanae cũng biết hoàn toàn không phải như vậy. Có một điều gì đấy khủng khiếp xảy ra.

Hôm sau, bên dây chuyền làm việc, Massao lại trở lại con người như cũ. Anh nói nhỏ với Sanae:

- Rất tiếc là hôm qua anh phải bỏ dở cuộc xem đấu. Đội Mets đã thắng, họ chơi tuyệt quá, phải không em?

Massao làm như không có chuyện gì xảy ra ngày hôm qua. Sanae thật không hiểu nổi. Cô muốn tìm mọi cách để biết điều gì đang giằng vò Massao, nhưng cô chưa đủ gần gũi để hỏi anh. Cô chỉ biết một điều: cô sẽ giúp đỡ anh tất cả mọi việc anh cần.

Trước giờ nghỉ trưa ít phút, tên tổ trưởng Heller bước vào xưởng báo tin:

- Có khách đến thăm!

Massao nhìn lên: Teruo Sato đã đứng trước cửa.

8. Chương 8

Một khoảnh khắc nghê rợn. Massao đứng như hoá đá, toàn bộ cơ thể và thần kinh anh như tê liệt. Ý nghĩ đầu tiên đến với anh là Teruo đã tìm ra chỗ ẩn náu của anh và đến bắt anh. Nhưng nhìn kĩ hơn thì chỉ thấy Teruo đi cùng với Heller dọc suốt công xưởng, còn gã kia giả thích cho hắn nghe điều gì đó. Teruo chưa nhìn thấy anh, nhưng bất cứ giây phút nào hắn cũng có thể xáp mặt anh. Massao quyết định nhanh chóng. Khi Teruo và Heller quay lại phía dây chuyền lắp ráp, Massao dùng cùi tay hất nhanh một chiếc đã ghi âm rơi xuống sàn, đồng thời anh bỏ xuống trốn vào gầm bàn để tìm những mảnh vỡ.

Heller hét lên:

- Thằng kia, mày làm cái trò gì thế?

- Xin lỗi ông, rất tiếc là...

Massao lầu bầu trong hòng. Anh bò bò quanh sàn nhặt các mảnh đĩa, cố tình quay lưng về phía hai gã đàn ông. Trống ngực anh đánh thình thịch, anh thở đứt quãng. Nếu lão chú nhận ra anh, thì chỉ còn nước bỏ chạy, nhưng anh biết sẽ chẳng thoát thân. Chỉ cần hắn kêu một tiếng là công nhân sẽ xông đến. Massao ngược mắt nhìn lên thấy Sanae đang quan sát anh với vẻ mặt bối rối. Cô đã chứng kiến anh cố tình hất rơi cái đĩa khỏi bàn.

- Họ đi rồi à?

Massao thì thào hỏi.

Sanae liếc nhìn ra phía cửa, nơi hai gã đàn ông vừa khuất dạng.

- Họ đi rồi.

Massao từ từ đứng dậy, mồ hôi ướt đầm áo.

Sanae dịu dàng hỏi:

- Anh có chuyện gì khúc mắc phải không?

Chuyện của anh nguy hiểm hơn cô tưởng nhiều.

- Không... anh chỉ nhờ tay một tý...!

Ngay Massao cũng cảm thấy giọng mình thật yếu ớt. Sanae nín lặng nhìn anh, đôi mắt nâu dịu dàng như anh ủi và hứa hẹn luôn luôn sẵn sàng giúp đỡ. Massao cố gắng tiếp tục làm việc. Thay cho cảm giác lo sợ bị phát giác lúc này, một cơn giận dữ sục sôi trong lòng anh. Teruo đi thị sát khắp đế chế công nghiệp mới của anh và làm như thể nó thuộc quyền kiểm soát của hắn. Mà đế chế ấy sẽ thuộc về hắn khi hắn trừ khử được anh. Massao tuyệt vọng khôn cùng.

Mỗi lần cánh cửa mở ra, Massao lại nhón nhác nhìn lên. Teruo có thể quay lại bất cứ lúc nào. Sanae để ý thấy thái độ lạ lùng của anh nhưng không hỏi gì. Cô muốn giúp đỡ anh, nhưng cô lặng thinh. Massao cảm thấy sự im lặng của anh làm Sanae bị xúc phạm, nhưng anh không thể làm gì hơn, đây là công việc chỉ của riêng anh.

Chiều hôm ấy và cả hôm sau nữa Teruo không trở lại. Massao nhẹ cả người. Hoá ra đó cũng chỉ là một cuộc kiểm tra ngắn qua các xí nghiệp. Rõ ràng Teruo không hề biết anh đang ở đây. Có thể Teruo sẽ không quay trở lại nữa. Massao cảm thấy hình như còn anh toàn hơn trước.

Thứ sáu là ngày lĩnh tiền công. Massao sẽ lĩnh lương và sẽ lên đường sang California. Cứ nghĩ phải xa Sanae mà lòng anh thấy quặn đau. Anh biết cô sẽ rất thiếu vắng anh, vậy mà anh sẽ phải lẳng lặng biến mất y như một tên ăn trộm trong đêm tối.

Có thể, một ngày nào đó, anh sẽ giải thích hết cho cô hiểu.

Nếu như anh còn sống!

Chiều thứ sáu, sau giờ nghỉ, công nhân xếp hàng dài trước quầy để lĩnh tiền công cả tuần. Sanae đứng phía trước, Massao đứng sau, cách cô mấy người. Anh thấy một người ấn vào tay cô một phong bì đựng tiền lương cùng một tờ giấy. Cô nhìn sững vào tờ giấy, mặt tái hắc đi. Cô quay phắt lại chỗ Massao thì thầm:

- Anh phải đi khỏi đây ngay lập tức.

Massao giật mình hoảng hốt:

- Gì thế?

- Đi nhanh lên anh!

Cô giơ tờ giấy ra trước mặt Massao. Trên đó là ảnh Massao cùng dòng chữ: “truy tìm có thưởng cao”.

Tờ giấy được phát cho tất cả mọi người công nhân trong xưởng.

Sanae nắm lấy tay cánh tay Massao, cả hai nhanh chóng lẩn ra cánh cửa ngách dẫn ra sân. Thoạt làm như thể là tự sát. Cả tuần anh đã cùng làm việc với công nhân ở đây, tất cả đều biết mặt anh, họ có thể nhận ra anh ngay lập tức. Anh cố kìm chế đi từng bước bình thản trong lòng luôn luôn sợ hãi có ai đó thét lên:

- Nó đấy. Bắt lấy nó!

Nhưng cả hai đã đến cửa và thoát ra ngoài an toàn. Massao thở gấp:

- Anh phải chia tay em ở đây thôi.

Massao không biết bây giờ sẽ trốn đi đâu. Chắc chắn là Teruo đã phân phát ảnh anh đi khắp các công xưởng Matsumoto ở nước Mỹ rồi. Không còn nơi nào anh toàn cho anh nữa.

- Anh định đi đâu bây giờ?

- Anh không biết!

Hai người băng qua sân rồi ra khỏi công xưởng.

Sanae nói:

- Em sẽ đưa anh về nhà, ở đây sẽ không có ai đến tìm anh đâu.

Massao lắc đầu:

- Anh không thể lôi kéo em vào vòng nguy hiểm được.

Sanae quả quyết:

- Chính em cũng đang ở trong cuộc rồi đấy!

Massao nhìn cô, không hiểu cô nói gì, đầu óc anh đang quay cuồng với những dự tính thoát thân.

- Đi với em đi anh!

- Không.

Massao ghì bước lại. Bây giờ đã đến lúc phải nói sự thật. Anh hít mạnh một hơi:

- Anh bị cảnh sát truy tìm vì một vụ giết người.

Sanae nhìn anh thăm dò:

- Anh có phạm tội không, Massao?

- Không.

Cô mỉm cười:

- Em cũng tin như vậy - Rồi cô nắm lấy tay anh - Ta đi thôi!

Sanae ở cùng với bố mẹ trong một căn nhà cũ đứng riêng lẻ, cách khách sạn nơi Massao xuống xe khoảng một trăm dặm. Căn hộ nhỏ, xinh xắn, sạch sẽ, được trang trí đầy những vật dụng Nhật Bản. Trên tường là những bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp. Massao sực nhớ, Sanae nói bố cô là họa sĩ.

Khi về tới nhà Sanae, hai người thấy bố mẹ cô đang ở nhà. Ông bà Doi đã sống ở Mỹ nhiều năm, nhưng Massao cảm thấy họ vẫn giữ nguyên những tập quán Nhật Bản. Lúc Sanae giới thiệu Massao, hai ông bà cúi chào theo lối cổ. Massao nhận thấy Sanae rất giống mẹ. Bà vẫn còn là một phụ nữ đẹp và giữ được thân hình thon thả. Khi có tuổi, chắc Sanae cũng đẹp như bà bây giờ. Ngắm hai ông bà, Massao như nhìn thấy hình ảnh tương lai của chính mình. Ông Doi là một người rần rỏi với gương mặt cương nghị, dễ mến. Nhìn bàn tay gầy guộc của ông, Massao thầm nghĩ: Thật đáng tiếc biết bao khi không thể vẽ được những bức tranh tuyệt tác nữa.

Sanae nói với cha mẹ:

- Anh Massao, bạn con đang gặp hoàn cảnh khó khăn, nhưng anh ấy không có lỗi.

Cô quay sang Massao:

- Anh kể cho cha mẹ em nghe đi!

Massao như cá nằm trên thớt. Anh không thể kể cho họ biết sự thật. Anh không thể thừa nhận anh là Massao Matsumoto; anh thấy xấu hổ nếu người ngoài biết những sự kiện đen tối đang xảy ra trong gia đình. Tất cả chỉ là chuyện riêng trong gia đình.

Sanae nhìn Massao chờ đợi. Cô tin Massao, vậy mà anh lại phải nói dối cô một lần nữa. Cô sẽ không bao giờ tin anh nữa. Massao thấy đau lòng nhưng anh không còn sự lựa chọn nào khác. Anh cố nhớ lại những gì đã kể cho Sanae nghe trước đây. Thà cứ bám lấy những lời nói dối cũ còn hơn là lại dựng lên một lần nói dối mới.

- Cháu cùng cha mẹ sang Mỹ, định thực thi một công vụ kinh doanh nhỏ rồi trở về Tokyo ngay. Nhưng cháu rất thích nước Mỹ và muốn ở lại. Cháu mà cha mẹ cháu đã cãi nhau rất dữ, rồi cháu đã bỏ trốn.

Massao suy nghĩ như chớp, trong khi bịa ra câu chuyện:

- Cha cháu thuê một người đàn ông đi tìm bắt cháu về. Cháu đã chống trả anh ta, anh ta trượt chân rơi từ trên mái nhà xuống chết, vì thế cảnh sát truy tìm cháu.

Một không khí im lặng kéo dài, cuối cùng, cha Sanae lên tiếng:

- Hừ! Xúi quẩy quá. Vậy là cháu không liên quan gì đến cái chết của người đàn ông chứ?

- Không hoàn toàn không ạ. Đó chỉ là một tai nạn.

Ít nhất, điều cuối cùng Massao cũng là sự thật.

- Vậy thì cháu hãy đến báo cảnh sát và kể cho họ biết.

Massao:

- Nếu làm như thế, cha cháu sẽ bắt cháu về Nhật Bản mất!

Ông bà Doi nhìn Massao hồi lâu rồi nói:

- Vậy thì chúng ta phải suy nghĩ cẩn thận xem nên phải làm gì.

Vào thời điểm này, một không khí hồi hã, căng thẳng đang bao trùm lên phòng cảm lý nhân lực thuộc xưởng Matsumoto. Watkins trưởng phòng nhân lực và tên tổ trưởng Heller đang nói chuyện với Sam Collins, viên thám tử tư được Teruo thuê tìm Massao. Ba người đàn ông đang xem xét ảnh Massao

Sam Collins hỏi:

- Các ông chắc chắn đây là nó chứ, tuyệt đối chắc chắn chứ?

Watkins sôi nổi:

- Không nghi ngờ gì nữa. Chính tôi đã nhận nó vào làm tuần trước. Nó....

Heller sốt sắng:

- Người ta đặt tiền thưởng cao lắm à?

Sam Collins nói:

- Rất cao.

Hắn đưa ngón tay rờ lên sống mũi gầy:

- Các ông có thể đoán được nó trốn ở đâu không?

Watkins lắc đầu:

- Không. Công nhân kể lại rằng khi nhìn thấy ảnh mình, nó liền bỏ đi luôn không kịp lĩnh tiền công

Mặt gã chợt bừng sáng lên:

- À mà này, có thể nó sẽ quay lại lĩnh tiền công đấy, lúc đấy chúng ta sẽ....

Tên thám tử nhăn mũi khinh khỉnh:

- Các ông đừng ngây thơ. Nó chẳng dại ló mặt về đâu nữa đâu!

Bồng Heller ré lên:

- Khoan đã! Tôi biết phải tìm hẩn ở đâu rồi!

Hai người đàn ông nhìn hẩn đầy hy vọng.

- Nó kết bạn với một con bé, con Sanae Doi. Có người đã nhìn thấy chúng bỏ đi lúc ấy. Có thể con bé sẽ mách cho chúng ta biết thằng kia trốn ở đâu.

Nét mặt tên thám tử rạng lên:

- Ông có biết con bé Doi ở đâu chứ?

- Dễ thôi.

Watkins đi đến bên tủ hồ sơ lấy ra một tập giấy chứng minh rồi mở lướt thật nhanh.

- Đây! Sanae Doi!

Ông ta đưa tấm các và địa chỉ cho tên thám tử.

Sam Collins chậm rãi:

- Nếu tôi tìm thấy nó thì chúng ta sẽ giàu đấy!

Rồi hẩn bỏ đi ngay.

Không hề cảm thấy sự nguy hiểm, Massao, Sanae và cha mẹ cô quần tụ trong căn hộ gia đình Doi và bàn luận. Ông Doi vẫn khẳng định:

- Dù sao bác thấy cách đó vẫn là tốt nhất, nếu cháu đến sở cảnh sát và nói hết sự thật. Việc quay trở lại Nhật Bản với cha mẹ cháu không có gì là tệ hại cả. Bây giờ chắc hai ông bà đang lo lắng đấy!

Massao đã quá nhấn sâu vào sự nói dối nên không thể rút lui được nữa. Anh không thể giải thích thêm gì được.

- Cháu không thể về Nhật Bản được. Có thể là sau này, còn bây giờ thì không.

Bà Doi nói:

- Bác cũng đồng ý với bác trai đấy, chạy trốn không phải là giải pháp, chỉ gây thêm rắc rối thôi!

Massao nhìn Sanae lặng lẽ ngồi nghe. Cô không muốn Massao về Nhật Bản, nhưng cô cũng không muốn anh sa vào tình thế khó khăn. Cô linh cảm thấy sự việc nghiêm trọng hơn là Massao mô tả. Không ai lại hoài công đi phân phát ảnh của Massao cho tất cả công nhân trong xí nghiệp nếu không có một chuyện gì đó xảy ra. Thậm chí còn tệ hại hơn thế nữa. Nhưng cô tin Massao. Cô bảo:

- Con tin rằng anh Massao là người biết rõ nhất phải làm gì. Cứ để anh ấy tự quyết định.

Massao thầm cảm ơn cô đã đứng về phía anh. Anh nói:

- Cháu có một người bạn ở California. Nếu cháu gặp được bác ấy, bác ấy sẽ giúp cháu. Cháu sẽ được an toàn.

Ông Doi hỏi:

- Người ấy là người cháu tin cậy phải không?

- Vâng ạ! Tên bác ấy là Kunio Hudaka. Bác ấy làm việc cho...

Suýt nữa Massao buột miệng: cho cha cháu, nhưng anh đã kịp nén giữ.

- Bác ấy làm cho doanh nghiệp Matsumoto.

Một tí chút nữa thì hỏng việc. Ông Doi bảo:

- Cảnh sát đang truy tìm cháu ở địa phương này. Cái khó là: làm sao cháu có thể ra khỏi New York mà không bị ai để ý?

- Vâng! Thưa bác, đó là một việc rất khó.

Ông Doi nói:

- Có một cách này!

Massao nôn nóng:

- Cách nào thế hả bác?

Đúng lúc đó có tiếng gõ mạnh vào cửa, một giọng đàn ông gầm lên:

- Mở cửa! Cảnh sát đây!

Massao đứng người vì sợ hãi. Ba người còn lại trao đổi với nhau những ánh mắt lo lắng.

Sanae thì thầm:

- Nhanh lên anh. Vào buồng ngủ ngay!

- Mở cửa ra!

Massao lượm lặt giấy lát, rồi quay mình chạy vào phòng bên. Khi anh đã rời khỏi phòng, Sanae tiến ra ngoài mở cửa. Sam Collins lao bắn vào phòng xô cô sang một bên:

- Nó đâu rồi?

Tên thám tử hỏi. Ông Doi liền bình tĩnh trả lời:

- Ông tìm ai?

- Điều đó ông biết rõ quá đi rồi! - Tên thám tử tức điên người - Tôi là thám tử, tôi tìm thằng thanh niên này!

Hắn rút ảnh Massao ra dí vào mũi cô Sanae:

Cô đã đưa anh chàng này về nhà phải không?

- Không.

Mắt tên thám tử loé lên ánh giận dữ:

- Tôi biết cô và hắn ta cùng rời xí nghiệp, hàng tá người sẽ làm chứng việc này.

Sanae bình tĩnh:

- Đúng, chúng tôi đã cùng rời xí nghiệp, nhưng sau đó anh ta đã đi nơi khác.

- Đi nơi khác? Đi đâu?

- Tôi không biết.

Sam Collins trừng trừng nhìn cô vẻ nghi hoặc:

- Cô sẽ không phản đối, nếu tôi xem xét căn nhà?

Ông Doi nhòe dãi:

- Tôi phản đối, thưa ông! Đây là nhà riêng, ông không có quyền xông vào.

Nhưng tên thám tử tự bỏ ngoài tai. Teruo Sato đã hứa thưởng cho gã một gia tài nếu tìm thấy Massao, gã không thể để tuột khỏi tay. Chẳng một ai trên đời này, kể cả những người ở đây cố thể ngăn cản được gã. Gã rút súng lục, đẩy ông già sang một bên, giật tung cánh cửa phòng ngủ xông vào.

Sanae và cha mẹ cô đứng dậy ngây người vì sợ hãi. Họ thối thỏm chờ đợi mỗi giây mỗi phút từ phòng bên dội lên tiếng vật lộn, tiếng hét, tiếng súng. Sanae quay cuồng với những tưởng tượng nóng bỏng. Tên thám

tử sẽ phát hiện ra Massao rồi đánh anh chết ngất... Massao tìm cách trốn, rồi anh giết tên thám tử... Hai người đàn ông giành giật nhau sự sống. Sanae tưởng chừng như không thể chịu đựng được nữa. Vừa lúc ấy, Sam Collins quay trở lại một mình. Gã đã cắt khẩu súng, nét mặt lộ vẻ thất vọng. Gã hỏi cô:

- Cô chắc chắn là không đưa nó về nhà chứ?

Sanae cố kìm nén tiếng thở phào nhẹ nhõm:

- Vâng! Đúng như tôi đã nói, anh ta đã bỏ đi rồi.

Tên thám tử nhìn sục sạo xung quanh, bản năng mách bảo gã rằng tay thanh niên kia hiện đang có mặt trong ngôi nhà này.

- Nó có nói cho cô biết nó đi đâu không?

Sanae suy nghĩ một giây lát:

- Anh ta có bảo rằng...

- Rằng sao?

Giọng tên thám tử đầy nôn nóng.

- Anh hãy bảo anh ấy có một người bạn...

- Sao nữa?

- Anh ấy muốn tới thăm.

- Nó có nói bạn nó ở đâu không?

- Anh ấy chỉ bảo rằng bạn anh ấy làm ở một quán rượu ở Brooklyn

- Brooklyn? Á... à! Cảm ơn!

Sam Collins vụt biến ngay khỏi phòng. Sanae và cha mẹ cô chạy ngay vào phòng ngủ. Không có ai. Họ tìm trong phòng khách, buồng tắm, nhưng chẳng thấy Massao đâu. Sanae tiến đến bên cửa sổ nhìn ra một chiếc thang cứu hỏa rồi cúi mình nhìn ra ngoài. Ở đó cũng chẳng thấy bóng dáng Massao.

- Anh ấy đi rồi!

Ông Doi nói.

Mấy tiếng ấy reo vào lòng Sanae một nỗi buồn khôn tả. Sẽ chẳng bao giờ cô gặp lại Massao nữa.....

9. Chương 9

Teruo Sato nhấp nhồm trong ghế bành khi nghe tên thám tử báo tin:

- Thưa ngài, tôi đã sục tìm tất cả các tiệm rượu ở Brooklyn, nhưng không thấy dấu vết hân.

Teruo lạnh lùng:

- Con bé ấy đã lừa mày vào cái vũng ấy đấy!

Tên thám tử kinh ngạc trước sự am hiểu tường tận của người thuê gã. Gã tin rằng Teruo sắp nổi cơn tam bành. Nhưng Teruo chỉ nói:

- Đừng ngại! Chỉ trong vòng hai mươi bốn giờ nữa, thằng cháu ta sẽ nằm trong tay mày.

Sam Collins nhìn hân chăm chăm:

- Ngài nói rằng ngài biết nó ở đâu rồi ư?

- Chưa! Nhưng tao sẽ biết. Cứ trực sẵn bên điện thoại, tao sẽ báo cho mày biết mày phải tìm nó ở đâu.

Teruo chợt dần giọng:

- Lần này thì mày sẽ không để hỏng việc chứ?

- Không, thưa ngài, tôi...

- Được. Về đi!

Sam Collins toát mồ hôi. Trong cuộc đời, gã đã từng đụng đầu với nhiều hạng người nguy hiểm như bọn du côn, bọn giết người, bọn thiếu nhân cách và những kẻ bạo dâm. Nhưng ở người đàn ông trầm tính, nói năng nhỏ nhẹ này, toát ra một sự lạnh lẽo giết người khiến gã thấy ớn rợn. Gã nói

- Vâng, tôi xin đợi điện thoại của ngài!

Tên thám tử tư đi khỏi đã lâu mà Teruo vẫn cứ ngồi im, bất động như một tượng đá. Cho tới lúc này, hắn đã phản kích người cháu bằng tất cả mọi thủ đoạn. Hắn đã chiếu tướng người cháu, vậy mà Massao chưa bao giờ để bị rơi vào thế bí. Nhưng Teruo đã có sẵn cách giải quyết. Hắn sẽ tìm ra Massao bằng phương pháp logic, không phải logic của riêng hắn mà logic cao hơn. Hắn sẽ dùng một máy điện toán để tìm bắt Massao. Một máy điện toán của hãng Matsumoto.

Sự mĩa mai làm hắn thấy thích thú. Hắn nhấc điện thoại gọi tới nơi cần thiết và một giờ sau hắn đã có mặt ở phân xưởng máy điện toán nói chuyện với người điều khiển máy. Teruo nói rõ mọi điều hắn cần và người nhân viên vội đưa ngay các dữ kiện vào máy tính.

Teruo miêu tả những thói quen của Massao, những cái anh ưa thích, những sở thích và những thú vui của anh. Họ đã đi những nước cờ với nhau, Teruo biết rõ bộ não người cháu hắn làm việc thế nào, anh suy nghĩ và phản ứng ra sao. Tất cả những dữ kiện đó cũng đều được đưa vào máy tính.

Người điều khiển máy nói:

- Thưa ngài Sato, xin ngài quay trở lại sau hai giờ nữa, tôi sẽ cung cấp mọi thông tin ngài cần.

- Rất tốt!

Teruo đứng dậy và bỏ đi. Hắn dạo quanh khi xưởng khổng lồ và nghĩ rằng tất cả mọi xưởng Matsumoto khác trên thế giới phải thuộc về hắn, hắn đã cống hiến nhiều sức lực cho chúng. Hắn đã tranh cãi kịch liệt với Sachiko, cuối cùng hắn đã thuyết phục được vợ hắn tin rằng hắn đúng.

Hắn đã không giải thích cho vợ biết rằng cái chết của Higashi chỉ là một vụ tai nạn. Hắn bảo:

- Massao đã giết nó!

Điều đó góp phần làm cho vợ hắn càng tin hắn hơn.

Có một sai lầm là hắn đã nói với cảnh sát rằng Massao giết Higashi. Hắn nói như thế là để mong cảnh sát tìm ra Massao thật nhanh chóng. Nhưng rồi hắn lại hối hận. Hắn không muốn Massao rơi vào tay cảnh sát. Hắn muốn Massao được dẫn về chính tận tay hắn. Vì vậy hắn đã thuê tên thám tử để tìm Massao. Lần này, thì không thể có sai lầm. Máy điện toán không phạm sai lầm.

Hai giờ sau, Teruo quay trở lại phòng máy tính. Viên kỹ sư ngẩng lên:

- Thưa ngài, tôi đã làm xong rồi. Đây là tất cả những thông tin ngài cần.

- Tuyệt lắm, cảm ơn anh.

- Không giám thưa ngài Sato!

Trong văn phòng riêng, Teruo nghiên cứu kỹ lưỡng tất cả mọi sở thích, thú vui, ý thích của cháu hắn đều được phân tích đánh giá và xử lý. Massao thích thịt băm viên và mì nấu theo kiểu Italia. Vậy thì các thám tử phải bao vây các hiệu ăn loại này. Massao thích máy Flipper. Vậy sẽ cử người rình rập quanh các khu vực vui chơi. Massao rất thích chơi Bowling và những khu hội thể thao. Massao rất ham thích phim cao bồi Mỹ và Italo- Western. Phải lùng sục trong các rạp hay chiếu phim loại này. Các thám tử tư sẽ theo dõi tất cả các sân bay, các nhà ga và các bến ô tô buýt. Massao không thể còn sống mà rời thành phố được. Máy điện toán đã vây hãm chặt anh. Teruo đặc biệt chú ý đến hai thông tin cuối cùng này:

Kẻ bị tìm kiếm sẽ ngày càng phải ẩn mình kỹ hơn. Có thể sẽ lần trốn ở khu dành cho người Nhật. Xác suất lớn nhất là: Greenwich Village. Nếu kẻ bị tìm kiếm có cơ hội thoát được khỏi New York thì xác suất lớn nhất là sẽ đến Los Angeles hoặc San Francisco.

Teruo vùi đầu suy nghĩ rất lung về hai thông tin cuối cùng. Hắn ngả lưng vào ghế bành để suy nghĩ. Đây là một cuộc đấu trí với Massao. Hắn tự đặt mình vào vị trí người cháu. Nếu hắn là Massao thì nước cờ tiếp theo sẽ là gì? Hắn sẽ làm thế nào để ra khỏi New York? Rồi bỗng nhiên Teruo tìm thấy lời giải. Thật là đơn giản. Chính hắn sẽ giúp Massao chạy trốn.

Không có nơi nào Massao có thể lần trốn được. Cuộc truy tìm anh đang được tập trung ở New York. Massao biết anh phải rời khỏi thành phố càng nhanh càng tốt. Anh nghĩ đến cảnh tên thám tử tư xông vào gia đình Doi và anh hối hận là đã lôi kéo cả Sanae và cha mẹ cô vào chuyện của mình. Sanae hoàn toàn không biết anh là ai, vậy mà cô đã chẳng nề hà gì giúp đỡ anh. Massao đã nghe được cuộc đối thoại giữa tên thám tử tư và Sanae. Anh linh cảm thấy cần phải bỏ trốn thật nhanh anh đã chuồn xuống theo chiếc thang cứu hỏa. Anh không dám quay trở lại khách sạn đã thuê, có lẽ cuộc truy nã đang nhắm vào góc phố này. Họ có thể dễ dàng tìm thấy anh. Làm sao mà một khuôn mặt Nhật Bản lại có thể lần trốn trong khu vực toàn những người da trắng? Massao chợt nghĩ ra phải làm gì. Anh phải đi đến khu phố dành cho người Nhật. Khu Greenwich Village.

Anh lên một chiếc tàu điện ngầm và kinh ngạc trước những tiếng ồn ào, không khí bụi bặm và sự thô lỗ của những người xung quanh. Ở Tokyo, mọi xe điện ngầm đều sạch sẽ và tĩnh lặng, hành khách rất lịch sự. Tàu đỗ lại Greenwich Village, Massao nhảy xuống. Sanae đã có lần kể cho anh nghe về khu phố dành cho người Nhật, nhưng anh không biết chính xác nó ở đâu. Anh hỏi thanh niên đang đi xe đạp:

- Xin lỗi, anh chỉ giùm cho tôi khu phố người Nhật.

Anh thanh niên nói:

- Ô! Đi thẳng độ ba dặm dọc phố này rồi rẽ trái, đến phố Blake.

Anh thanh niên biến mất, Massao đứng ngây người chẳng hiểu lấy một từ. Anh cứ đi và tìm mãi cho đến lúc thấy một bản đồ thành phố. Anh nhanh chóng chuyển hướng và tìm thấy ngay nơi cần đến. Nó cũng chẳng xa.

Massao đi dọc Ten Avenue và nhìn các tấm biển quảng cáo, biển đề tên hãng treo trên các tường nhà. Anh yên tâm là có thể dấu mặt ở đây khá ổn.

Đương nhiên Teruo sẽ tính toán rằng Massao sẽ lần trốn ở đây, nơi anh tưởng là an toàn. Hắn sẽ phái các thám tử về đây lục soát tất cả các khách sạn, các nhà trọ, tìm anh trên khắp các ngã đường. Chúng sẽ tìm anh ở các quán ăn có món thịt băm viên, món mì nấu theo kiểu Italia sẽ toả đi khắp các rạp chiếu những phim Italo- Western.

Nhưng Massao sẽ không thể dễ dàng bị sa bẫy. Anh sẽ tinh khôn hơn Teruo. Anh sẽ ẩn náu ở Village nhưng sẽ không trú ngụ ở những nơi Teruo có thể đoán ra và truy tìm.

Massao đi học theo các phố qua các cửa hàng ăn có món thịt băm viên và món mì nấu theo kiểu Italia, qua các cung vui chơi giải trí. Anh không chú ý tới những thứ đó. Anh phát hiện một quầy đồ ăn nhẹ và mua hai chiếc bánh xăng uyích đựng trong túi giấy. Anh đi quay các rạp chiếu phim qua đến các loại phim cao bồi, phim Italo-Western. Anh cứ đi mãi cho đến khi tới một rạp chiếu phim nhỏ chiếu các phim Pháp. Anh nhìn quanh xem có ai theo dõi không rồi mua một vé đi vào rạp. Anh hoàn toàn không biết tiếng Pháp, nhưng đây là nơi an toàn của anh. Sẽ không ai tìm anh ở đây. Anh dán mắt lên màn ảnh không hiểu lấy một từ, vừa xem vừa nhai một chiếc bánh xăng uyích. Trên màn ảnh cứ chiếu hết phim này đến phim khác, Massao dần dần ngủ thiếp đi. Nguy hiểm nhất đối với anh là đi một mình trong đêm ngoài đường, Vì lúc đó rất vắng người. Ban ngày anh có thể hoà vào dòng người mà lần tránh.

Sáng sớm hôm sau Massao tỉnh dậy, mệt mỏi và căng thẳng. Trên màn ảnh vẫn nhân vật nam ấy đang yêu cô gái ấy. Massao cảm thấy người Pháp chẳng nghĩ đến việc gì khác ngoài chuyện yêu đương. Anh lại nhớ đến Sanae. Một ngày nào đó, khi đã được an toàn, anh sẽ gọi điện cho cô, cảm ơn cô đã giúp đỡ anh tận tình.

Massao bước ra đường và nheo mắt lại vì ánh mặt trời gay gắt. Dòng người chen lấn nhau trên vỉa hè. Anh hoà vào họ, luôn luôn cảnh giác trông chừng cảnh sát. Anh biết rõ không thể trú ngụ lâu ở đường phố được. Anh tin chắc lão chú đã cử người bao vây tất cả các bến xe, sân bay và các nhà ga. Anh phải tìm một lối thoát khác. Massao nghe nói có những người trẻ đưa đi các nơi trong nước bằng ô tô. Anh sẽ tìm một người như vậy. Có lẽ đây là cách tốt nhất để thoát khỏi New York.

Tại một quầy báo bên góc phố, Massao mua một tờ Daily News và một tờ O.C.S News bằng Tiếng Nhật. Anh vào một hiệu cà phê giở báo ra đọc mục rao vặt. Trên tờ Daily News không thấy có gì. Nhưng trên tờ báo O.C.S News bằng tiếng Nhật có một tin làm anh hồi hộp. Ở cột: “Tìm người giúp việc” đăng tin: “Một phụ nữ già người Nhật tìm một người trẻ tuổi chở xe đến Los Angeles. Xin chịu mọi phí tổn ” Quá là một dịp may hiếm có! Massao tràn đầy hy vọng sẽ đến được Los Angeles tìm Kunio Hidaka. Anh cẩn thận xé mẫu tin trên báo rồi giở tấm bản đồ thành phố anh đã mua ra xem. Anh tìm thấy ngay địa chỉ người đàn bà.

Massao lên đường ngay, anh tin chắc bà lão sẽ thuê mình. Có lẽ bà ấy đã già yếu lắm. Anh sẽ chở bà thật cẩn thận đến Los Angeles. Sau đó anh sẽ lo đến việc riêng. Anh sẽ bắt lão chú phải trả giá cho những hành động độc ác của lão đối với anh và đối với hãng Matsumoto. Massao quyết trả thù cho danh dự của gia đình.

Mười phút sau, Massao đứng trước toà nhà đơn lẻ có mặt tiền bằng đá nhám. Anh kiểm tra lại một lần nữa mẫu tin quảng cáo: Nhà IB. Anh nhìn lướt nhanh bộ quần áo đang mặc. Chúng bị đứt chỉ do ngồi ở ghế bành rạp chiếu phim đêm qua, giày thì đầy bụi, anh chùi giày vào gấu quần, hít mạnh một hơi rồi bước tới ngôi nhà. Anh bị kích động ghé góm. Bà lão sẽ phải mướn anh. Cuộc sống của anh phụ thuộc vào việc này. Anh đứng một lúc trước căn hộ IB rồi gõ cửa. Một bà già người Nhật mặc bộ đồ ki mô nô ra mở cửa. Massao nói:

- Cháu đến nhận việc làm qua tin bác đưa trên báo.

Bà ta nhìn anh dò xét giấy lát:

- À! Đúng rồi, mời anh vào nhà!

- Ồ! may quá.

Massao bước vào nhà:

- Bà cần tìm một người chở xe đến Los Angeles phải không ạ?

Bà người Nhật gật đầu:

- Đúng! Tôi có một chiếc ô tô nhưng không biết lái.

Massao bảo:

- Cháu có thể giúp bà. Hy vọng bà sẽ cho phép cháu chở bà đến Los Angeles.

Một giọng đàn ông vang lên sau lưng Massao:

- Anh đáng yêu lắm đấy, anh cả ạ.

Massao nhận ra giọng nói ngay tức khắc. Anh nghe nó lần cuối khi ở nhà Sanae.

Anh quay lại và thấy Sam Collins. Tên thám tử cầm lăm lăm khẩu súng lục chìa thẳng vào anh. Massao hốt hoảng:

- Làm sao ông...?

Với một cảm giác kinh hoàng anh chợt hiểu ra mình đã sa bẫy. Teruo đã tinh ranh hơn anh! Lão chú đã biết rõ anh đang tuyệt vọng tìm cách thoát ra khỏi New York. Tất cả mọi đường thoát ở New York đã bị phong tỏa. Phương tiện chạy trốn duy nhất còn lại là ô tô; nhưng vì Massao không có thể tự thân do đó không thể thuê được xe, nên anh đã phải tự dẫn thân vào bẫy bằng một con đường khác. Và Teruo đã vạch cho anh con đường đó. Hắn đã cho đăng tin thuê người trên tờ O.C.S News, tờ báo tiếng Nhật duy nhất ở New York, đây chính là con đường thoát mà Massao đang cần.

Thế là Massao đáp ngay miếng mồi. Anh thầm nguyện rửa mình đã quá nhẹ dạ cả tin, nhưng bây giờ thì đã quá muộn.

Massao nói với tên thám tử:

- Tôi không là điều gì sai trái. Cái chết của người đàn ông là một tai.....
- Thôi, bớt mồm đi!

Tay lăm lăm khẩu súng, Sam Collins đưa tay trái vào túi rút ra tờ bạc một trăm đô la đưa cho bà già:

- Bà đã thực hiện công việc rất tốt. Xin cảm ơn.

Hắn hất hăm bảo Massao:

- Đi thôi, anh chàng!
- Xin ông hay nghe tôi nói!
- Đừng dài dòng lời thôi, mày đã bị bắt!
- Ông sẽ đưa tôi đến sở cảnh sát ư?
- đương nhiên.

Sam Collins vung khẩu súng chỉ ra phía cửa:

- Đi ra ngay, ranh con.

Bà già quay lại nhìn đi chỗ khác, dường như bà già chẳng dính líu gì đến những việc đang xảy ra. Massao không thể trách cứ gì bà. Một trăm đô la đối với bà có lẽ là cả một tài sản, và bà không hề biết bà đã đem lại cho Massao một hiểm họa như thế nào. Bà chẳng có lỗi gì, bọn kia đã sử dụng bà như một thứ công cụ mà thôi.

Chĩa súng vào Massao, Sam Collins mở cánh cửa. Họ đi ra ngoài. Tên thám tử khéo léo cầm giấu khẩu súng để người qua đường không ai nhìn thấy. Một chiếc Chevrolet màu xanh đỗ bên lề đường. Tên thám tử mở cánh cửa xe cạnh tay lái. Gã cảnh cáo Massao:

- Đừng có giả trò ngu xuẩn ra đấy! Tao có thể đưa mày hoặc cái xác của mày về sở. Mày bị truy nã về tội giết người, hiểu chưa?

Massao gật đầu, anh hiểu rõ tình thế của mình. Súng lăm lăm trong tay, Sam Collins ngồi vào sau tay lái rồi ra hiệu bảo Massao ngồi vào ghế bên cạnh. Tên thám tử ra lệnh:

- Đóng cửa vào, nhẹ thôi.

Massao đóng cửa xe.

- Tốt lắm!

Sam Collins mở máy:

- Ngồi cho ngay ngắn mà thở cho dễ chịu. Phải đi khá xa đấy!

Nhưng họ chẳng hề đi tới sở cảnh sát. Tên thám tử định đưa anh về chỗ lão chú. Massao quay cuồng với bao ý nghĩ. Anh biết rõ, nếu anh rơi vào tay Teruo lần này nữa thì cuộc đời của anh chẳng còn đáng giá một xu.

- Tôi không biết chú tôi trả cho ông bao nhiêu nhưng tôi sẽ trả cho ông nhiều hơn. Tôi là chủ hãng công nghiệp Matsumoto.

Tên thám tử cười phá lên:

- Kỳ quặc thật đấy! Ông chú mày nói rằng chính ông ta là chủ hãng.

Massao nài nỉ:

- Nếu ông giúp tôi, tôi sẽ....

- Thôi quên đi! Tao không biết chuyện gì xảy ra giữa chúng mày, mà tao cũng cóc thèm biết. Người ta thuê tao đi tìm mày rồi lôi cổ mày về. Tao có thể làm việc theo kiểu gì cũng được, hoặc rắn hoặc mềm. Nếu mày thích rắn thì cũng hơi đau một tí đấy, con ạ! Tuỳ mày chọn lấy!

Massao cố thuyết phục:

- Ông đã giúp nhầm người rồi. Nếu ông để tôi đi thoát, tôi sẽ làm cho ông trở thành giàu có.

Sam Collins cười nhạo báng:

- Tao giàu rồi.

Mà đúng thế thật. Trong lần gặp gỡ thứ hai, Teruo đã nói: “Món thưởng năm mươi ngàn đô là chỉ là mở đầu. Hãy mang thằng cháu của tao về đây mày sẽ giàu có!” Teruo đã hứa cho gã một tài sản. Và lúc này, khi đã nắm giữ số tài sản đó, gã không muốn để tuột khỏi tay nữa. Gã sẽ có đủ tiền để sống yên ổn những ngày cuối đời. Gã vẫn luôn mơ tưởng sẽ được sống ở Florida và sắm một du thuyền riêng để đi câu cá. Gã có thể đưa cả vợ hoặc người tình đi theo. Mà cũng có thể chẳng cần ai cả, gã nghe nói ở Florida có vô thiên lủng phụ nữ đẹp. Tất cả những gì một gã trai như gã cần là tiền. Và từ nay trở đi, gã sẽ có nhiều tiền như chưa bao giờ có.

Gã liếc nhìn mà hơi chạnh lòng thương hại chàng thanh niên ngồi bên trong chiếc quần jeans sờn rách và chiếc áo phông bẩn thỉu. Ồ! Khôi hài làm sao, một thằng cha như thế này mà bảo là gã đã giúp nhầm người. Tuy nhiên, gã công nhận rằng Teruo quả là ranh ma. Hắn biết chính xác phải giương bẫy như thế nào.

Tên thám tử với tay qua người Massao tới gần kéo dừng găng tay. Gã lôi ra một chai Whisky chỉ còn một nửa rồi uống một ngụm ngon lành. Gã xứng đáng được hưởng lắm. Massao vẫn lặng thinh ngồi im bên cạnh. Tên thám tử cũng cảm thấy thương anh. Cuộc đời là thế: nỗi bất hạnh của Massao lại là sự may mắn của gã. Gã lại tu thêm một ngụm nữa rồi đưa chai cho Massao:

- Uống đi một chút, mày sẽ thấy dễ chịu đấy!

- Không, cảm ơn ông!

Sam Collins nhún vai rồi lại vùi chai rượu vào ngăn dừng găng tay. Gã nói:

- Mày phải hiểu rằng, ông chú mày cầm mày lắm đấy!

Massao không trả lời.

Thôi kệ thầy chúng. Tên thám tử nghĩ. Giao nộp thằng nhóc này là xong việc. Gã nghĩ tới tờ séc bự sắp được sờ mó, vuốt ve, rồi nhếch mép cười. Không, gã sẽ không nhận séc, mà phải là tiền mặt! Như vậy đỡ phải đóng thuế, rách việc! Cũng có thể hắn không đi Florida, mà sẽ bay nhảy sang các đảo ở Nam Hải. Các cô gái ở đó vừa đẹp lại vừa dễ kiếm. Tiền! Đó là chìa khoá dẫn tới tất cả. Tiền biến một kẻ tầm thường thành một bậc minh vương. Trong cuộc đời, Sam Collins đã từng kiếm được khá nhiều tiền, nhưng đây là cú làm ăn lớn hơn cả mà hắn đã bao lần mơ ước. Ồi, Chiếc cầu hạnh phúc dẫn tới túi tiền vàng khổng lồ! Gã lại liếc mắt theo dõi Massao và tự hỏi không biết thằng oắt này đang nghĩ cái quái gì trong đầu.

Massao đang nghĩ kế thoát thân. Anh hiểu rằng không thể thuyết phục được tên thám tử giúp mình. Phải tìm một kế khác. Nhưng tên thám tử đã cảnh cáo: nếu bỏ chạy gã sẽ bắn bỏ ngay lập tức. Massao đã nghĩ tới nước bật cánh cửa xe nhảy ra ngoài, nhưng tên thám tử lái xe chỉ bằng một tay, còn tay kia luôn lăm lăm khẩu súng lục. Gã có thể bắn vỡ đầu Massao ngay khi anh chỉ mới lao qua cửa được một nửa người.

Massao quan sát bên ngoài qua tấm kính chắn gió đầy bụi. Một tấm biển chỉ đường có mũi tên ghi rõ: George Washington Bridge. Anh biết nếu vượt qua chiếc cầu này rồi thì chẳng còn cơ hội nào nữa. Sau đó sẽ là xa lộ chạy thẳng một mạch đến New York. Từ xa, Massao đã nhìn thấy chiếc vòm khổng lồ của cây cầu dẫn qua sông Hudson hùng vĩ. Massao chỉ còn ba phút để quyết định một kế hoạch thoát thân. Anh liếc sang nhìn tên thám tử ngồi bên và tự hỏi không biết có thể quật nổi gã không. Nhưng từ trong tiềm thức, anh đã biết rằng không thể được. Không có súng anh không thể thắng được người đàn ông lực lưỡng đang ngồi bên cạnh. Lúc này xe vừa chạy đến chỗ có đèn hiệu. Đèn xanh vừa tắt, thay vào đó là đèn vàng báo hiệu dừng xe.

Collins đã đặt chân vào bàn đạp ga định vượt qua ngã tư trước khi có đèn đỏ, nhưng gã kịp phát hiện bên cạnh xe gã là một xe cảnh sát vừa trườn tới. Gã đành phanh xe dừng lại trước đèn hiệu. Cầu trời dường có xảy ra trò gì lúc này, - Sam Collins nghĩ. Nhất là lúc này, khi ta sắp trở nên giàu có.

Cả Massao cũng đã nhìn thấy chiếc xe cảnh sát có hai người ngồi trong. Nó đỗ ngay cạnh xe Sam Collins để chờ đèn xanh. Trong một giây tuyệt vọng, anh định kêu cứu để tìm lối thoát. Nhưng anh chợt nhớ ra rằng chính cảnh sát cũng đang truy lùng mình. Cảnh sát cũng lại là kẻ thù. Anh phải tìm ngay một cách khác. Trong từng khoảnh khắc, đèn hiệu có thể bật xanh. Rồi bỗng nhiên Massao nảy ra một kế. Anh nhìn tên thám tử rồi nói:

- Thưa ông, bây giờ tôi lại muốn được uống một chút, tôi có thể uống được rượu. Xin ông cho phép.

- Được chứ! Tao đã bảo rồi mà! Rượu sẽ làm mày sáng khoái ra đấy, cứ uống đi!

Massao mở ngăn kéo đựng ngăn tay lôi chai rượu ra và mở nút. Anh cầm chai rượu trong tay, mắt nhìn đắm đắm vào đèn hiệu. Đèn bật vàng, rồi bật màu xanh. Massao căng thẳng cực độ. Tên thám tử nhận ga. Bây giờ mọi việc đã diễn ra như dự định. Vào lúc chiếc xe chuyển bánh, Massao dốc ngược chai rượu lên đầu Sam Collins và đổ từng toé rượu khắp từ đầu gã xuống người. Tên thám tử hoảng hồn, trợn ngược mắt nhìn Massao:

- Thằng ranh con, mày làm cái trò ma quỷ gì thế hả?

Gã rướn người lên định giằng chai rượu từ tay Massao, trong một giây, gã buông tay khỏi vô lăng. Massao lợi dụng chính khoảnh khắc này. Anh buông rơi chai rượu, vồ lấy tay lái đánh chiếc xe chạy bật về bên trái làm nó đâm đánh rầm vào đít chiếc xe cảnh sát.

Hai nhà chức trách nhìn sang Sam Collins. Tài xế lái chiếc xe chửi rủa rồi quát lên:

- Cho xe đỗ vào lề đường!

Sam Collins run lên vì tức giận. Trước hết, gã sẽ phải thu xếp cho êm nhẹ cái chuyện khỉ khố nạn này, rồi gã sẽ trừng phạt thằng ranh con thật xứng đáng. Nó đáng được một bài học lắm. Gã lái xe đỗ vào lề đường và nhìn thấy hai viên cảnh sát mặt hầm hầm tức giận nhảy ra khỏi xe tiến đến bên gã.

- Mời anh xuống xe!

Một người ra lệnh.

Sam Collins xuống xe với vẻ mặt nhẫn nhục biết lỗi. Gã nói:

- Tiếc quá! Thưa ông sĩ quan! Tôi bị trượt tay lái một chút xíu. Xin sẵn sàng đền bù các ông về các thiệt hại...

Mùi rượu Whisky toả ra nồng nặc từ người Sam Collins làm viên cảnh sát cay cả mắt. Anh ta quay lại nói với viên cảnh sát thứ hai:

- Có lẽ chúng ta đã tóm được một con sâu rượu đấy!

Sam Collins vội phản đối:

- Các ông nhầm rồi, tôi không hề uống rượu. Thằng nhóc kia nói đùa tôi, nó đổ rượu từ đầu tôi xuống ướt hết cả người tôi đây này!

- Thằng nhóc nào?

Sam Collins quay người lại chỉ vào trong xe. Nhưng Massao đã biến mất!

Thời gian là bạn anh, nếu cuộc sống bình lặng và yên ổn. Nhưng nếu có một chút gay cấn thì thời gian sẽ là kẻ thù của anh.

Thời gian đã trở thành kẻ thù của Massao. Anh đã đánh giá thấp lão chú. Anh đã tưởng rằng lão chú sẽ để mặc anh chạy trốn, rồi bỏ cuộc săn đuổi. Nhưng bây giờ anh đã hiểu rõ hơn. Teruo sẽ không nương tay cho đến khi Massao phải chết. Teruo đang ngự ở một nơi nào đó, trong văn phòng của hắn, trong một xí nghiệp của hắn, hay trong biệt thự trên núi và lạnh lùng vạch ra những chiến lược giết người. Nếu họ đang

chơi cờ thì Teruo đã thường xuyên đánh bại Massao. Nhưng lần này là một vấn đề nghiêm trọng khác: lần này là cuộc sống của Massao.

Vào chính khoảnh khắc chiếc Chevrolet màu xanh lá cây đâm vào xe cảnh sát, Massao đã chui ra khỏi xe và bỏ chạy theo hướng ngược lại. Anh chạy như ma đuổi, không biết chạy đi đâu, chỉ biết rằng càng tránh xa được lão chú và tay chân của hắn càng tốt. Anh ghì mình dần bước chạy để tránh sự chú ý của mọi người. Theo bản năng, anh đi về hướng Downtown - Manhattan, nơi có biển người đông hơn để dễ lẫn trốn hơn. Nhưng anh không có chủ đích để đi tới. Anh cũng không thể quay trở lại Greenwich Village. Anh cũng không thể quay trở lại khách sạn. Không có chỗ nào cho anh trú ngụ. Nếu Teruo biết được Massao đã chạy trốn thì khắc các ngã đường sẽ dày đặc người của hắn được tung ra để tìm anh. Teruo nắm trong tay toàn bộ tài sản của gia đình Matsumoto và hắn sẽ sử dụng đến từng xu một để gạt bỏ bằng được trở ngại cuối cùng đối với hắn. Massao đơn thương độc mã chống lại cảnh sát, chống lại phòng an ninh của doanh nghiệp Matsumoto và chống lại vô vàn những tên thám tử tư. Chưa bao giờ anh cảm thấy cô đơn như lúc này.

Không. Anh không hoàn toàn bị bỏ rơi. Còn đó Kunio Hidaka ở Los Angeles. Massao nhớ lại những giờ phút đẹp đẽ họ đã sống bên nhau. Cha anh tin cậy ông. Nhưng làm thế nào để tới được chỗ ông ấy bây giờ? Anh không thể giải thích được tình cảnh của mình lúc này qua điện thoại. Không. Anh phải nói chuyện trực tiếp với Kunio Hidaka.

- Này, nhắm mắt đi đâu thế hả? - Một giọng nói vang lên. Massao nhìn lên và thấy mình va phải một người gác cổng khách sạn mặc đồng phục màu xám.

- Ôi! xin lỗi ngài!

Massao nói. Người gác cổng đang vẫy taxi cho một người khách của khách sạn. Massao nhìn quanh và thấy mình đang đứng ngay trước cửa khách sạn Hilton. Anh nheo mắt nhìn ngắm cho rõ hơn, nhưng anh không quan sát khách sạn, mà chú ý tới những điều đang diễn ra trước khách sạn.

Chiếc xe buýt Greyhound to lớn đang đỗ chờ khách, với tấm biển đề Los Angeles. Khách đang lục tục lên xe. Điều đặc biệt đập vào mắt Massao là họ đều là người Nhật. Hoá ra đây là một du lịch Nhật Bản đang trên đường đến Los Angeles! Thật là một dịp may hiếm có! Massao biết rõ anh phải chớp lấy thời cơ này. Anh đứng lại theo dõi tình hình.

Người lái xe buýt đứng bên cánh cửa để mở và nhìn vào danh sách kiểm tra tên từng người khách đang lên xe. Massao phải tìm được cách lên được chiếc xe này. Nhưng bằng cách nào? Rõ ràng đây là một hội riêng, mà anh lại không có tên trong danh sách. Massao suy nghĩ mấy giây, nhìn quanh một lát rồi đi vào thẳng hành lang của khách sạn. Hành lang rộng mênh mông và nhiều người: khách du lịch đi và đến, khách vãng lai, khách ngồi trên các ghế bành đợi cái gì đấy. Giữa hành lang là một đồng to xù các loại va ly của hội du lịch, có ghi tên từng người trên xách quai. Bốn chiếc xe đẩy nhỏ đang chuẩn bị chở đồng và ly ra xe đưa vào khoang hành lý. Cuối cùng còn lại khoảng hơn một chục chiếc.

Đầu óc Massao nóng bỏng vì suy tính. Anh tiến đến đồng và ly cúi nhìn và đọc một tấm phiếu trên đó ghi tên người chủ: Yoshio Tanaka. Massao đứng thẳng dậy rồi đi xuyên qua hành lang tiến thẳng đến cabin điện thoại. Anh nhắc ống nghe trong cabin cuối. Một giọng dội lên trong ống nghe:

- Tôi có thể giúp gì được ngài?

- Các vị có thể giúp tôi gọi ngài Yoshio Tanaka được không?

- Xin ngài chờ một chút!

Mấy giây sau, một giọng lạnh lạnh truyền qua loa:

- Xin mời ngài Tanaka đến nói chuyện tại phòng điện thoại.

Massao đứng lại trong cabin quan sát thấy một người đàn ông béo lùn đang hốt hải chạy đến cabin điện thoại cách chỗ anh không xa.

- A lô!

Massao quay lưng lại, hạ giọng nói vào máy:

- Ngài Tanaka phải không ạ?

- Vâng! vâng!

Tanaka vội nói:

- Có phải ngài Tanaka đấy không ạ?

- Vâng, tôi đây. Ai đang nói chuyện đấy?

- Đây là đường dây xuyên biển. Có một cuộc nói chuyện đường xa từ Nhật Bản cho ngài. Xin chờ một chút để chuẩn bị. Ngài hãy treo máy kên và chờ một lát!

- Nhưng xe buýt của tôi sắp khởi hành...!

- Điện sẽ gọi đến ngay!

- Từ văn phòng của tôi à? - Tanaka hỏi.

- Vâng! Thưa ngài!

- Vâng! Tôi chờ!

- Xin cảm ơn.

Massao treo máy lên. Anh đi qua chỗ Tanaka và vội vã ra ngoài. Những chiếc va ly cuối cùng đang được chuyển lên xe. Những người khách cuối cùng đang lên xe và người lái xe đang xem lại lần cuối bản danh sách.

Tất cả diễn ra theo ý muốn. Người của Teruo sẵn lòng Massao ở tất cả các bến xe công cộng. Nhưng sẽ không ai nghĩ ra tìm anh ở một chiếc xe riêng của hội du lịch. Massao đứng lại trước cửa xe. Người lái xe nhìn anh:

- Tên ngài là gì ạ?

- Tôi là Yoshio...

Vào đúng lúc này, Massao liếc thấy bóng dáng béo lùn vội vã của Tanaka. Anh hốt hoảng nhìn ông ta đang chạy đến. Tanaka đẩy Massao sang bên và nói với người lái xe:

- Yoshio Tanaka!

Người lái xe gạch lên trên tờ giấy. Massao đứng ngay trên vỉa hè nhìn người đàn ông nhợt nhạt béo lùn trèo lên xe. Người lái xe lên sau tay lái và một phút sau, chiếc xe buýt lao đi mất hút.

Massao thất vọng đứng lại một mình. Anh đã gần đạt được mục tiêu, vậy mà tất cả bỗng nhiên đổ nhào. Ôi giá mà anh có một người ngăn gủi để kể hết mọi chuyện. Anh mong ước được đến thăm lại Sanae. Anh nhớ đến gương mặt dịu hiền, xinh đẹp của cô, nhớ lại lúc cô nói dối tên thám tử để bảo vệ anh. Một nỗi buồn sâu thẳm tràn ngập lòng anh.

Một viên cảnh sát đang tiến lại gần khách sạn. Hình như anh ta chăm chú nhìn Massao hay là Massao tưởng tượng ra vậy? Không thể mạo hiểm lúc này được. Anh đứng đĩnh quay mình và chậm rãi hòa mình vào dòng người đi vào hành lang khách sạn. Anh đi qua hành lang rồi chuồn khỏi khách sạn bằng cổng sau. Anh cần một chỗ ẩn, nhưng chẳng ở đâu an toàn.

Trong một hiệu ăn Pháp ở Hinet six Avenue, Massao nhắm nháp bữa ăn trưa muộn. Anh ghét các hiệu ăn Đức nên tìm đến nơi này. Anh biết lão chú đang âm mưu gì vào lúc này. Lão chú anh hiểu thấu tất cả những thói quen của anh và sẽ tung người đi sục sạo ở tất cả những nơi anh có thể đến. Từ lúc này trở đi, Massao chỉ có thể đến những nơi không ngờ tới. Anh phải tránh không để lại dấu vết để lão chú có thể lần theo. Anh ngồi bên chiếc bàn kê trong góc phòng ăn món giăm bông rơm rớm mà mình không thích, óc mồi suy tính những bước tiếp theo. Làm thế nào để trốn thoát khỏi cái thành phố đã bị bao vây kín như bưng này?

Tình cờ qua cửa sổ, Massao nhìn thấy một chiếc xe tải lớn lăn bánh tới. Một luồng suy nghĩ nóng bỏng chạy suốt thân thể Massao: còn một cơ hội nữa.

Một giờ sau, Massao đứng dưới bóng chiếc xe tải lớn đỗ bên ụ xe và quan sát hoạt động sôi nổi đang diễn ra xung quanh. Trên sân có ít nhất năm mươi chiếc xe tải lớn phục vụ vận chuyển hàng! Không biết bao nhiêu là hàng hoá chất đầy trên sân, các xe vận chuyển đồ gỗ, thực phẩm, đồ hoá chất và dụng cụ y tế. Các xe chất đầy nào là sách vở, nào là máy truyền hình, gỗ xây dựng, quần áo. Các xe tải này là mạch máu của nước Mỹ. Chúng chở hàng hoá đến mọi góc ngách của đất nước, đến các thành phố lớn, các làng mạc xa xôi, các trang trại và bến cảng.

Massao vẫn chăm chú quan sát công nhân làm việc. Các khâu luôn luôn diễn ra giống nhau. Khi xe đã chất đầy hàng, người ta đẩy cửa sau rồi khoá lại. Lái xe ngồi vào sau tay lái, phụ xe ngồi ghế bên cạnh và xe nổ máy rời sân hàng. Thật là một cảnh tượng thú vị. Sau khi đã nắm vững tình hình và biết cần phải làm gì, Massao rời sân.

Anh đến bên một công nhân đang chất hàng lên xe và hỏi:

- Xin lỗi ông, chiếc xe này đi đâu thế?

- Connecticut.

- Không phải hướng ấy.

- Xin cảm ơn ông!

Massao đến bên một chiếc xe khác:

- Thưa ông, xe này đi đâu thế?

- Boston.

Gần quá. Anh cứ hỏi hết lái xe này đến lái xe khác và nhận được câu trả lời. Xe thì chạy đến Maine hay Philadelphia xe thì đến Washington hay Delaware. Chẳng ăn thua gì, Massao đã định bỏ cuộc khi anh lần đến một chiếc xe khổng lồ chở đầy đồ gỗ và dụng cụ gia đình. Lòng đầy thất vọng. Massao hỏi:

- Thưa ông, xe này đi đâu thế ạ?

Chẳng thèm nhìn anh, người lái xe gầm lên:

- Los Angeles!

Massao thấy nghẹt thở như có một dòng Adrenalin cộm trong mạch máu - Los Angeles! Nhất định anh phải tìm mọi cách lên được chiếc xe này. Anh lùi lại một bước và quan sát các công nhân đang cẩn trọng xếp các loại đồ gỗ lên sàn xe. Chiếc xe tải sắp đầy ắp hàng. Khi đã xếp đầy thì trên xe chắc chẳng còn chỗ lấy một xăng ti mét nào. Massao có lên được vào đấy thì chắc cũng đến chết bẹp mắt. Bỏ thì! nhưng đó không phải là mối lo chính của anh. Cái cơ bản làm anh lo lắng là chuyến xe chạy xuyên nước Mỹ này sẽ kéo dài sáu hay bảy ngày, và suốt thời gian đó anh sẽ bị giam trong xe không có đồ ăn thức uống.

Không sao! Massao nghĩ. Chẳng gì cản trở được anh nếu anh sẽ đến được Los Angeles, nơi anh sẽ lần tìm ra Kunio Hidaka và nhờ ông giúp đỡ.

Một nhóm bốn người đàn ông đang đẩy các xe lăn chở đầy đồ gỗ, họ chuyển hàng lên sàn xe. Massao biết rõ cần bắt đúng thời cơ. Nếu chui lên xe sớm quá anh có thể bị phát hiện. Còn nếu chậm chân một chút, anh có thể bị bỏ lại ngoài xe.

Massao thấy một nhóm lái xe đường xa đi từ căng tin ra đang đi sang phía bên kia sân chứa hàng. Nghĩ tới ăn, anh ứa nước miếng. Trong giây phút này thì anh sẵn sàng ăn đến cả cái món giăm bông Đức rán chết tiệt cũng được. Anh lại nhìn sang căng tin. Chỉ mất vài phút là có thể sang đấy mua một vài chiếc bánh xăng ụch và mấy hộp Cola. Anh sẽ có ít đồ ăn, thức uống để đi xa mà không lo bị đói.

Massao không thể cưỡng lại nổi ý định đó. Anh nhanh chóng bước sang phía căng tin. Trong căng tin đầy tiếng ồn và khói thuốc lá. Các lái xe đường xa ngồi đây quanh các bàn và quầy rượu. Massao ló vào quầy. Anh phát điên lên vì phải xếp hàng chờ. Có độc mỗi một cô bán hàng phục vụ mười lăm khách. Cô ta đang tán phét và làm duyên với họ, trong khi Massao cố sức gọi để cô lưu ý đến mình. Cô ta đem cà-phê cho một người khách rồi cuối cùng đến chỗ Massao

- Anh mua gì?

Massao chưa hề nghĩ tới sẽ mua gì. Anh nhìn lên quầy chất đầy thức ăn và nói:

- Tôi mua một chiếc xăng unction với thịt băm viên.

- Được!

Cô ta viết lên một cuốn sổ và quay người định bỏ đi.

- Và một chiếc xăng- unction với pho mát.

- Được!

- Và một chiếc xăng unction với pho mát.

- Được!

- Và một chiếc xăng unction với thịt gà.

Lần này thì cô ta ngạc nhiên nhìn anh:

- Đã hết chưa?

- Chưa đâu! Thưa cô!

Anh tính toán đến nóng bừng cả đầu là sáu hoặc bảy ngày trên đường, mỗi ngày ăn có hai bữa. Anh lại nhìn lên quầy thức ăn:

- Một xăng unction với trứng, một xăng unction với thịt bò tái, thịt bò rán, một bánh mì nhỏ với thịt muối, một xăng unction có giảm bông, một miếng pho mát, một xăng unction với salami, một chiếc với thịt bò lát và cà chua!

Cô bán hàng há hốc mồm. Cuối cùng cô cất được tiếng hỏi:

- Còn đồ uống nữa chứ?

- Vâng, một tá Cola!

Cô ta mỉm cười:

- Anh có khẩu vị khá đấy!

Massao nhìn theo cô ta đi vào bếp và gọi thức ăn. ít nhất anh cũng không để bị đói trên đường đi. Anh muốn ăn một chút gì đó ngay bây giờ và uống một tách cà phê. Nhưng anh lại không muốn để mất thời gian. May sao thì họ khẩn trương làm đồ ăn cho anh.

Anh nhấp nhòm bên ghế lắng nghe mấy người lái xe chuyện trò.

- Đi đâu đấy, Charly?

- Đến Tulsa. Chở hàng cho tháp khoan.

- Tớ vừa ở đến đấy! Thời tiết xấu lắm!

- Anh đã nhận xe mới chưa Tony?

- Năm sau cơ. Bà xã phải đi mổ!

- Thật xúi quẩy cho anh.

- Thời buổi này thì anh mà mong ốm cơ chứ!

Massao thấy cô bán hàng đang nhận đồ ăn và đang tính tiền. “Mau lên ”! Anh thầm giục. ” Mau lên nào ”! Đường như đọc được ý nghĩ của Massao cô bán hàng bảo:

- Bánh của anh sắp xong rồi!

- Cám ơn cô!

Đúng lúc đó, Massao nghe thấy một giọng bên quầy trả tiền:

- Chắc chúng nó chất hàng lên xe xong rồi đấy, đến Los Angeles thôi!

Tim Massao như ngừng đập. Anh đi vòng lại nhìn mặt người lái xe tải anh định đi, và cả người phụ xe nữa. Họ đang trả tiền. Người phụ lái nói:

- Đi thôi! Tao đã cho ký xong mọi hoá đơn rồi!

Massao thất thần nhìn lại sang phía quầy ăn. Anh thấy người ta đang gói bánh cho anh, nhưng không còn thì giờ nữa. Hai người lái xe đã ra đến cửa.

Massao nhảy dựng lên rồi chạy theo họ. Cô bán hàng reo lên:

- Ê này! Bánh của anh này!

Nhưng Massao đã vọt ra ngoài. Chiếc xe tải khổng lồ còn đỗ ở đó, và món đồ gỗ cuối cùng được chất lên.

Cửa sau xe có thể bị nâng lên và khoá lại bất cứ phút nào. Đây chính là khoảng khắc phải chui lên xe. Nhưng công nhân đang đứng ngay bên cửa xe nói chuyện với lái xe. Massao không thể nào lần tới bên cạnh họ được. Anh nghĩ đến bao nhiêu điều không may đã xảy ra, bao nhiêu lần anh đã suýt ra khỏi được New York. Và cả lần này nữa, chẳng lẽ lại sôi hồng bỗng không.

Đang bị giầy vò bởi những ý nghĩ buồn thảm, một tiếng đổ vỡ chợt bùng lên bên một chiếc xe đỗ ngay bên cạnh. Mọi người quay lại nhìn.

Một chiếc chậu nền Phalê lớn rơi từ sàn cao xuống nền đất vỡ vụn thành hàng ngàn mảnh. Người công nhân vụng về làm đổ chiếc chân nền bắt đầu chửi vung lên, các lái xe và công nhân khác xúm quanh anh ta để trêu chọc, cười nhạo.

Tim Massao nhảy thót lên khi anh thấy cả anh chàng lái chiếc xe anh định đi lén cũng đi theo nhóm người không có người cảnh giới. Nhìn quanh quất không thấy ai để ý, anh nhảy tót lên sàn xe lao vào bên trong, trườn qua những chiếc bàn, ghé chui xuống dưới những chiếc đèn cây và ghé xô pha. Chiếc xe tải dài hơn là Massao dự đoán. Mà đến khi bò vào tận trong cùng xe ẩn mình dưới một chiếc ghế xô pha. anh mới cảm thấy an toàn. Sẽ chẳng ai phát hiện ra anh ở đây. Anh cay đắng nghĩ đến những chiếc xăng ụch và những hộp Cola đang chờ anh trong căng tin phía bên kia sân. Nhưng bây giờ thì anh đã quá muộn rồi. Anh sẽ sống. Anh là Matsumoto.

Vài phút sau, Massao nghe thấy một tiếng động lớn. Cửa sau xe được đóng lại, anh bị giam trong thùng xe tối đen kín mít. Anh nghe thấy tiếng động cơ nổ ầm ầm và chiếc xe lớn rùng mình lao lên đường.

Anh đã lên đường đến Los Angeles, đến California.

10. Chương 10

Massao đang ở trong một khách sạn sang trọng ở Tokyo, anh ngồi bên một chiếc bàn trải khăn trắng muốt với những đôi đĩa bằng vàng. Tiệm ăn rộng mênh mông, nhưng chỉ có mình anh là vị khách duy nhất. Không gian tĩnh mịch, thanh bình, chỉ có tiếng gió lùa xào xạc đùa trước cửa. Một người đầu bếp tiến tới bàn, tay bưng một chiếc khay trên đặt một con cá.

Người đầu bếp nói:

- Thưa ngài, món này được chế biến dành riêng cho ngài đấy ạ!

Con cá trông hấp dẫn quá, và anh thấy đói bụng. Anh cầm đĩa gấp lên một miếng cá đưa vào miệng. Chính trong khoảnh khắc ấy, anh nhận ra đó là một con cá Fuzu độc. Anh nhìn lên và phát hiện ra gã đầu bếp chính là lão Teruo. Người chú nhếch mép cười gằn.

Anh đứng vụt dậy chạy ra khỏi tiệm ăn đến một vườn hoa lớn trước ngôi đền Kodedera.

Từ xa vẳng lên một tiếng chuông, Massao bảo đó là báo hiệu giờ ăn. Chúng ta có thể đi vào làng và ăn một chút gì đó.

- Không! Không được! - Cha Massao cảnh cáo! Trong làng nguy hiểm lắm. Thà con ở lại đây và chịu đói còn hơn.

- Nhưng cha ơi, con đói lắm, khát lắm!

Mẹ Massao giơ hai tay như đón anh:

- Con hãy uống đi!

Đó là một tảng tuyết. Massao nhìn quanh và nhận thấy họ đang ở trên dãy núi Alpes ở Nhật Bản; Mặt đất đầy tuyết phủ, Massao run lên vì lạnh.

Massao tỉnh dậy trong thùng xe tải lạnh cóng, rằng anh va vào nhau cầm cập, anh nhớ lại giấc mơ vừa qua. Anh đói và khát quá! Nhưng ít nhất mình cũng đang ở nơi an toàn. Massao nghĩ. Anh chẳng quan tâm đến rét và đói lúc này. Anh có thể chịu đựng được. Anh sẽ chịu đựng tất cả để trừ khử Teruo.

Không có gì để chống lại cái đói và cơn khát, nhưng chống rét thì có. Massao lần mò trong bóng tối và tìm thấy một cái chăn to trải trên một chiếc bàn. Anh lôi cái chăn xuống và cuộn tròn quanh người. Anh tự hỏi không biết anh đã ngủ bao lâu và hiện giờ đang ở nơi nào trên nước Mỹ. Anh không biết lúc này là ban ngày hay ban đêm. Anh cố nhớ lại những gì đã đọc về địa lý nước Mỹ. Phía tây New York là Pennsylvania, rồi đến Ohio, Indiana và Illinois, Illinois- đó là một phần ba quãng đường đến miền Duyên Hải phía tây Hợp Chúng Quốc.

Nhưng lúc này mà anh đã đói và rét thế này, thì làm sao anh chống đỡ nổi trong chặng đường còn lại? Anh phải cố hết sức, vì cửa sau xe sẽ không mở cho đến khi đến đích cách xa nơi xuất phát ba nghìn dặm. Cho đến lúc ấy, anh hoàn toàn bị nhốt ở đây và không ai có thể tìm ra anh.

Sự va đập, lúc lắc đều đều của chiếc xe khổng lồ lại ru Massao vào giấc ngủ. Anh cuộn mình trong chăn và lại nằm mơ.

Anh mơ thấy mình ở căn nhà mùa hạ của gia đình tại Karuizawa và đi tìm cha mẹ... Rồi anh lại ở Kankakui tại Tokyo, rồi anh nằm trên một chiếc thuyền câu cá trước đảo Yoron, trên thuyền đầy ắp cá rô, cá xacdin, cá ngừ, cua.... Anh mơ thấy Sanae. Cô đứng bên bờ biển gọi anh:

- Kẻ thù của anh đang ở đây, anh đừng tới, nó sẽ giết anh đấy.

Rồi cô bị xô bật sang một bên và ánh sáng chói lọi của một chiếc đèn pha chiếu thẳng vào mặt Massao. Một giọng đàn ông gầm lên:

- Đứng dậy! Chúng tao biết mày ở đây rồi!

Massao cố chui vào sâu chiếc thuyền câu cá để ẩn mình, nhưng giọng người đàn ông gầm lên và ánh đèn làm anh chói mắt. Massao mở mắt ra và hiểu rằng đây không phải là một giấc mơ.

Một người đàn ông đứng trên sàn chiếc xe tải tay cầm đèn pin chiếu vào mặt Massao:

- Đứng dậy! Ra khỏi xe!

Massao nhắm mắt lại vì chói và ngồi dậy. Cửa sau xe đã mở và xe đã đỗ lại. Tất nhiên là lúc này chưa thể đến California được. Đã xảy ra chuyện gì chẳng? Sao họ biết được anh ở đây? Anh đã trốn rất kỹ cơ mà. Có thể ai đó đã theo dõi thấy anh trốn lên xe và đã báo cảnh sát hoặc báo cho lão chú Massao biết, lần này thì cuộc trốn chạy đã chấm dứt..... Anh từ từ đứng dậy và lần ra cửa xe. Toàn thân anh đau nhừ, căng nhức. Anh nhận ra người đứng ở ngoài xe, đó là người lái chiếc xe tải.

Massao nhảy từ trên sàn xe xuống và nhìn quanh. Họ đang đứng trên một sàn cân lớn bên lề đường quốc lộ. Cạnh trạm cân là một chiếc xe cảnh sát.

Massao hỏi:

- Sao ông biết tôi trên xe?

- Toán học! Chàng trai ạ! Trước khi khởi hành, xe đã được cân ở sân hàng. Trên đường đi, chúng tôi luôn luôn phải dừng lại ở các trạm cân của Nhà nước đặt bên đường quốc lộ để kiểm tra xem xe có chở quá tải không. Anh ta chỉ ra chiếc sàn cân khổng lồ có chiếc xe tải đỗ trên.

- Xe hiện quá tải 150 pound so với lúc xuất phát.

Ồi, thật là quá ngớ ngẩn làm sao. Massao nhắm nghiền mắt lại. Anh cảm thấy gần như sắp ngất lịm: Anh quá đói và khát bỏng họng. Anh nhìn chiếc xe cảnh sát đỗ bên đường:

- Ông sẽ làm gì với tôi bây giờ?

Massao thấy mình lảo đảo không đứng vững. Người lái xe nhìn anh vẻ dò xét:

- Ê này cậu không sao đấy chứ?

- Vâng thưa ông!

- Anh ăn bữa cuối cùng vào lúc nào?

Massao thành thật:

- Tôi... tôi không biết.

- Thôi được! Chúng tớ sẽ cho anh ăn cái gì đã. Rồi sau đó sẽ xét xem phải làm gì với anh. Vậy là anh đã bị nhốt trong xe hai ngày rồi đấy!

Anh ta chìa tay cho Massao:

- Tớ là Al!

Massao nắm tay người lái xe lắc mạnh:

- Tôi là Massao.

Người lái xe chỉ anh phụ lái:

- Đây là Peter!

- Xin chào ông!

Al nói:

- Thôi nào! cậu đi rửa ráy đi!

Họ cùng đi tới một tiệm cà phê lớn cạnh trạm cân. Massao kinh ngạc khi thấy mình suy yếu quá mức. Anh vấp một cái suýt ngã.. Al nắm lấy tay anh dìu đi. Lúc này muốn tẩu thoát thì Massao cũng chẳng hơi sức đâu mà chạy.

Al nói:

- Anh biết là luật pháp cấm chuyện này đấy chứ!

- Vâng, thưa ông!

Massao tự hỏi người lái xe sẽ nghĩ sao nếu anh ta biết Massao đang bị truy nã vì một vụ giết người và một phần thưởng lớn sẽ trao cho ai bắt được anh. Anh nghĩ tới chiếc xe cảnh sát đỗ bên kia đường và rùng mình ớn lạnh!

- Anh rét à?

- Không ạ!

Ánh mặt trời rực rỡ toả ấm trên da. Làm sao anh ta biết được nỗi khủng khiếp bị nhốt kín trong thùng xe tối om, thật chẳng khác nào một con thú hoang.

Tiệm cà phê đầy áp cánh lái xe đường dài. Họ ăn uống nhồm nhoàm, tán gẫu đủ các thứ chuyện dọc đường.

Al dẫn Massao vào phòng rửa mặt. Nhìn vào gương, anh khó mà nhận ra mình. Người anh đầy bụi, mặt lem luốc như mặt quỷ. Sau khi Massao đã rửa ráy sạch sẽ, Al dẫn anh ra bàn ăn. Mùi thức ăn thơm phức làm anh lảo đảo muốn ngã.

Họ ngồi vào bàn gọi thức ăn. Al và Peter ngạc nhiên nhìn Massao ăn ngấu nghiến. Đầu tiên là một thìa súp gà lớn, rồi một chiếc bánh xăng ụch, rồi lại một đĩa khoai tây rán. Anh kết thúc bữa ăn bằng một đĩa mút táo với kem và một bình cà phê.

- Trời đất!

Al kêu lên kinh ngạc.

- Thế mà tớ cứ tưởng cánh lái xe mới là những tay nhậu thật sự đấy.

Massao nói:

- Tôi có đủ tiền để trả bữa ăn này!

Al nhéc mép:

- Quên đi anh chàng! Một người chén được một lúc như cậu thế này đáng được thưởng một bữa không mất tiền đấy!

Người lái xe châm một điếu thuốc và nhìn Massao dò xét. Một sự căng thẳng dần dần dâng lên trong lòng Massao. Anh biết việc gì sẽ đến. Al hỏi bình thản:

- Vì sao cậu phải trốn chạy, cậu bé?

Massao nhìn quanh trong tiệm ăn, xung quanh anh đầy những tay lái xe mạnh mẽ, to khỏe, và trong một giây phút, anh có ý nghĩ điên rồ định kể hết cho Al nghe mọi chuyện về lão Teruo và những âm mưu đê tiện của hắn. Chắc rồi Al sẽ thông báo cho các đồng nghiệp biết và họ sẽ đứng về phía anh để trừ khử lão chứ.

Đánh lẽ như vậy thì anh lại bảo:

- Tôi... tôi trốn khỏi trường học. Tôi muốn đi thăm một người bạn ở Los Angeles.

Hai người đàn ông quan sát anh và suy nghĩ xem nên xử sự với anh như thế nào. Massao bồn chồn đến mức không dám thở mạnh. Nếu họ đem nộp anh cho cảnh sát thì tất cả đi đời nhà ma. Anh sẽ lại rơi vào tay lão chứ.

Bỗng nhiên Al bật cười và bảo:

- Tớ chẳng khiển trách anh đâu, anh bé ạ. Hồi bằng tuổi anh, tớ cũng đã từng trốn học. Quỷ tha ma bắt! Làm thằng lái xe thế này mà tớ còn kiếm được hơn khối các tiến sĩ cơ đấy!

Massao như trút được gánh nặng:

- Vậy thì các ông cho tôi đi nhờ đến California với chứ?

- Sao lại không?

Massao vui sướng như cá gặp nước:

- Cảm ơn, cảm ơn các ông! Bây giờ chúng ta đang ở đâu đấy ạ?

- Ở Hosier Country, Indiana. Ba ngày nữa ta sẽ đến Los Angeles. Đi thôi, đến giờ lên đường rồi.

Cùng chiều hôm đó, trung úy Matt Brannigan ngồi bên bàn làm việc của ông ở Wellington nghiên cứu hồ sơ một vụ trộm. Một thanh tra đi vào phỏng ông hỏi:

- Anh có rỗi một chút không, Matt?

Brannigan đứng dậy vươn vai. Ông đã phải trực từ tám giờ sáng đến giờ nên rất mệt mỏi. Ông muốn về nhà.

- Để sáng mai không được hay sao, Jerry? Cathy sẽ đánh chết mình mất nếu mình lại về muộn bữa chiều.

Viên thanh tra lưỡng lự:

- Thôi được, sáng sớm mai tôi thông báo cho anh một tin mới.

Anh ta định quay ra, Matt Brannigan vội gọi:

- Khoan đã! Có chuyện gì thế?

- Anh còn nhớ chiếc máy bay Silver Arrow Jet bị rơi ở vùng này cách đây hai tuần chứ?

Trung úy Brannigan nhớ quá rõ vụ ấy. Cả bốn người trên máy bay đều bỏ mạng: Yone Matsumoto, vợ ông và hai viên phi công.

- Nhớ chứ! Có chuyện gì vậy?

- Hình như đó không phải là một tai nạn.

Brannigan tròn mắt nhìn nhân viên thanh tra:

- Anh nói gì vậy?

- Chúng tôi vừa nhận được một thông báo sơ bộ của các nhà chức trách hàng không Liên bang. Thùng chứa nhiên liệu bị đổ đầy nước. Những người trên máy bay đã bị giết hại.

Massao thấy ớn xương sống:

- Đã xác minh chính xác chưa?

- Không còn nghi ngờ gì nữa! Có kẻ nào đó đã phá hoại. Nếu như thùng chứa nhiên liệu không bị lạnh thì phi công đã vượt qua được cơn giông rồi.

Jerry tiếp tục giải thích cách chi tiết của bản báo cáo. Brannigan nhớ lại anh thanh niên Massao, dường như ông còn nghe thấy giọng anh ta: “Cha mẹ cháu đã bị giết trong một tai nạn máy bay. Cháu thừa kế doanh nghiệp của cha mẹ. Cháu cháu đang tìm cách loại bỏ cháu, vì vậy chú ấy sẽ giết cháu”.

Lúc ấy, Brannigan đã tin rằng đó chỉ là một câu chuyện cổ tích. Thiếu gì những anh chàng chán chửa chán nhà đi loăng quăng rồi hoang tưởng.

Ông đã gọi điện cho người chủ của anh thanh niên và đã chứng kiến cảnh hắn ta cùng gã tài xế lôi anh đi. Anh thanh niên đã làm cho Brannigan chạnh lòng. Anh ta quả thật là một người thanh lịch, đáng yêu.

Ông nhớ lại sự ngạc nhiên của mình khi nghe Teruo gọi điện mấy hôm sau đó:

- Thằng cháu tôi đã giết tên tài xế của chúng tôi. Cảnh sát phải tìm ra nó trước khi nó có thể phạm tội giết người lần nữa.

Có một điều gì đó không thật. Trung úy Brannigan vẫn thường cho mình là tỉnh táo khi nhìn nhận con người. Vậy mà sao ông lại có thể không tin anh thanh niên? Nhưng ông đã chấm dứt cuộc điều tra và đã tin vào câu truyện của Teruo Sato.

Nhưng, bản thông báo vừa rồi đã làm thay đổi tất cả. Nếu một kẻ nào đó đã bố trí tai nạn máy bay thì hẳn phải có động cơ hành động. Và không có động cơ nào lớn hơn là khoản tài sản khổng lồ của doanh nghiệp Matsumoto. Nếu Massao quả đã nói đúng sự thật thì sao nhỉ?

Nếu thế thì Brannigan đã đẩy anh ta vào vòng nguy hiểm.

Viên thanh tra vùi đầu bên bàn làm việc. Ông phân tích các mẫu sự kiện thành từng mục riêng rồi chấp nối chúng lại. Ông cần rất nhiều câu giải đáp và phải thật gấp rút.

Ông nhìn Jerry:

- Cậu kiểm tra ngay Công ty Matsumoto, tôi muốn biết ai là cổ đông chính của hãng khi Matsumoto còn sống và hiện nay là ai. Hãy liên hệ với trạng sư của hãng. Câu trả lời phải có trên bàn tôi vào sáng mai!

Trời về đêm. Vầng trăng tròn vành vạnh soi tỏ con đường quốc lộ như một giải lụa nâu uốn mình dưới những vòng bánh xe của chiếc xe tải khổng lồ. Massao ngồi nhấp nhóm với Al và Peter trong ca bin, anh đưa mắt quan sát những anh đèn chập chờn trong các trang trại nằm hai bên đường.

- Chúng ta vẫn đang ở Indiana ư? - Massao hỏi

- Ở Illinois!

Peter nói và rút từ ngăn kéo đựng găng tay ra một tấm bản đồ.

- Chúng ta đang ở đây!

- Anh chỉ vào tấm bản đồ:

- Chúng ta sẽ đi qua Missouri và Oklahoma, vòng qua góc này ở Texas, sau đó đến New Mexico rồi đến Arizona, Nevada và California. Khoảng hai ngàn dặm.

Massao trở mắt nhìn Peter:

- Thế mà chúng ta chỉ đi có ba ngày thôi ư?

- Chúng ta cho xe chạy cả ngày lẫn đêm. Hai chúng tớ sẽ thay nhau lái, chàng trai ạ!

Massao lại dõi mắt vào cảnh quan xung quanh:

- Thật là một đất nước hùng vĩ, rộng hơn nước tôi nhiều. Nhưng Massao nghĩ: Tổ quốc của ta đẹp biết bao! Những đỉnh núi đầy tuyết phủ, những mặt hồ xanh ngắt, những con sông và những thác nước tuyệt vời. Anh nhớ những cánh hoa anh đào tươi thắm và những con người đáng yêu sống thanh bình dưới bóng cây xanh. Anh nhớ những ngày cùng bạn bè đùa nghịch, đuổi bắt nhau bên bờ biển Okinawa. Anh muốn về nhà, về nước Nhật Bản thân yêu.

Vấn đề duy nhất là: anh về đến nhà còn sống hay đã chết. Anh nhớ đến Teruo.

Teruo đang nghĩ đến Massao. Massao đã lại thoát khỏi tay hắn. Một cuộc đuổi bắt giữa mèo và chuột, một cuộc chiến đấu bằng mưu lược. Teruo biết vấn đề chỉ là thời gian. Cuối cùng thì hắn sẽ tóm được Massao, và hắn sẽ trừng phạt anh thật ghê gớm.

Teruo nhờ đến tay Hobuo Hayashi, xếp trưởng phụ trách anh ninh của doanh nghiệp Matsumoto. Hắn ra lệnh:

- Thăng nhóc choai không thể tan biến như bong bóng xà phòng được. Phải tìm được nó! Chính chúng ta phải tìm thấy nó. Tôi không muốn bọn cảnh sát ở đây thờ mũi vào. Tôi đã sai lầm khi nhờ đến chúng. Đây chỉ là chuyện nội bộ gia đình thôi

- Thưa ngài, tôi hiểu ạ!

- Anh hãy làm tất cả mọi việc cần thiết. Thuê thêm nhiều người vào. Tăng gấp đôi tiền thưởng lên! Không được tiếc sức, tiếc tiền! Mang thăng oắt con về đây cho ta!

Mặt Teruo tối sầm, mắt hắn toé lên những tia lửa lạnh lẽo:

- Thăng này rất nguy hiểm. Nó đã giết người. Nếu không bắt sống được nó thì anh mang cái xác nó về đây!

Trung úy Matt Brannigan thấp thỏm không sao ngủ được. Ba giờ sáng, ông len lén trở dậy khỏi giường. Ông không muốn làm vợ thức giấc, nhưng bà đã nghe thấy ông trở dậy, bà bật đèn hỏi:

- Có chuyện gì thế Matt? Anh đau bụng à?

- Vợ vẫn! Có lẽ anh đã đẩy một thanh niên vô tội vào chỗ chết.

Ông lùa các ngón tay vào mái tóc hoa râm dày:

- Cậu bé muốn kể chuyện với anh, nhưng anh đã không nghe anh ta, Cathy ạ! Anh đã trao anh ta cho một kẻ muốn giết anh ấy!

- Có chắc thế không?

- Hiện nay thì chưa, nhưng một vài giờ nữa sẽ biết chắc. Anh thấy bồn chồn không yên tâm. Có lẽ anh ta đã chết rồi. Anh sẽ phải sống với mỗi dần vật nặng nề này suốt đời.

- Sao anh không cố ngủ đi một tí. Anh chiến đấu chống lại bóng tối cơ mà!

Nhưng bóng tối đâu có chịu lùi.

Khi trung úy Brannigan bước vào phòng làm việc, bản báo cáo mà ông yêu cầu đã nằm trên bàn. Ông đọc lướt nhanh một lần rồi đọc lại một lần nữa cẩn thận, chậm rãi.

Thật không ngờ anh thanh niên đã nói đúng sự thật. Anh đã được thừa kế doanh nghiệp Matsumoto khổng lồ. Theo di chúc cha anh ta để lại thì nếu anh ta qua đời, chú anh ta sẽ là người thừa hưởng. Matt Brannigan biết có những kẻ sẵn sàng giết người chỉ vì mười đô la hay một chai Whisky. Chẳng cần phải giàu trí tưởng tượng lắm cũng có thể biết rằng người ta sẽ phải làm gì để chiếm được cái đế chế công nghiệp giàu ứ vạn kia. Vậy là, trước hết, Teruo phải biết rõ nội dung bản di chúc. Hắn đã dựng ra vụ tai nạn máy bay có lẽ để trừ khử Yone Matsumoto, sau đó thì việc thủ tiêu người con trai sẽ chẳng khó khăn gì. Với sự giúp đỡ của Brannigan, hắn đã gần đạt được mục tiêu. Anh thanh niên đã chạy trốn đến chỗ ông và anh ta xin ông giúp đỡ của Brannigan, hắn đã gần đạt được mục tiêu. Anh thanh niên đã chạy trốn đến chỗ ông và anh ta xin ông giúp đỡ, vậy mà ông đã nộp anh ta cho kẻ thù của anh. Ông phải tìm được Massao và cứu anh ta, nếu còn sống! Ông quyết phải làm ngay.

Ông nhắc điện thoại gọi về trung tâm cảnh sát ở Manhattan.

- Trung úy Matt Brannigan đây. Có lệnh truy nã một anh thanh niên Nhật Bản, mười tám tuổi. Xin cho biết lệnh truy nã có còn hiệu lực hay không?

Một giọng nói dội lên trong ông nghe:

- Xin chờ một lát thưa trung úy.

Một phút sau, giọng nói lại vang lên ;

- Vẫn còn hiệu lực, thưa trung úy!

- Xin cảm ơn!

Matt Brannigan đặt ống nghe xuống và thở ra nhẹ nhõm. Nếu lệnh truy nã toàn quốc vẫn còn hiệu lực thì có nghĩa là Massao vẫn chưa bị bắt, Ông phải tìm anh ta trước Teruo. Đây là một cuộc chạy đua với thời gian.

Ông bấm chuông gọi trợ lý.

- Mang cho tôi toàn bộ hồ sơ liên quan đến vụ Matsumoto lại đây ngay!

Năm phút sau, ông đọc biên bản của Heller về Sanae Doi.

Sau khi đọc xong, ông chạy bổ lên ô tô phóng đến xưởng Massao, Sanae biết rõ rằng Massao chỉ kể cho cô nghe một phần sự thật là anh che giấu một nỗi sợ khủng khiếp nào đó. Cô làm tất cả để giúp đỡ anh, nhưng bây giờ anh đã ra đi. Cô không biết hiện nay anh còn sống hay đã chết. Cô nhớ rõ Massao đã vui sướng thế nào trong cuộc đấu hai đội. Cô nhớ đến nụ cười và dáng vẻ dễ mến của Massao.

- Sanae!

Tiếng gọi làm cô giật mình bừng tỉnh khỏi giấc mơ ban ngày. Cô ngẩng đầu lên và thấy tên tổ trưởng Heller đang đứng trước mặt.

- Có việc gì vậy, thưa ông Heller?

- Ngài Watkins muốn gặp cô ngay bây giờ! Nhanh lên!

- Vâng, Thưa ông!

Sanae bước vào phòng viên phụ trách quản lý nhân lực. Cô nghĩ, không biết ông ta gọi cô làm gì. Có một người thứ hai nữa ngồi trong phòng mà cô không biết là ai. Linh cảm thấy đó là một viên cảnh sát, cô lập tức cảnh giác:

Watkins nói:

- Cô Sanae! Đây là trung úy Brannigan. Ngài trung úy muốn hỏi cô một vài điều.

Watkins đứng dậy:

- Tôi muốn để ngài và cô Sanae trao đổi riêng với nhau.

- Xin cảm ơn!

Trung úy Brannigan nói. Ông quay lại nhìn Sanae:

- Xin mời cô ngồi!

Sanae ngồi xuống ghế và cố gắng che giấu nỗi lo lắng.

- Theo tôi được biết thì cô có kết bạn với Massao phải không?

- Không, thưa ông!

Giọng cô quả quyết, Matt Brannigan nhìn cô vẻ nghi ngại:

- Thật không! Cô và cậu ấy đã cùng làm việc với nhau, đúng không?

- Vâng, thưa ông!

- Và cô không trò chuyện gì với anh ấy trong khi làm việc à?

- Không!

Viên thanh tra cúi mình ghé sát cô:

- Nhưng hàng ngày cô cậu đều nói chuyện với nhau trong giờ nghỉ trưa, đúng không?

Ông ta đã biết! Vậy là ông ta đang dò la mình đây, Sanae bướng bỉnh:

- Tôi chẳng biết gì về anh ta cả.

- Cô Sanae ạ, tôi đến đây để giúp Massao. Tôi cho rằng anh ấy đang gặp nguy hiểm. Đúng thế!

“Vì ông đấy!” Sanae nghĩ.

- Cô có biết anh ấy ở đâu không?

Sanae nhìn viên thanh tra. Lần này thì cô nói rõ sự thật:

- Không thưa ông! Tôi hoàn toàn không biết.

Từ đầu đến giờ, Matt Brannigan vẫn luôn cảm thấy Sanae nói dối. Nhưng lúc này cô đã nói thật, điều đó làm ông bồn chồn không yên. Sanae là dấu vết duy nhất. Nếu cô không biết Massao ở đâu thì ông không còn chỗ nào bấu víu nữa. Teruo có nhiều khả năng tìm ra Massao trước khi cảnh sát tìm thấy anh ta. Và điều đó nghĩa là gì? Viên thanh tra không dám nghĩ tiếp nữa.

Ông phải tìm cách thuyết phục được cô gái tin rằng ông đang giúp Massao.

- Sanae! Cô đã giúp anh ấy trốn đi có đúng không?

- Không, thưa ông!

- Cô không nói đúng sự thật. Người phát lương đã ấn vào tay cô bức ảnh anh ấy và cô đã kéo anh ấy đi trước khi người ta phát hiện ra. Cô đã đưa anh ấy về nhà. Một thám tử tên là Sam Collins đã sục đến tìm và cô đã giúp anh ấy trốn thoát

Sanae mím chặt môi không nói gì. Brannigan dò xét cô một thoáng rồi hỏi:

- Cô có biết cậu Massao là ai không?

Cô gật đầu:

- Anh ấy là Massao Harada.

Viên thanh tra để cô tiếp tục bị lầm lẫn.

- Cô cũng biết vì sao anh ấy chạy trốn chứ?

- Vâng. Vì bố anh ấy muốn đưa anh ấy về Nhật Bản. Nhưng anh ấy không muốn.

“À! Thì ra đó là câu chuyện của Massao!” Trung úy Brannigan muốn nhanh chóng đi tới một quyết định. Ông không có chứng cứ để dự đoán chắc chắn. Nhưng ông biết rằng nếu ông nói ra dự đoán đó thì sẽ không sao thuyết phục được Sanae. Ông nói:

- Cô hãy nghe tôi nói đây. Tên thật của anh ấy là Massao Matsumoto. Hãng doanh nghiệp này mang tên cha anh. Anh ấy là con trai ông chủ.

- Cháu không tin điều ấy!

- Cô hãy nghe tôi nói hết đã. Cha của Massao đã bị giết hại. Massao đã thừa kế để chế công nghiệp Matsumoto.

Sanae quan sát ông với ánh mắt nghi ngờ, cô cố hiểu xem ông nói gì.

- Vấn đề là ở chỗ, nếu cậu ấy gặp bất hạnh thì chú anh ấy sẽ thừa kế sản nghiệp. Năm người đã bị giết. Tôi tin rằng ông chú của Massao sẽ tìm cách giết anh ấy.

- Ôi trời ơi!

Giờ đây Sanae đã hết mọi nghi ngờ. Cô tin ông. Ông không có lý do gì để bịa đặt một câu chuyện như vậy. Cô nhớ lại cái hôm lão Teruo Sato đến xưởng. Massao đã giấu mặt. Anh ấy đã hỏi: Họ đi rồi à? Cô nhớ lại Massao đã chạy trốn ở sân vận động bóng chày trước khi trận đấu kết thúc, cảnh sát đã lùng sục trên sân, cô nhớ lúc anh ẩn trốn ở nhà cô khi tên thám tử tư sục vào. Đúng! Đúng là có một cái điều đấy đáng ngờ.

Trung úy Brannigan nói tiếp:

- Chú anh ấy đã thuê cả một đội quân để truy tìm anh ấy. Massao không quen biết ai để nương tựa cả. Nếu chờ đến lúc cô tìm thấy anh ấy thì anh ấy đã chết rồi, Sanae ạ! Bọn người này chẳng từ một thủ đoạn nào đâu! Tôi cần phải tìm thấy anh ấy trước họ. Nhưng tôi không biết tìm anh ấy ở đâu. Tôi không biết anh ấy đi đâu. Hay là....

- Đi California.....

Sanae đưa tay bịt chặt lấy miệng. Cô thậm chí không nhận thấy rõ đã thốt ra điều gì.

- Ở đâu tại California?

Giọng nói bộc lộ sự nôn nóng làm Sanae nghi ngờ. Nếu ông ta chỉ nói một phần sự thật thôi thì sao? Nếu ông ta đứng về phía Teruo để tìm bắt Massao thì sao?

- Cháu không biết!

Sanae nói. Cô thấy vẻ thất vọng trên nét mặt viên thanh tra.

- Anh ấy không nói gì với cô ư? Anh ấy không nêu tên một người nào đó mà anh ấy định tìm đến ư?

- Có. Anh ấy có nhắc đến tên một người. Bạn anh ấy: Kunio Hidaka.

Sanae nhìn thẳng vào mặt viên thanh tra, giọng quả quyết:

- Không, anh ấy không nói đến tên ai cả.

Trung úy Brannigan thở dài.

- Tức quá. Dầu sao cũng rất cảm ơn cô.

Ông đứng dậy:

- Nếu cô nhớ lại được một điều gì đấy thì gọi điện cho tôi nhé.

Ông rút trong túi ra một tấm danh thiếp:

- Đây là số điện thoại của tôi.

Sanae cất tấm danh thiếp vào túi! Cô không nhìn nó. Cô không có ý định sẽ sử dụng nó.

11. Chương 11

Chúng ta đã đến Los Angeles! - Al thông báo.

- Massao không thể nào tin được rằng anh quả thực đã đến đích.

Chuyến đi thật kỳ thú và hấp dẫn. Đúng như cha anh đã nói: Nước Mỹ có năm mươi bang, mỗi bang là một lãnh địa độc lập. Massao đã nhìn thấy những hải cảng ở New York, những trang trại giàu có ở Indiana và Illinois, những đồng cỏ lớn ở California, đất trời xanh ngắt, vẻ đẹp muôn màu, hoa quả nhiều đến nỗi Massao chạnh lòng nhớ quê hương. Trong hai giờ xe chạy cuối cùng, các trang trại và đồng cỏ dần dần biến đi, nhường chỗ cho những mái nhà lô nhô và những công xưởng, rồi đến các thị trấn và vùng ngoại ô. Giờ thì họ đã nhìn thấy những ngôi nhà chọc trời ở Los Angeles.

Nhưng cũng không lớn như ở Manhattan, dấu sao Massao thấy chúng sạch sẽ và hiện đại hơn.

Lần đầu tiên kể từ khi rơi vào cơn ác mộng, Massao thấy được an toàn. Anh đã thoát được khỏi tay lão Teruo và cảnh sát ở New York và đã đến được California. Kunio Hidaka sẽ giúp anh. Nếu Hidaka biết toàn bộ câu chuyện, ông hiểu rõ sẽ phải làm gì.

Sau sáu ngày đi trên xe tải, anh đã hiểu rõ người lái xe Al và anh phụ lái. Anh được biết về vợ, con họ và hiểu được tâm tư của người công nhân giản dị, Massao nhận thấy rằng nếu họ là bạn thì sẽ rất tốt, nhưng nếu đẩy họ vào vị trí là kẻ thù thì sẽ rất nguy hiểm. Họ thường cười phá lên về mỗi khi Massao ngắc ngứ không phát âm rõ được những từ khó. Peter thường bảo:

- Anh phải sửa âm r.... của anh đi! mỗi khi anh nói r... r.... r.. nghe cứ như là l... l.... l.. ấy.

Massao hình dung nếu họ nói tiếng Nhật thì chắc cũng thể thôi, nhưng anh cũng cố gắng sửa âm. Có một điều anh chưa hiểu rõ là thái độ của những người bạn Mỹ đối với công đoàn. Họ là đoàn viên của tổ chức công đoàn nổi tiếng Teamster s Union. Al hành diện:

- Đây là tổ chức công đoàn mạnh nhất thế giới. Chỉ trong vòng hai mươi bốn giờ, chúng tớ có thể bắt cả đất nước.

- Nhưng tại sao các anh lại làm như vậy?

- Ô! Đây chỉ là một cách nói thôi. Các ông chỉ phải thoả mãn tất cả những gì chúng tớ muốn.

Massao tìm cách giải thích cho họ biết thái độ của người công dân ở Nhật Bản:

- Chúng tôi như sống trong một gia đình lớn. Người công nhân được chăm lo trong suốt cuộc đời. Anh ta biết rõ sẽ không bị sa thải. Sự yên ả của người chủ là sự yên ả của người công nhân. Công nhân tự hào vì công việc của mình.

- Dân tộc nào thờ phong tục ấy! - Peter bảo.

Câu chuyện đến đây là thì kết thúc.

Khi những ngôi nhà cao tầng ở City Los Angeles hiện ra trước mắt họ, Al bảo:

- Chúng ta đã đến nơi đúng kế hoạch.

Chiếc tàu hỏa chở hàng rời đường xa lộ vòng quanh phố San Pedro. Mấy phút sau, xe họ đã lăn bánh vào một sân chứa hàng khổng lồ. Al nhẹ nhàng hãm chiếc xe tải to kèn càng rồi tắt máy. Anh quay sang Massao:

- Thế nào, bây giờ thì chú tự giải quyết lấy mọi chuyện được rồi chứ?

- Vâng, xin cảm ơn ông. Bây giờ tôi tự giải quyết lấy được rồi.

- Đừng để bị tóm cổ nhé! - Peter nói.

Massao giật mình nhìn anh ta:

- Sao, đừng để bị tóm cổ là sao?

- Anh biết rồi đấy! Trở lại trường học ấy mà!

Massao đáp ứng:

- Ồ, ồ. Tôi sẽ chú ý!

Anh đã quên bém câu chuyện bịa kể cho hai người lái xe. Anh trèo xuống xe:

- Tôi rất cảm ơn hai ông! Tôi suốt cuộc đời đời ơn các ông!

Massao nghĩ đến điều ấy thật lòng hơn họ tưởng. Có lẽ họ đã cứu anh thoát chết. Massao muốn bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc. Anh nói:

- Nếu các ông có dịp đến thăm Tokyo, tôi sẽ rất vui lòng được tiếp đãi!

Hai người đàn ông mỉm cười trước ý nghĩ ngộ nghĩnh ấy. Anh chàng này lại muốn tiếp đãi họ ở Tokyo cơ đấy.

- Hay lắm! Chúng tớ ghi nhận đấy! Sẽ có lúc chúng tớ đến Tokyo. Chú ý giữ mình đấy nhé!

- Tôi sẽ hết sức cố gắng!

Massao hứa. Bây giờ thì chẳng còn gì khó khăn nữa. Anh đã tóm được mục tiêu.

Cách đó mười mét, một công nhân Nhật Bản đang chất những chiếc vô tuyến của hãng Matsumoto lên xe. Anh ta dừng tay quan sát Massao đang leo xuống khỏi chiếc xe tải. Anh ta nhìn chăm chăm hồi lâu rồi thò tay vào túi rút ra một tấm ảnh. Anh ta ngắm Massao một lần nữa để tin chắc không bị nhầm rồi vội băng qua sân đến một phòng điện thoại tự động.

Anh ta lựa số máy, rồi gọi vào ống nói:

- Tôi muốn nói chuyện trực tiếp với New York, với ngài Teruo Sato.....

Hollywood khác hẳn với sự tưởng tượng của Massao. Anh luôn nghĩ rằng thành phố này là đỉnh cao của vinh quang và sự rạng rỡ, là đất nước của John Wayne và Humphrey Bogart, của Janees Cagney, Gary Grant, Chaplie Chaplin..

Nhưng thực tế đã làm Massao thất vọng. Đây là thành phố của những ngôi sao điện ảnh nổi tiếng. Tên tuổi của Marilyn Monroe và Elizabeth Taylor, của Clint Eastwood và Bruce Lee đã ghi tạc vào những con đường, góc phố. Nhưng các đại lộ Hollywood lại luôn luôn bẩn thỉu và đầy bất trắc. Khắp nơi dầy dẫy các quán hàng, các tiệm ăn tồi tàn, trong giống ở như khu vực Ginza rẻ tiền ở Tokyo, Nhưng Massao nghĩ, ở đây ít nhất cũng không có ai truy tìm mình.

Anh đi tới một trạm điện thoại tự động, Một cô gái ngồi sau quầy. Massao hỏi:

- Xin lỗi cô, tôi muốn tìm một số điện thoại. Cô làm ơn hướng dẫn giúp.

- Anh gọi tổng đài 411.

À, hoá ra giống hệt như ở New York.

- Xin cảm ơn!

Massao bước vào buồng điện thoại quay số. Một giọng nói vang lên:

- Đây là tổng đài. Quý ngài muốn gọi đi đâu?

- Xin cảm ơn. Tôi muốn có số điện thoại của xưởng Matsumoto. Chắc chắn nó nằm ở phía bắc Hollywood.

- Xin ngài đọc rõ từng chữ cái một!

Massao đọc từng chữ cái của tên xưởng. Vài giây sau, anh đã có số điện thoại. Anh ấn vào máy rồi lại quay số mới.

Một giọng vui vẻ và lịch sự cất lên:

- Xin chào! Đây là doanh nghiệp Matsumoto.

Tim Massao đập nhanh:

- Tôi muốn nói chuyện với ngài Kunio Hidaka.

- Xin chờ một lát, tôi nói đây ngay.

Ngay sau đó, một giọng khác vang lên:

- Văn phòng ngài Hidaka đây!

Massao cuống quýt:

- Tôi xin nói chuyện với ngài Hidaka!

- Rất tiếc, ngài Hidaka không có trong thành phố. Tôi có thể giúp gì được không ạ?

Tim Massao như ngừng đập:

- Tôi.. tôi xin được nói chuyện trực tiếp với ngài Hidaka. Bao giờ ngài quay trở lại ạ?

- Khoảng thứ sáu tới!

- Ôi, còn những ba ngày nữa.

- Có thể cho tôi xin số máy riêng của ngài Hidaka được không ạ? Tôi có việc rất quan trọng.

- Rất tiếc! Tôi không được cho phép cho số điện thoại riêng. Ngài có nhắn gì không ạ?

- Không... Tôi... tôi sẽ gọi lại!

Massao rời bùng điện thoại lòng đầy thất vọng.

Còn phải chờ những ba ngày nữa! Anh căng thẳng tột độ, dường như phải chờ mất cả cuộc đời. Anh đã vui mừng biết bao vì tưởng sẽ được gặp ngay Hidaka, kể cho ông nghe tất cả mọi chuyện xảy ra và chấm dứt cơn ác mộng. Vậy mà bây giờ anh không thể làm gì được khác hơn là chờ đợi. Anh buộc mình phải kiên nhẫn. Ít nhất thì lúc này anh cũng đang ở nơi an toàn, ở Los Angeles. Teruo vẫn đang tìm anh ở New York. Có lẽ anh sẽ trú tạm ở một khách sạn nhỏ nào đấy và sẽ đi thăm các danh lam thắng cảnh của thành phố, cho tới lúc gặp được Hidaka.

Có hai nơi anh muốn tới thăm, đó là Disneyland và Trường quay lớn.

Cách nơi này ba ngàn dặm, tại New York. Teruo Sato nói vào máy điện thoại. Giọng hần lạnh lùng;

- Tôi vừa nhận được tin qua điện thoại báo rằng thằng nhóc ở Los Angeles. Cần bao nhiêu người theo dõi thì cứ thuê. Cần tập trung theo dõi ba địa điểm sau: các khách sạn nhỏ ở xa, Disneyland và Trường quay lớn!

Teruo lẽ ra có thể nêu thêm một địa chỉ thứ ba nữa, nhưng hần đã không nói. Hần muốn tự mình lo việc này. Ở California chỉ có một người Massao có thể tìm đến, đó là Kunio Hidaka.

Teruo sẽ là người đầu tiên đến đó!

Đến tối, Massao tìm thấy một khách sạn nhỏ ở Hollywood, trên một khu cạnh đại lộ Cahuenga, anh muốn nghỉ đêm ở đó.

Người gác cổng hỏi:

- Anh sẽ ở lại đây bao lâu?

- Một tuần.

Sáng hôm sau, Massao rời khách sạn từ sớm. Năm phút sau khi anh đi khỏi, hai thám tử từ bước vào tiền sảnh, đưa cho người gác cổng bức ảnh Massao và hỏi người khách trọ đêm qua có phải là người trong ảnh không?

- Đúng rồi! Không sai một ly! Nó tên là Massao nó định ở lại đây một tuần.

Hai viên thám tử nhìn nhau đặc ý.

- Chúng tôi sẽ chờ hân!

Chúng nói. Chúng ngồi lẫn vào phía sau tiền sảnh, ở đây nếu bước từ cổng vào sẽ không thể nhìn thấy chúng. Chúng sẽ phải chờ rất lâu. Massao không biết ngay rằng ở California anh cũng bị săn đuổi. Nhưng bản năng đã cứu thoát Massao. Anh không hề có ý định quay trở lại khách sạn này, Anh dự tính sẽ ngủ đêm ở các khách sạn khác nhau và sẽ không ai lần ra dấu vết.

Massao mua một vài chiếc quần lót, quần bò và một chiếc áo phông, một túi sách và một đôi bút tất, anh bỏ lại bộ quần áo cũ trong phòng thay quần áo của cửa hiệu, Anh đã có quá đủ đồ để thay rồi.

Anh ăn sáng trong một quán trên đại lộ Sunset và hỏi đường đến Disneyland. Còn những ba ngày nữa và Massao quyết định sử dụng thật hợp lý thời gian đó. Nằm ngủ vui trong khách sạn cũng chẳng được tích sự gì. Ba phút sau anh đã ngồi trong ô tô buýt đến Disneyland.

Hollywood làm Massao thất vọng, nhưng Disneyland thì thật tuyệt vời. Đó là một đất nước cổ tích rộng 30 ha, một thế giới hết sức kỳ ảo. Có tới gần 6000 nhân viên phục vụ trong cái hội chợ náo nhiệt quanh năm này và có đến 54 trò giải trí khác nhau. Massao không biết nên bắt đầu từ đâu. Anh mở đầu vòng thăm quan từ phố Main trên một chiếc xe ngựa đi xuyên phố. Đây là một thế giới cổ đã tồn tại cách đây hơn một trăm năm. Anh đến vùng rừng nhiệt đới Satari nơi có những đàn cá sấu đuổi theo đớp thuyền, và trèo lên ngôi nhà “Gia Đình Thụy Sĩ” trên các cành cây.

Ở New Orleans Square Massao vào xem lâu đài nửa đêm và kinh ngạc trước những trò kinh dị được trình bày một cách tuyệt khéo.

Rồi đến Fantasy Land, Massao đi trên xe trượt tuyết từ Matterhorn, ngồi trên thuyền máy bay băng băng trên hồ rồi dạo qua thế giới nhỏ huyền ảo. Sau đó, anh đi đồ bay vào đất nước tương lai rồi làm một chuyến du lịch bằng tàu ngầm dưới hồ.

Khi công viên giải trí đóng cửa, Massao đã mệt lử. Anh đành bỏ qua đất nước gấu và đất nước phân tuyến, nhưng một ngày kia, anh sẽ quay lại.

Massao hoàn toàn không biết rằng anh đã gặp may như thế nào vì trong công viên Disneyland đã có hàng tá thám tử truy lùng anh, chỉ nhờ biển người mệnh mông mà anh đã tình cờ thoát khỏi những cặp mắt cú vọ của chúng.

Ngày mai, - Massao nghĩ, - Ta sẽ làm một chuyến du chơi qua Trường quay lớn. Nhưng anh đã không gặp may cho lắm.

Quay trở lại Hollywood bằng ô tô buýt, Massao tìm được một khách sạn nhỏ nằm không xa Sunset. Suốt cả buổi chiều trong Disneyland, anh đã ăn quà thoải thích: thịt nướng nóng, ngô rang và kem. Nhưng bây giờ anh lại thấy đói mềm. Anh tìm vào một quán bia Đức. Ở đây có lẽ chẳng có ai săn lùng anh.

Phía bên kia đường Sunset là tiệm nhảy Whisky - A - Go - Go. Massao bước vào. Thật giống như cửa vào địa ngục. ánh đèn chớp lập lòe qua gian phòng, một điệu trống nhảy dội đình tai nhức óc. Trên nền sân khấu, hai cô gái ăn mặc nửa kín nửa hở đang chờn vờn lửa lướt. Hàng tá cặp nhảy dập dìu trên sàn trong điệu nhảy mới nhất.

Một cô gái Nhật Bản ăn mặc diêm dúa, gật đầu chào Massao:

- Anh có biết nhảy không?

Massao định trả lời “có”, nhưng có hai điều làm anh lưỡng lự. Một là anh thích đến một tiệm disco, ở đó có lẽ Teruo không biết. Thứ hai, có thể cô gái này cũng là một tên gián điệp đang theo dõi anh., Vì vậy, anh lễ phép nói:

- Không ạ. Cảm ơn cô, tôi đang định ra về.

Anh đi tiếp một đoạn đường cho đến khi tin chắc rằng không có cái đuôi nào theo sau mới rẽ về khách sạn.

Mệt rồi, anh lên giường ngủ nhưng không sao nhắm mắt được. Còn hai ngày nữa Hidaka mới về. Sáng sớm mai mình sẽ gọi điện lại lần nữa, Massao nghĩ. Có thể trong lúc đó người ta sẽ báo cho ông biết tin về mình. Anh nghĩ đến Al và Peter, đến chuyến đi dài xuyên Hợp Chúng Quốc.

Massao nghĩ đến Matterhorn và chuyến du lịch trong tàu ngầm dưới hồ.

Massao nghĩ đến cô gái Nhật Bản trong tiệm nhảy. Phải chăng cô ta là một người trong bọn chúng?

Massao nghĩ đến Sanae. Anh không sao ngủ được.

Sanae không thể nào chợp mắt. Cô nằm trong bóng tối dày đặc, mắt mở chong chong. Cuối cùng, không thể chịu được nữa, cô vùng dậy khoác áo đi xuống bếp. Cô đi thật nhẹ chân để cha mẹ cô khỏi thức giấc. Cô pha một tách cà phê rồi ngồi vào bàn nhấp từng ngụm nhỏ. Cô nghĩ xem phải làm gì. Hồi chiều khắp công xưởng đồn đại bao nhiêu tin tức quái lạ. Người đàn ông làm việc bên cạnh cô bỗng hỏi:

- Này, cô có biết không, cái anh thanh niên làm ở đây hôm nọ hình như là Massao Matsumoto đấy. Tôi nghe nói ông Sato sẽ là người chủ mới của công ty.

Sanae kinh hoàng. Vậy là viên cảnh sát đã nói đúng sự thật. Và nếu điều này đúng, thì tất cả những điều khác ông ta nói cũng là đúng sự thật. Massao đang gặp nguy hiểm, Massao sẽ bị giết hại nếu lão chú bắt được anh ấy trước khi cảnh sát tìm ra. Và cô đã có lỗi trong việc này. Nhưng nếu đó lại chỉ là một thủ thuật thì sao. Biết đâu trung úy Matt Brannigan có ý đồ muốn tìm bắt Massao để đưa vào tù vì tội giết người.

Sanae nhìn chăm chăm vào máy điện thoại không biết phải làm gì. Cô chỉ biết có một điều là cuộc sống của một người mà cô yêu mến đang nằm trong tay cô. Cô quan sát tấm danh thiếp mà người thám tử đã đưa. “Nếu cô nhớ lại được một điều gì thì gọi điện cho tôi nhé”. Đã hai lần cô định nhấc ống nghe máy điện thoại, rồi hai lần cô lại rụt tay lại. Cô không dám phạm sai lầm. Ai là bạn của Massao và ai là kẻ thù của anh?

Sáng hôm sau, Massao rời khách sạn đến một trạm điện thoại tự động. Trong hành lang khách sạn cũng có máy điện thoại như có thể bị nghe trộm. Anh quay số điện hăng công nghiệp Matsumoto và gặp ngay văn phòng của Kunio Hidaka.

Massao nói:

- Hôm qua, tôi đã gọi điện. Tôi rất cần gặp ngài Hidaka. Tôi hy vọng ông có thể về sớm hơn chẳng?

Cô nữ thư ký trả lời:

- Rất tiếc, thưa ngài. Đến mai ông Hidaka mới về.

Lại mất một ngày nữa!

- Ngài có muốn nhắn gì không ạ?

- Không, cảm ơn. Mai tôi sẽ gọi lại.

Bây giờ anh lại phải tìm cách lẩn trốn thêm một ngày nữa. Hai mươi bốn giờ nữa tất cả sẽ song xuôi.

Anh sẽ đi dạo quanh Trường quay lớn. Ở đó anh có thể lẩn vào đám đông dày đặc.

Họ đang chờ các chuyến tàu Glamour - Tram. Hàng trăm khách du lịch từ khắp nơi trên thế giới, tất cả đều muốn mục kích Trường Quay lớn. Nào là người Đức, người Italia, người Pháp, nhưng Nhật và người Thụy Điển. Tất cả mọi người chuyện trò hăng say bằng tiếng mẹ đẻ.

Massao đứng giữa đám người và cảm thấy an toàn.

Một nữ hướng dẫn viên cất tiếng:

- Quý vị hãy sẵn sàng! Xin quý vị lên tàu Glamour - Tram gồm ba toa màu da cam có vạch trắng được nối liền nhau. Chúng có người chiếc nóc Baldachin, con hai bên thì để trống. Tàu vừa dừng lại, Massao bước

lên tìm chỗ ngồi. Anh bí mật dò xét các hành khách, nhưng không ai đáng nghi ngờ. Tàu chuyển bánh và cô hướng dẫn viên, một cô gái trẻ cực kỳ hấp dẫn, bắt đầu thuyết minh:

- Nồng nhiệt đón chào quý vị đến thăm trường quay lớn. Cho đến hôm nay, chúng tôi đã có 26 triệu người tham quan, chúng tôi rất vui mừng được đón tiếp các quý vị. Trường quay lớn được khai trương vào năm 1915, khi Carl Laemmle....

Massao không nghe tiếp nữa. Anh đang mãi quan sát cảnh tượng kỳ lạ diễn ra phía bên ngoài. Anh thấy các diễn viên trong trang phục kỳ sỹ đang cưỡi ngựa vào, các cô gái mặc Bikini, còn đàn ông mặc quần áo cao bồi. Đường tàu vòng quanh một miền gồm toàn những căn nhà địa chủ cổ theo phong cách miền Nam. Mặt trước của các ngôi nhà vô cùng lộng lẫy nhưng khi tàu đi vòng đến góc rẽ thì Massao thấy đó chỉ là những mặt tiền cùng ban công làm toàn bằng những mảnh gỗ mỏng.

Tàu leo lên một chiếc cầu gỗ. Khi tàu tới giữa cầu, chiếc cầu bỗng sụp xuống và co gập vào. Tuy nhiên tàu đã cập bến bên kia một cách an toàn, và chiếc cầu lại tự giương lên quay trở lại hình dáng ban đầu.

Họ đi qua một cái hồ êm ả có một làng nổi ở phía bên kia. Cô hướng dẫn viên giải thích:

- Đây là làng Amity.

Cô chỉ về phía giữa hồ:

- Xin quý vị chú ý!

Tất cả các ánh mắt đổ dồn vào một vật đang tiến đến gần con tàu.

- Đó là cá mập trắng!

Cô hướng dẫn viên thốt lên về sợ hãi, khi con cá mập giả quẫy tung nước bên cạnh đường tàu. Rồi nó lại lặn xuống và tấn công một người đánh cá giả trên một chiếc thuyền. Massao đã xem phim Cá mập trắng, anh bật cười trước trò trình diễn lý thú.

Bây giờ họ lại tiến đến một cái hồ khác. Tàu lướt nhanh chạm cả vào nước. Hành khách dần dần thấy kinh hoàng. Cô hướng dẫn viên nói:

- Đây là Hồng Hải, chúng ta sẽ đi xuyên qua lòng biển.

Khi tàu rầm rầm tiến vào hai bờ dốc, nước bỗng toé sang hai bên như nhờ một sức mạnh thần kỳ.

- Đây là một tác phẩm diệu kỳ bằng điện tử, bởi nước được hút ra khỏi một cái hồ dài hai trăm mét, rộng năm mươi mét mà sâu hai mét bằng một kênh áp suất ngầm. Nhưng với tàu Glamour - Tram chúng ta đi qua Hồng Hải dễ chịu hơn nhiều so với thời cổ.

Vào buổi trưa, Massao xem những chú lùn chạy ủa ra từ những ngôi nhà đang cháy; rồi anh sa vào cuộc chiến tranh giữa các vì sao, các rô bốt dùng súng la de bắn vào anh và các hành khách cùng đi, anh gần như bị chôn vùi dưới những dòng thác lửa; rồi anh thăm phòng trang phục của Robert Wagners. Nhưng rồi trong Visitor Entertainment Center bắt đầu có sự cố. Trong lúc đang mê mẩn vô vàn các sinh vật, những con chim kỳ lạ, con chuột chạy lú lú khắp nơi. Massao bỗng cảm thấy bị theo dõi. Anh bất ngờ quay lại và bắt gặp một người đàn ông đứng bên cửa ra vào nhìn anh chằm chặp. Những ngày qua, Massao đã rèn luyện được một khả năng nhạy bén phát hiện mối hiểm nguy. Anh biết ngay đó là một tên thám tử. Con có hai người nữa đứng bên cạnh hắn. Khi tên này ra hiệu, hai tên kia liền tiến ra chặn hai lối ra vào khác. Tên thám tử rẽ đám đông tiến vào chỗ Massao. Không còn lối thoát nữa rồi.

Massao rảo bước theo hướng ngược lại, tiến đến bực sân khấu. Xa xa ở phía sau, tên thám tử đang xô lẫn mọi người để theo kịp anh. Massao nhảy vọt lên bực sân khấu. Một người dạy thú la lên:

- Này, anh lạc đường rồi đấy. Đây là....

- Xin lỗi ngài!

Massao vội nói, anh đã lẩn vào sân khấu và rơi vào một rừng đạo cụ sân khấu cùng với những chuông sắt nhót đầy thú vật. Anh lao theo những hành lang dài và cuối cùng, qua một chiếc cổng, anh ra tới ngoài

đường tràn đầy ánh nắng. Ngóang nhìn lại thấy tên thám tử cũng vừa nhảy ra khỏi cửa. Bây giờ hắn đã nhìn thấy anh:

- Đứng lại!

Hắn thét lên.

Massao bắt đầu bỏ chạy. Anh vòng qua một góc đường và suýt va phải một con lạc đà. Người quản lý lạc đà hét lên:

- Đồ khỉ, mày chạy đi đâu thế hả?

Phía trước là một toà nhà bê tông với một ngôi sao màu đỏ sáng loè. Massao giật tung cửa, trước mặt anh là một cánh cửa khác. Anh đẩy bật ra chạy theo một sân khấu rộng mênh mông. Không xa phía trước có một đám đông đang tụ tập, Massao lẩn vào giữa họ. Ngay bên cạnh là một bà già. Đột nhiên, một gã đàn ông ăn mặc bảnh bệ giật chiếc túi trên tay bà ta và bỏ chạy. Bà già rú lên:

- Ăn cắp, ăn cắp, bắt lấy nó!

Chẳng kịp suy nghĩ, Massao thúc luôn đầu gối vào tên ăn cắp và kéo hắn ngã lăn quay xuống đất. Gã đàn ông trở mắt nhìn anh và kêu lên:

- Mày làm cái trò gì thế hả? Làm gì có tình tiết này trong kịch bản?

Một giọng giận dữ quát lên:

- Dừng lại!

Massao quay lại bắt gặp ngay một máy quay phim. Ông đạo diễn rống lên:

- Lôi cổ thằng khỉ này đi. Quay lại từ đầu!

Massao hốt hoảng chạy khỏi trường quay. Đoạn đường giữa các sân quay phim đầy người, những Massao không cảm thấy an toàn. Bọn chúng đã biết anh ở đây. Đúng lúc ấy, anh nhìn thấy tên thám tử xuất hiện ở góc đường. Nhanh như chớp Massao trốn vào một toà nhà lớn trong như một nhà kho. Anh lại rơi vào một nhà bảo tàng khủng khiếp, đạo cụ sân khấu và các đồ lễ khác chất đầy tới tận nóc nhà. Nào là những gươm đao cổ, nào là súng la de hiện đại, xe cứu hoả và đủ các loại xe pháo khác. Lại còn vô số những đồ gỗ và những bộ trang phục từ tất cả các niên đại. Massao lẩn sâu vào bóng tối và đóng tai nghe. Tim anh đập như trống làng. Anh nghe thấy chân người bước vào cửa, rồi tiếng chân bước xa dần. Có lẽ tên thám tử đi tìm người hỗ trợ.

Phải ra khỏi đây ngay, Massao nghĩ. Nhưng bằng cách nào? Chỉ trong vài phút nữa chúng sẽ chặn được tất cả các cửa ra vào trường quay. Chúng đã nhốt chặt anh ở đây. Chúng sẽ tóm cổ anh nếu anh tìm cách trốn. Không thể thế được! Anh đã hẹn gặp với Kunio Hidaka rồi!

Tất cả các cửa ra vào trường quay bị canh gác nghiêm ngặt. Các thám tử được trang bị ảnh Massao kiểm tra tất cả mọi vị khách rời khỏi trường quay. Lúc này đã là buổi trưa, các diễn viên đang đổ ra đường tới các tiệm ăn nằm xung quanh Trường quay lớn. Tên thám tử đầu tiên phát hiện ra Massao kinh ngạc trước không biết bao nhiêu trang phục biểu diễn. Nào là các hoàng tử Ấn độ trong các bộ đồ lông lầy có những nô lệ theo sau, rồi đến một người khổng lồ và một người tí hon; một nhà quý tộc thời cổ và mọi vai hề mặt trát đầy son phấn. Tên thám tử không chú ý đến gã hề đang đi qua cửa. Hắn còn đang mãi miết ngóang theo Massao.

Trong một buồng vệ sinh công cộng, Massao trút bỏ bộ trang phục hề và rửa hết lớp son phấn trên mặt. Giờ đây, anh biết rõ người của lão Teruo đã có mặt ở khắp nơi và lùng kiếm anh. Anh phải tìm một khách sạn khác và nằm im ở đó cho đến sáng hôm sau, cho đến khi anh gọi được điện cho Kunio Hidaka. Có lẽ chúng sẽ tìm anh ở ngoại ô Hollywood, vì vậy, Massao đáp xe buýt đến Glendale và ẩn vào một khách sạn nhỏ ở đó. Anh không thể chờ đợi được buổi sáng hôm sau.

12. Chương 12

Teruo Sato không rối trí lắm về việc Massao lại thoát khỏi tay bọn thám tử tư của hắn. Trong cuộc chơi cờ, vấn đề không phải ở nước chiếu tướng, mà là ở nước chiếu bí.

Và cái ngày này sẽ là ngày chiếu bí. Thằng cháu hắn khôn ranh thật, nhưng chưa khôn đủ. Nó hy vọng Kunio Hidaka sẽ cứu nó, vì ngoài ông ta ra nó không còn trông cậy vào ai được nữa. Nhưng Kunio Hidaka trước sau cũng chỉ là một người làm công, ông ta sẽ phải tuân lệnh chủ và người chủ đó là Teruo Sato.

Teruo định dùng miếng mồi Hidaka để nhử Massao vào bẫy.

Đến Los Angeles, Teruo được tin Hidaka đã đi công cán vắng. Hắn ra lệnh cho cô thư ký của Hidaka:

- Cô gọi ông ta đến nói chuyện điện thoại với tôi.
- Vâng, thưa ngài Sato.

Teruo ngồi đợi trong văn phòng riêng của Hidaka, hắn rút một điếu xì gà đựng trong chiếc hộp để trên bàn. Cô thư ký thông báo:

- Thưa ngài, ngài Hidaka đang đợi bên máy dện thoại.

Teruo nhắc ống nghe:

- Hidaka phải không?
- Chào ngài Sato. Tôi hoàn toàn không biết ngài đã đến California, nếu không tôi đã đích thân đến chào ngài. Tôi...
- Anh đang ở đâu đấy?
- Ở Arizona, tôi đang xem xét một vùng đất để xây dựng công xưởng mới. Đây là một...
- Trong bao lâu anh có thể quay trở về Los Angeles?
- Tôi định quay trở về vào thứ sáu, tức là ngày mai, nhưng công việc của tôi ở đây lại chưa xong. Tôi dự định quay trở lại vào thứ hai tới.
- Không! Ngay ngày mai anh phải có mặt ở đây!
- Vâng! Thưa ngài Sato!
- Tôi sẽ cho một chiếc Jet của hãng đến đón anh!
- Xin cảm ơn ngài!

Im lặng một lát rồi Kunio Hidaka nói:

- Tôi vô cùng đau xót trước cái chết của ngài Matsumoto.

Teruo trả lời:

- Phải. Một tin buồn cho tất cả chúng ta. Ông ta là một người thật là đáng kính.
- Vâng, đúng thế, và là một người bạn tốt. Tôi không bao giờ quên ông ấy. Massao có ở chỗ ngài không ạ?
- Nó sẽ đến. Thôi, mai chúng ta gặp nhau nhé!

Teruo đặt ống nghe rồi ngả người trên ghế! Hắn thấy hài lòng, hắn đang đi nước chiếu bí!

Kunio Hidaka là một người chín chắn. Đã xảy ra nhiều sự kiện làm ông khó hiểu. Ông rất quý ông bà Matsumoto và rất đau buồn trước cái chết của họ. Massao gần như là con trai ông, vậy mà ông đã nghe được nhiều tin đáng lo ngại về anh. Có một điều gì đó không ổn. Trước hết là cú điện thoại của Teruo Sato ra lệnh cho ông quay trở lại Los Angeles, rồi lại đến một cú điện thoại nữa còn khó hiểu hơn. Có những dấu hiệu khiến ông không hiểu nổi, và chúng báo trước những điều bất ổn.

Ông đã hứa quay trở về, ông cảm thấy có điều gì u ám, nặng nề.

Đúng chín giờ sáng hôm sau, Massao gọi điện thoại từ phòng anh ở khách sạn. Anh bất chấp cả việc có thể bị nghe trộm. Bây giờ thì đã quá muộn để lo việc này. Giờ đây anh hoàn toàn giao phó tính mạng cho Kunio Hidaka. Không còn nơi nào cho anh ẩn náu nữa. Massao quay số, ngay sau đó anh nghe thấy giọng cô thư ký của ngài Hidaka:

- Văn phòng ngài Hidaka đây.
- Tôi đã gọi điện đến nhiều lần rồi. Ngài Hidaka có ở đây không ạ?
- Xin ngài cho biết quý danh?
- Hãy nói với ngài Hidaka tôi là Massao!
- Xin ngài chờ một tí.

Rồi giọng Hidaka vang lên trong ống nghe:

- Massao con!

Một niềm sung sướng tràn ngập tim Massao. Ôi! Cuối cùng đã gặp được Hidaka.

- Bác Hidaka, ôi, bác Hidaka! Có một việc rất quan trọng cháu cần nói với bác ngay. Chúng ta có thể gặp nhau ở đâu đó được chẳng?

Kunio trả lời:

- Tất nhiên! Đến văn phòng bác nhé!

Massao lưỡng lự. Anh dự định nói chuyện với bác Hidaka ở một nơi nào khác cơ. Có lẽ công xưởng đã bị canh phòng. Anh cần hết sức thận trọng. Anh biết rõ, nếu bây giờ anh phạm sai lầm thì tất cả sẽ chấm hết. Anh thận trọng hỏi:

- Bác đã nói chuyện với chú Teruo của cháu chưa ạ?
- Chưa!

Massao lấy làm ngạc nhiên. Anh tưởng rằng Teruo phải liên lạc với bác Hidaka rồi chứ. Nhưng Massao tin bác Hidaka. Anh đặt tính mạng mình vào tay bác.

- Hay quá. Cháu sẽ đến văn phòng bác ngay bây giờ. Cháu muốn được nói với bác càng nhanh càng tốt.
- Ừ! Đến ngay đi!

Kunio Hidaka từ từ đặt ống nghe xuống máy và đưa mắt nhìn Teruo Sato. Teruo nói:

- Anh khá lắm! Bây giờ anh hãy quay trở lại Azirona và lo liệu nốt công việc ở đây. Tôi sẽ lo chuyện Massao!
- Thưa ngài, anh ấy có chuyện gì đó rất muốn nói với tôi. Anh ấy...
- Tôi đã nói với anh rồi! Hidaka! Thời gian gần đây Massao có rất nhiều khó khăn. Cái chết của cha mẹ nó làm nó quẩn trí. Anh cứ để tôi lo liệu cho nó!
- Vâng! Thưa ngài!

Kunio Hidaka cúi chào và rời khỏi văn phòng.

Teruo dặn dò cô thư ký rồi ung dung ngồi chờ. Tất cả đã được chuẩn bị để đón Massao. Lần này thì không thể có một sai sót nào.

Massao ngồi trong phòng khách sạn, cạnh máy điện thoại. Anh suy nghĩ mông lung. Lẽ ra anh nên hẹn gặp bác Hidaka ở một nơi nào khác thì hơn. Trong văn phòng của bác Hidaka, anh đơn thương độc mã. Anh nhớ rõ người ta đã phân phát ảnh anh khắp phân xưởng New York như thế nào. Chắc chắn Teruo đã phân phát ảnh anh đi khắp các công xưởng Matsumoto. Vậy mà không thấy bác Hidaka nói gì cả. Massao nghĩ, sao mọi việc lại có vẻ thuận lợi thế nhỉ? Có lẽ vì mình đã lẫn trốn quá lâu rồi. Thật khó mà tin được cuối cùng lại có thể chấm dứt cơn ác mộng này.

Dẫu sao anh cũng không còn con đường nào khác. Kunio Hidaka là nguồn hy vọng cuối cùng của anh. Có lúc Massao đã định gọi điện lại cho bác Hidaka và hẹn gặp bác ở một địa điểm khác. Nhưng rồi anh lại nghĩ: không mình phải tin bác ấy!

Massao rời khách sạn đến gặp Kunio. Anh đi ô tô buýt đến phía bắc Hollywood và xuống xe cách xưởng máy ba dãy nhà. Anh đi thông thả, luôn luôn quan sát mọi người xung quanh và đề phòng mọi bất trắc. Tất cả có vẻ bình thường. Hình như chẳng có ai để ý đến anh. Có lẽ anh đã quá cẩn trọng. Lúc này, anh đã đứng trước toàn nhà trắng khổng lồ của xưởng máy. Một tấm biển đầy tự hào trên nóc nhà: Hãng công nghiệp Matsumoto. Dòng người tấp nập ra vào công xưởng. Massao rẽ sang đường và tiến đến phía công xưởng. Gần tới nơi, chợt một giọng nói đang gọi vang lên phía sau anh:

- Đứng lại! Không được động đây!

Rồi một bàn tay cứng như sắt siết chặt lấy anh. Ba mươi phút sau, Massao bước vào phòng chờ của Kunio Hidaka. Anh nói với cô thư ký:

- Tôi là Massao Matsumoto! Tôi đã hẹn gặp ngài Hidaka.

Anh tự hào khi cất tiếng nêu tên thật của mình.

Đã được dẫn trước, cô thư ký nói:

- Ngài Hidaka đang chờ anh. Xin mời anh vào phòng!

- Cảm ơn cô!

Massao hít mạnh một hơi rồi đẩy cánh cửa bước vào phòng. Anh đứng sững như trời trồng khi thấy người đứng trước mặt.

Teruo Sato cất tiếng:

- Mừng mày đã tới! Tao đang chờ mày đây, Massao!

Massao đứng khựng lại. Bên cạnh Teruo là hai tên lực lưỡng, cao lớn đang lăm lăm chờ lệnh. Teruo quay lại bảo chúng:

- Các anh ra ngoài chờ! Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu cháu này một chút.

Hai người đàn ông đi ra và khoá trái cửa lại. Teruo khoan khoái đứng quan sát người cháu. Mắt hần lóe lên niềm vui mừng:

- Bất ngờ quá phải không?

- Ngài... ngài Hidaka đâu ạ...?

- Rất tiếc ông ấy phải đi công cán rồi. Mà chúng ta cũng chẳng cần đến ông ta. Chúng ta có thể nói chuyện với nhau cơ mà.

- Tôi không có gì để nói với ông cả!

- À! Mày không có à, thằng cháu quý hoá của tao! Mày đã gây cho tao bao nhiêu trở ngại rồi đấy. Mày đã làm nhục cả gia đình này!

Massao cứng cổ:

- Nếu như có kẻ nào đã làm nhục gia đình, kẻ đó chính là ông. Ông là một tên ăn cắp. Ông đã âm mưu chiếm đoạt hãng doanh nghiệp của cha tôi.

- Hãng này là của tao, của tao! Người ta không thể ăn cắp cái của chính mình!

- Ông sẽ làm gì tôi bây giờ?

- Tao sẽ làm giống như với cha mày! Cha mày là thằng ăn cắp. Không có tao thì không thể có cái hãng này được. Cha mày không bao giờ biết đến công của tao. Không bao giờ.

Teruo rút lên vì giận dữ:

- Cha mày chỉ coi tao là một thằng em rể khốn khổ, quảng cho tao cục xương chẳng ai thèm nhá. Nào, bây giờ thì cha mày chết tắc cổ vì cục xương ấy rồi đấy! Cha mày phải để lại xưởng doanh nghiệp này cho tao, tao mới là người xứng đáng được hưởng!

Hắn run lên vì tức tối, rồi hắn bỗng chợt nhận thấy điều đó.

Với một cố gắng điên dại, hắn dần dần lấy lại tự chủ:

- Cái gì đã qua là đã qua. Bây giờ tao phải nghĩ đến tương lai. Mày cản trở tao, Massao ạ. Mày phải bị loại trừ. Nếu mày biết điều, tao sẽ lo cho mày một cái chết êm dịu - Một tai nạn chớp nhoáng chẳng hạn!

Massao vẫn đứng im nhìn hắn. Anh không nói một lời. Teruo bước tới cửa giật tung hai cánh. Hắn không rời mắt khỏi Massao:

- Thôi đủ rồi, mang nó đi!

Hắn ra lệnh.

Trung úy Brannigan bước vào:

- Xin chào ngài, ngài Sato!

Teruo ngạc nhiên nhìn xung quanh. Trước mặt hắn, thay cho hai tên giết người mà hắn đã chuẩn bị là viên trung úy. Hắn lại càng kinh ngạc hơn nữa khi thấy đằng sau viên trung úy là Kunio Hidaka và hai cảnh sát mặc sắc phục.

- Thế... thế này là thế nào?

Teruo hốt hoảng hỏi:

- Sao anh vẫn còn ở đây, Hidaka?

Hidaka trả lời:

- Ngài trung úy Brannigan đã yêu cầu tôi ở lại!

Teruo trợn mắt nhìn viên cảnh sát:

- Sao anh lại dám xông vào công xưởng riêng của tôi?

Hắn thét lên vì giận dữ.

Trung úy Brannigan điềm tĩnh:

- Tôi cũng đang định nói với ông về điều ấy đấy. Đây hoàn toàn không phải là công xưởng riêng của ông. Theo bản di chúc mà tôi được đọc thì nó thuộc về người cháu của ông!

Teruo hoang mang:

- Tôi... ờ... ờ... tất nhiên. Nhưng thằng bé đã bị loạn trí. Ngoài ra ông cũng biết rồi đấy, nó đã giết chết một người.

Trung úy Brannigan lạnh lùng:

- Không, tôi không biết. Chỉ có ông đã kể cho tôi về việc đó thôi.

- Thôi đủ rồi đấy! Thằng cháu tôi cần được điều trị ngay. Tôi sẽ lo tìm bác sĩ cho nó. Còn bây giờ tôi đề nghị các anh ra khỏi phòng tôi ngay!

Không ai nhúc nhích. Trung úy Brannigan lên tiếng:

- Ông đã kết thúc màn kịch rồi chứ?

- Kết thúc...? Anh nói cái gì thế?

- Tôi mang lệnh đến bắt ông đấy!

Teruo nhìn Brannigan như không thể tin vào tai mình:

- Cái gì? Lệnh bắt giữ à? Bắt tôi? Anh điên rồi đấy? Lệnh bắt vì lý do gì?

- Vì tội giết bốn mạng người. Vì âm mưu giết người.

Teruo phát sốt lên vì căng thẳng, hắn cố gắng xem điều gì đã xảy ra:

- Thật nực cười! Anh đã phạm một sai lầm ghê gớm đấy!

Viên thanh tra tự chữa lại:

- Không! Chính ông mới sai lầm! Tôi đã nói chuyện với Tadao Watanabe. Ông ta cho tôi biết rằng ông đã biết nội dung bản di chúc ngay từ đầu. Ông đã hy vọng ngài Matsumoto để lại cho ông một nửa hãng doanh nghiệp. Khi ông biết rằng ngài Matsumoto không có ý định đó, ông quyết định chiếm toàn bộ hãng. Vì vậy, ông đã bố trí vụ tai nạn máy bay. Rồi ông tìm cách loại bỏ vật cản cuối cùng, đó là Massao!

- Anh... anh điên rồi à?

- Sáng hôm nay ngài Hidaka đã thông báo cho chúng tôi biết âm mưu của ông định nhử Massao vào một cuộc hẹn gặp không bao giờ có. Tôi đã chờ ở phía ngoài xưởng máy cho đến khi Massao đến. Sau đó, tôi và Massao đã trao đổi với nhau khá lâu về mọi việc.

Teruo Sato đã lấy lại được tự chủ. Mặc cho chúng muốn nghi ngờ gì thì nghi ngờ. Bọn gốc này làm gì có bằng chứng. Mà Teruo thì lại quá xảo quyệt. Hắn dần giọng:

- Dù sao thì các anh cũng không thể tin vào một thằng choai choai bị bệnh tâm thần được. Các anh cũng chẳng có bằng chứng nào cả.

- Ông nhầm rồi!

Massao chợt lên tiếng. Anh thò tay vào túi rút ra một máy ghi âm nhỏ. Anh ấn nút, giọng Teruo Sato tự kết án:

“... Mày phải bị loại trừ. Nếu mày biết điều, tao sẽ lo cho mày một cái chết êm dịu - Một tai nạn chớp nhoáng...!”.

Massao tắt máy ghi âm. Một sự im lặng chết chóc bao trùm căn phòng. Mọi người đổ dồn ánh mắt vào Teruo Sato. Hắn cố gắng cất tiếng:

- Tôi... Tôi...!

Nhưng hắn chẳng biết nói gì nữa. Chiếc máy ghi âm đã nói tất cả rồi.

Trung úy Brannigan quay sang hai viên cảnh sát:

- Tôi sẽ đề nghị đưa hắn về New York.

Họ im lặng nhìn Teruo bị đưa ra khỏi phòng. Massao hỏi:

- Người ta sẽ làm gì hắn?

Giọng nói của chính hắn sẽ kết tội hắn. Chúng ta nghe quá rõ.

Massao nói giọng pha chút tự hào:

- Tất nhiên rồi. Chiếc máy ghi âm là sản phẩm của hãng Matsumoto cơ mà.

Sau đó một lát, ba người đàn ông ngồi uống trà trong phòng ăn riêng của Kunio Hidaka.

Massao nhìn trung úy Brannigan:

- Cháu không biết làm gì để trả ơn bác đã giúp cháu. Có lẽ một ngày nào đó mới bác cùng bác gái sang Nhật Bản thăm đất nước cháu.

Trung úy Brannigan mỉm cười:

- Tôi rất vui mừng được sang Nhật Bản thăm các bạn.

Ông chợt nghĩ đến việc suýt nữa ông đã để anh thanh niên mất mạng. Ông trầm tư:

- Ồ! Vâng. Tôi sẽ rất vui.

Hidaka hỏi:

- Kế hoạch tiếp tới của cháu thế nào, Massao?

- Cháu muốn mang di hài cha mẹ cháu về nước và chôn cất thật chu đáo.

Hidaka gật đầu:

- Bác sẽ lo ngay việc này. Sẽ mang ngay di hài cha mẹ cháu từ New York về đây. Còn việc gì cần bác giúp nữa không?

Massao suy nghĩ giây lát:

- Vâng. Có một cô gái tên là Sanae Doi làm việc ở xưởng ta tại New York. Cháu muốn cô ấy nhận được một khoản học bổng và được đi học ở trường đại học.

Kunio Hidaka ghi vào một cuốn sổ:

- Việc này coi như xong!

- Còn một tên tổ trưởng ở công xưởng ấy, hắn tên là - Heller. Cháu muốn sa thải hắn.

Kunio Hidaka gật đầu và ghi vào sổ:

- Còn gì nữa không cháu?

Massao rút trong túi ra một giấy chứng nhận cầm đồ và đưa cho Kunio Hidaka:

- Cháu muốn chuộc lại chiếc đồng hồ của cha cháu.

Massao nhìn ra cửa sổ chiếc máy bay Silver Arrow Jet đang kiêu hãnh băng mình trên tầng không và lượn một vòng quanh bầu trời Los Angeles. Chiếc máy bay vạch một đường lượn cuối cùng rồi bay vòng về phía Tây, về phía mặt trời đang lặn.

Cuối cùng, Massao cùng cha mẹ anh đang trên đường về nhà.

Anh nghĩ lại tất cả những gì đã xảy ra với anh trên cái đất nước này. Anh nghĩ đến Higashi và cuộc chiến đấu một mất một còn của mình. Anh nghĩ đến cuộc chạy maratông và Jim Dale.

Massao nghĩ đến Peter và Al.

Anh nghĩ đến Disneyland và Trường quay lớn.

Anh nghĩ đến trung úy Brannigan.

Anh nghĩ đến Sanae. Anh biết rằng một ngày không xa, anh sẽ quay trở lại nơi này.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-lung>